
Gülse Birsel
yazlık
60.000
adet
TURKUVAZ
KİTAP

Gülse Birsel
yazlık
60.000
adet
TURKUVAZ
KİTAP

GÜLSE BİRSEL

Gülse Birsel, Şener soyadıyla İstanbul'da doğdu. Beyoğlu Anadolu Lisesi ve Boğaziçi Üniversitesi İktisat Bölümü'nü bitirdi. Üniversitedeyken gazeteciliğe merak sardı ve Aktüel dergisinde çalışmaya başladı. Aynı dergide editörlük yaptı, başka dergi ve gazetelere yazılar yazdı.

1994 yılında New York'a gitti ve Columbia Üniversitesi'nde sinema üzerine yüksek lisans yaptı.

1996'da İstanbul'a döndü, Esquire ve Harper's Bazaar dergilerinin yayın yönetmenliğini yürüttü.

Aralık 2001'den beri Sabah gazetesine yazılar yazmaktadır.

Mart 2002-Mart 2004 arası g.a.g. programının metin yazarlığı ve anlatıcı-lığını yaptı. Şubat 2004'ten Haziran 2009'a kadar süren ve 6 sezon yayımlanan Avrupa Yakası dizisinin senaristi ve oyuncularından biri olarak çalıştı.

Hırsız Var ve 7 Kocalı Hürmüz isimli filmlerde oyuncu olarak görev aldı.

Elinizde tuttuğunuz Yazlık, Gayet Ciddiyim!, Hâlâ Ciddiyim!, Yolculuk Nereye Hemşerim? ve Velev ki Ciddiyim!'den sonra beşinci kitabıdır.

Hayatı boyunca istediği iki işi, yani yazarlık ve oyunculuğu keyifle yapmakta, bir de üzerine para almaktadır!

© Gülse Birsel / Turkuvaz Kitapçılık ve Yayıncılık A.Ş. (2011)
Her hakkı saklıdır. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Yayınevi: Barbaros Bulvarı, No: 153, Cam Han, Kat: 8
34349 Beşiktaş / İstanbul
Tel: 0212 354 30 00 Faks: 0212 288 50 67
www.turkuvazkitap.com.tr
GENEL YAYIN YÖNETMENİ Selçuk Güven
EDİTÖR Senem Kale
KAPAK FOTOĞRAFI ve PHOTOSHOP Zeynel Abidin Ağgül
GRAFİK Mahmut Hakan Güngör
1. BASIM Haziran 2011, İstanbul
GENEL YAYIN 339 YAŞAM 11
ISBN 978-605-4505-04-3
BASKI Acar Basım ve Cilt San. Tic. A.Ş. 0212 422 18 34
Turkuvaz Kitap bir TURKUVAZ MEDYA GRUBU kuruluşudur.

Gülse Birsel

YAZLIK

Yaşam

EVLE İLGİLİ SORUMLULUKLARDAN KURTULUN!

Temizlik gününün diktatörü!

Tırsıyorum!

Yerde ıslak bir bez. Yatak odasının önündeyim.

İkilemim şu: Emine Hanım yatak odasını mı temizledi, salonu mu? Zira hangi taraf temizse, oraya girerken terliklerimi beze silmem gerekiyor. Aksi halde, yani altı ıslak terliklerle pis tarafa geçersem, “Çzamur yapiysun” şeklinde bir eleştiri almam kaçınılmaz!

Emine Hanım Karadenizli. Bir gün bir Karadenizli oy-narsam katıksız Karadeniz şivesi konusunda ders alacağım tipte bir Karadenizli. Bazen interkoma basıp kapıcıya bir şey söylüyor: “Ondir orda mı, odayza gelivesuyokari,” gibilerinden. Kapıcı dört kere tekrar ettirince kızıp, şahane bir sövgüyle kapatıyor interkomu ve bana dert yanıyor: “Anlamiyrum anlamiyrum, ne anliysun ki.” “Haklısın val-la,” diyorum ama ben de anlamamış oluyorum esasında“Önder orada mı, oradaysa bir yukarı geliversin,” demiş olduğunu!

Şahane biçimde beyaz tenli, mavi gözlü, 1.80 boyunda, iri yarı ve çoğu Karadenizli kadın gibi sert, kalın sesli Emine Hanım. Dolayısıyla kapıcı da ben de tırsıyoruz biraz!

Temizlik günleri evdeki tüm iktidar Emine’nin. Üstelik de ülkeyi diktatörlükle idare ediyor. Bense bildiğin yanaşma, en itaatkâr, en alt sınıftan bir tür serf, hatta paryayım! Bir odadan diğerine giderken Emine’nin gözünün içine bakıyorum koskoca şanlı şöhretli halimle! Terliklerime cinai bir bakışı hemen tornistan etmeme yetiyor. Anlıyorum ki o oda daha silinmemiş ve az önce bir bezi yere atıp buyurgan bir sesle “Ayağını siley misun,” dediği için, terliklerin altı temiz ve ıslak olduğundan, söz konusu oda bana haram!

Bazen yerdeki ayağımı sildiğim ıslak bezi anılardan hatırlıyorum. 1995, bir Bodrum yazı, Beyaz Ev’de canlı müzik dinlerken giydiğim Tazmanya Canavarı tişörtü. Emine, asla fabrika işi bez kullanmıyor. Bilimin tüm nimetlerini bünyesinde toplamış nanoteknoloji mikrofiber akıllı bezler Emine’ye hitap etmiyor. O daha ziyade anılarımı bez yapmayı tercih ediyor. Hiç de sormadan. **“Bezin deseni amma da benim o hediye tişörte benziyor,” derken, bakıyorum tişört çekmecede yok.** Bir kere hesap sordum, “Ne edecek-sun eski şeyi yaa, o kada aliysun yenilerinu,” diye fırça attı. Protesto tonunda bir şeyler mırıldanarak odaya çekildim. Ama temizlenmiş odaya bittabi, korku dağları bekler!

Emine’nin okuma yazması yok. Benimse Columbia’dan yüksek lisansım var ama neye yaradı. “Prezans” veya “Bulunduğu yeri doldurma” tabir ettiğimiz konuda bir hiçim! Varlığımla yokluğum bir! Temizlik günleri de, karaktersiz-

leşmede zirveye çıktığım günler. Evdeysem, kitabımı, cep telefonumu alıp bir köşeye pısıp oturuyorum, mümkün olduğu kadar varlığımı hissettirmemeye çalışarak ve bir iş görüşmesinde sıramı bekler ezikliğiyle. Emine ise bütün alana hem kendi varlığını, hem deterjan, bez, elektrik süpürgesi gibi aksesuvarlarını yayarak, meydan okuyan adımlarla o odadan o odaya özgürce dolaşıyor. Eşyaların yerlerini değiştiriyor, yemeğini yiyor, kahvesini içiyor, telefonla konuşuyor, tişörtlerimi bez yapıyor...

Ama o günlerden birinde zaafını yakaladım işte.

Benim bilgisayarı silerken yanlışlıkla bir tuşa bastı ve ekranda açık olan dosyayı yazıcıya yolladı. Yazıcı büyük bir gürültüyle çalıştığında, Emine dönüp bana baktı ve gözlerinin içindeki dehşetle karışık panik ifadesini hissettim!

Sonraki hafta karşısına çıkaracağım rakip elimdeydi! Bir temizleme robotu! Hani şu şarjlı, yerde kendi kendine dolaşıp süpüren, silen, uzaktan kumandalı, bir engele çarptığında, oyuncak gibi, dönüp yanından geçen, sensörlü, son teknoloji temizleyicilerden. Aleti çalıştırıp yere koyuyorsunuz, bir iki saat içinde yerleri hem süpürüyor, hem temizliyor. İşte bu Emine'nin hakkından gelebilecek tek şeydi! **Ve aynı zamanda insanoğlunun en büyük korkularından biri: Sizin yerinize geçecek akıllı bir robot!**

"Bak Emine Hanım," dedim, "Yeni çıkmış, ne güzel."

Emine bir süre fikse olup cinai bakışlarla seyretti, çalışırken bir yandan neşeli sesler çıkaran robotu. Ki robotun da hakkını vermek lazım, harbiden güler yüzlü bir tipti. Bir iki kere önüne geçtim, ayaklarıma çarpıp "Zipzupzip dring dring" gibi şakacı bir nida yapıp, diğer tarafa yöneldi. **Hiç öyle bazı başka arkadaşlar gibi "Çek ayağinu, sen işe git-meyezee misun yaa," filan demedi!**

Sanırım o gün Emine hayatındaki dönüm noktalarından birini yaşadı.

Varlık sebebini, hayatını, mesleğini tekrar gözden geçirmiş olabilir. **Senaryo yazan robot çıksa benim ne ukalalığım kalır ne bir havam civam. Şapkamı önüme koyar geçmiş muhasebesi yaparım yeminle.**

Sonraki hafta Emine bana bir torba balık getirdi! Boğaz'da tutmuşlar. Kızartıp ikram etti sağ olsun. Pek güzeldi.

Bu sessiz anlaşmanın karşılığı olarak temizlik robotunu ortadan kaldırdım.

Zaten aslında sadece bir blöftü ve çok da başarılı, kenar köşeci bir temizlikçi değildi kendisi! Güler yüzle, sempatiyle işi idare etmeye çalışıyor, işini biraz yalapşap yapıyordu.

Emine'nin güçlü kişiliğini ve gömlek ütüsünü aratacaktı eninde sonunda!

Çocukları erken yatırmayın! Ateşle oynamayın!

RTÜK ve dolayısıyla hükümetin ateşle oynadığını söyleyebilirim!

Her akşam dokuz buçukta televizyonlarda yayınlanan “Haydi çocuklar uykuya!” yazısıyla gelecek nesilleri baştan kaybettiniz, uyarayım!.. Sözüm aynı zamanda bu tanıtımlarda rol alan İbrahim Kutluay’a: Sen de bittin arkadaş, bütün çocuklar şu andan itibaren sana gıcık!

Çocuk dediğin, sabah uyandığı saatten, kahvaltıda yiyeceği yumurtaya, okulda ne okuyup yazacağından, yemeğini yiyip ellerini yıkayacağı dakikaya kadar, attığı her adım başkalarının emir ve gözetiminde olan zavallı bir mahluk, bir tür mahpustur!

Robot gibi yaşadığı günün sonunda, akşam yemeğinden sonra az bir özgürlük alanı bulup televizyonun karşısına geçmiş, bağımsızlık dakikalarını yudum yudum içiyor. Anne-baba dalmışken, uyandırmanın ne manası var?! Ben çocuk olsam fena kurulurdum şahsen! Ayrıca vücut ritmim hayat boyu dokuz buçukta uyumaya müsait olmadı, büyüme hormonu açısından da bir eksiklik göze çarpmıyor bildiğiniz gibi!

Aslında, vücut ritmi ne olursa olsun, çocuğun uyumaktan nefret etmesinin temel sebebi şudur: **Erişkinliğin aksine, çocukken uykunun bir lüks, bir dinlenme değil, bir mecburiyet olması!**

Ebeveynler genellikle bir de yanlış ikna yolunu seçerek, çocuğa “Evladım bak, sağlık için, yarın dinç olman için,” diye vıdı vıdı ederler. **Çocuk sağlığını niye düşünsün sevgili kardeşim? Önünde yaşayacağı daha en az 70-80 yıl filan var.** Uyumazsa göz kenarlarının kırışacağından mı korkacak, ertesi gün ofiste toplantıda performansının düşeceğinden mi? Çocuğa daya kahveyi, sabaha kadar kovalamaca oynat, eziyeti yine kendine değil ki. Ertesi gün ders anlatmaya çabalayan öğretmene, huysuzluğunu çekecek anaya babaya!

Şöyle de bir teorim var ki, çocuk beyninde “gelecek” kavramı henüz gelişmemiş olduğundan, sabiler anı yaşar, on dakika sonrasını düşünmezler. Bu yüzden bir oturuşta iki kilo kiraz yiyip kusarlar, evden çıkıp bilmedikleri mahallelere girip kaybolurlar, okulun üç sınıf büyük kabadayısının kafasına top atar ve kaçınılmaz sonuçlarla karşılaşırlar! Hepsini yaptım, oradan biliyorum! Şimdi bu herif “Yarın sınıfta dinç olmalıyım,” diye planlı programlı şekilde, kendiliğinden gidip yatarsa, o zaman kork işte!

Benim yatma saatim daha da insafsızca 9’du! Ve pazar geceleri, dokuzu on geçe Dallas başlardı! Dizi meraklısı değilimdir. Belki de son yıllarda gördüğüm dizilerin çoğunda erkeklerin mütemadiyen bağırıp kavga ediyor, kadınların ağlıyor oluşu içime fenalık getirdiğinden. Ancak dikkat ediniz, evde bir tek siyah beyaz televizyon olduğu, o televizyonda bir adet kanal olduğu ve şu anda

bildiğimiz haliyle bilgisayarın icat edilmediği yıllardan bahsediyoruz! Şimdilerde sabilerin kendi odalarındaki televizyondan, bilgisayardan filan gizlice TV seyrettiğini duyuyor fakat amatörce ve çok riskli buluyorum. O bilgisayar, o televizyon, evdekilerin uyanık ve asabi bir gecesine denk geldi mi odadan gitti gider arkadaş! Dolayısıyla, o dönemde Dallas'ı seyredebilmek için geliştirip muvaffakiyetle kullandığım daha klasik ve güvenli "uykuya gitmeme" tekniklerimle buradan genç dostlarıma, akıl vermek olmasın ama ee aslında, evet, akıl vermek istiyorum:

Konunun en hassas noktası haftada bir iki özel gece seçmek ve geç yatma hakkınızı o gecelerde kullanmaktır. Her güne bindirip istismar ederseniz, hiçbir planınız inandırıcı olmayacaktır.

Ortada görünmemek, dikkat çekmemek, özellikle huysuzluk yapmamak esastır. Ebeveynin görüş açısı dışında kalmaya dikkat ediniz.

Salonun ölü alanında sessizce konuşlanarak, koltuğa büzülüp ayaklarımı altıma alarak, hatta yemek masasının altına yatarak, yani gerçek bir insan değil bir hologram haline gelerek gece yarısı haberlerine kadar fark edilmemişliğim vardır!

Kitap okuyorum numerosu ve (nedense salonda) ders çalışıyorum numerosu, en azından kırk-kırk beş dakika zaman kazandırır. Televizyon ekranıyla kitap-defter arasında bakışlarınızı dengeli dağıtın ki **"Ders çalışmıyorsun, dizi seyrediyorsun körolası, git zıbar!"** şeklinde nahoş bir an yaşanmasın!

Süt içiniz! Bu benim en başarılı olmuş yöntemimdir. "Bunun yatma saati gelmedi mi?" elektriğini alır almaz ya da İbrahim Kutluay'ın suratını televizyonda görür görmez anneden süt istenir, gelince sıcak istenir, o da gelince bu sefer içine bal, muz, çilek vesaire koyulması talep edilir. Sütü elinize alana kadar geçen vaktin üzerine, minik yudumlar alarak anneyi delirtecek kadar yavaş içeceğiniz bir saati de ekleyiniz!

Dokuz civarı en tatlı gülücükler ve en masum acıkmış suratlarla ablayı/anneyi ayartıp kek, puding, un helvası pişirtip yemeden yatmam diye yaygara koparınız.

Çaresiz kalıp odanıza gönderildiyseniz oturduğunuz evi iyi tanıyın. Benim odamın camı, karşı apartmanın tele-vizyonlu salonuna bakıyordu örneğin ve çok defalar Dallas'ı sadece görüntülerden takip etmişliğim vardır!

• Bu da olmadıysa, yorganın altında bir el feneri ve kitap uykusuz genç bünyelerin can sıkıntısına bire birdir. Ayrıca kitap okuma alışkanlığı da geliştirilmiş olunur!

Gelecek nesillerin favori ünlülerinden olacağımı bu yazıyla garanti etmiş bulunuyorum. Bundan sonrasını RTÜK yetkilileri, hükümet ve İbrahim Kutluay düşünsün!

Büyüklerin ellerinden, küçüklerin gözlerinden!

Bayram adamı bitirir!

Seyahate çıkıp aile ve akrabalardan uzaklaşanlar, muhtemelen bir iki santim artmış göbek, buna mukabil sıfır bedene ulaşmış bir cüzdan ve belki dönüş gününün kalabalığından mütevellit bir bitkinlikle dönerler eve!

Seyahate çıkmayıp, bayramı, gelenek olduğu üzere aile, komşu, akraba ve tanıdık ziyaretleriyle geçiren erişkinler ise kanımca daha yorgun olurlar.

Yirmilerin sonuyla ellilerin başı arası yaşlardaysanız, sizi bu bayram değil, her bayram neyin yorduğunu şu anda açıklıyorum: Çikolata, şeker, lokum, baklava, likör ve Türk kahvesinin ilk yarım saatte verdiği yalancı enerji sonrası, şeker yüklemesinin kaçınılmaz sonucu olan bitkinlik hali değil sebep!

Şehir trafiği de değil, yalan söylemeyin, bayramlar trafiğin insana yakışır seviyeye indiği tek dönemlerdir!

Yorgunluğunuzun sebebi **“Ara kuşak bayram send-romu!”**

Eğer el öpüp bahşiş almak için çok yaşlı, el öptürmek içinse çok gençseniz, yani “olgun erişkinlerdenseniz,” bayram dönemi zor geçmiş olabilir!

Zira bu yaş grubu için, bayram, küçükler için olduğu gibi ne bir bahşiş, bir hediye, “Aman da aman paşam gelmiş” şeklinde bir ilgi ve alaka kaynağıdır, ne de şımarıklıkla “Amaaan ben gelmiceeem, ders çalışıyor filan deyin,” şeklinde işin içinden çıkılabilecek bir “sıkıcı parti.”

“Büyükler” tabir ettiğimiz 60’lardan “Allah uzun ömür versin”e giden yaşlarda bulunanlar için olduğu gibi, “Herkesin gelip, saygı ve bağlılıklarını bildirip, ne anlatırsan anlat, huşu içinde dinleyip iltifatlar edip gittikleri terapi günleri” anlamına da gelmez.

Bayram ziyaretleri, bu gariban ara kuşak için, şirketlerin, güzel otellerin sezon dışı dönemlerine denk getirdiği hafta sonu eğitim seminerlerine benzer. **Eğlence ve tatil gibi görünüp insanı kandırır ama yoğun programlar ve sorumluluklar yüzünden fitil fitil burnunuzdan gelir!**

Evi her tür bayram misafiri için derli toplu, çikolatalı ve bahşişli tutmak, bu esnada büyüklere yapılacak bayram ziyaretleriyle, size bayram ziyaretine gelecekleri çakıştırma

dan, mükemmel bir zamanlama trafiği kurmak zorundası-nızdır!

Aile büyükleri ve yaşlı akrabalar için “ara kuşak”, itilip kakılıp azarlanmak için yeterince genç ama her konuda yerinde, olgun ve saygılı davranmasını beklemek için yeterince yaşlıdır! 17 yaşındaki torunun kulaklıkla müzik dinleyip hatır sorulmasını bile şımarıkça duymama özgürlüğünü yıllar önce kaybetmişsinizdir. Ama 70 yaşındaki amcanın, herkesi fırçalayıp, sonra koltukta

şekerleme yapması, siz onu uyan-dırmamaya çalışarak kalkınca da “Elimi öpmeden gittiler,” diye bir yıl şikâyet edebilmesi gibi bir avantaj içinse uzun yıllar beklemeniz gerekmektedir!

“Büyüklerin” işiniz varsa ne zaman evleneceğinizi, ev-lendiyseniz ne zaman çocuk yapacağınızı, hiçbir şey bulamazlarsa ne zaman kendi evinizi alacağınızı sormaları ve aldıkları cevapla asla yetinmeyip kendi özgeçmişlerini model olarak sunmaları kahrına katlanmak, yorgunluğunuzun sebeplerinden olabilir! Zira “Ben senin yaşındayken, ohooo, üç çocuğum vardı, müdür olmuştum, evimi yazlığımı almıştım da, yatırım için arsa bakıyordum,” şeklinde başa çıkması imkânsız iddialı cümleler havada uçuşur! **“İyi de, o evleri kasabada almıştın, müdürü olduğun şirkette toplam 4 kişi çalışıyordu, çocuklardan sonuncusu da, hiç olmasa, memleket için daha hayırlı olurmuş”** gibi gerçekçi cevapları da, ayıp olacağı için, mecburen ağızdan çıkmadan “gulp” diye yutmak, bünyeyi sarsar!

Bayram ziyaretine yırtık kotuyla geldiği için tepki çeken ergeni, yaşlı tayfaya “Gençler böyle işte, n’apıceksin”; evlerinde kablosuz internet ve kola bulunmadığı için tepki çeken yaşlı tayfayı, ergene “Yaşlı bunlar işte, böyle n’apıceksin” şeklinde mazur göstermeye çalışmak, ara bulmak, tampon bölge olmak, katalizörlük yapmak mecburiyeti sinirleri harap edebilir!

“Zemanının Tapu Tahrir defterine istinaden, arazilerin maliki biziz, fekat, efendim bunlar müruru zamana uğramış,” gibi heyecanlı hikâyeler anlatan bir grupla, kendini “Anane, cepten mesaj atıyorum, açamıyosun, Face’in de yoksa, twit atayım ama follow etmen lazım,” biçiminde ifade eden başka bir grubun, birbiriyle iletişim kurmasını sağlamak, gerekirse mütercim tercümanlık yapmak, tabiatıyla enerjiyi emen bir aktivitedir!

Bu vesileyle büyüklerin ellerinden, küçüklerin gözlerinden öperim. Elbette aradakiler yine havasını alır!

Kurbağaların sessizliği!

Size anlatacak “Küçükken bir kuzum vardı, bir ay baktım besledim, sonra bayramda kestiler, travma yaşadım, şu anda vejetaryenim, artık sadece köfte yiyorum!” gibisinden bir hikâyem yok. **Görüntünün aksine, ruhumda bildiğin sümüklü Anadolu çocuğu yaşadığı için bayramda koyun kesilmesi, mahalle arkadaşının sünnet olması, ilkokul “örtmeninin” sıra dayağı gibi konular, benim ruhumda şuncacık yara açmadı!**

Hatta bilimsel meraktan, kurban kesimini bahçeye inip seyretmişliğim de vardır, tulum gibi şişirilip postunun yü-zülmesi filan dâhil. Dolayısıyla belli bir yaşa gelene kadar koyunlara “paketlenmiş kavurma” gözüyle baktım!

Son yıllarda tek tük “Ay yazıık, kesilecek mi buuu, çok tatlıı” havalarına girdiğim oldu, o da yanımdaki muhallebi çocuğu eş dostun mahalle baskısıyla. Kürk giymem, av

merakı olanı defterden silerim, kediye “pıst” diyene gıcık olurum, o ayrı. Ama folik asitime de ihtiyacım var yani, ne yapayım?

Misal, biyoloji müfredatının vazgeçilmez parçası olarak, derste kurbağa kesilip iç organlarına bakılması, daha gereksiz bir vahşettir kanımca. Kurbağanın koyundan daha değersiz bir hayvan olduğunu kim iddia edebilir? “Bütün hayvanlar eşittir ama bazıları ötekilerden daha eşittir,” mi yani?

Bir kere kurbağa, hem karada hem suda yaşayabildiğine ve kendi boyunun 40 katı yüksekliğe zıplayabildiğine göre, hepimize elini öptürür arkadaş! Mecazi anlamda tabii, yoksa siğil korkusu dağları bekler!

Ayrıca bu mübarek hayvanın bacağı, koyun budunun aksine, sofralarımızda yaygın değildir, dolayısıyla biyoloji dersi sonunda o bacaklar zayi olur. Bilimsel yönden de okullardaki kurbağa cinayetinin faydası tartışılır, zira kızların “Aiyyyyy,” diye iğrenmesi, erkek öğrencilerin de mevtayı kızların burunlarına sokup korkutması dışında çoğu kişide günün bir anısı kalmaz! Hayvan hakları savunucularını kurbağalar için göreve çağırıyorum.

Hayvanlarla ilgili gelenekler, popüler kültür, insanı etkiliyor. Yurtdışında bir restoranda yanlışlıkla geyik eti ısmarlayıp yedikten sonra gerçeği öğrenip, güzel gözlü Bambi’yi yemişim gibi hissedip içlendiğimi hatırlıyorum! (Burçin Orhon’un gençliğini değil, çizgi film kahramanı olanı!)

Hâlbuki bir dananın kesilip tandırda pişirilmeye bir geyikten daha arzulu olduğunu kim iddia edebilir? Sıradan bir köy tavuğunun gelecek planlarının bir bıldırcından daha az heyecan verici olduğunu söyleyebilir miyiz? Bir pavuryanın aşk hayatı, bir penguene göre daha mı monotondur ki, üzerinde zeytinyağı-limon gezdirip yemekte bir sakınca görmeyiz?

The Cove isimli, yunusların katli konulu, Oscar ödüllü belgeseli seyredip

gece uyuyamayanlardanım, evet. Ama sadece sırıtkan bir suratı var, insanlarla oynuyor, iri yarı ve zeki diye, yunusun hamsiden daha korunası ve saygı duyulası olduğunu söylemek doğru mudur? **Kedi, köpek, yunus gibi hayvanları kötülüklerden korumaya çalışıp, hayvanlar âleminin, dana, karides gibi daha tipsiz ve anti-sosyal karakterlerini mideye indirmek, arkadaşlarımıza yaptığımız kıyaktan, "yandaş kayırma"dan başka bir şey midir?**

Öte yandan fare gibi, hamam böceği gibi, tipsizlikte başı çeken, aynı ortamda bulunmak bile istemeyeceğimiz bazı arkadaşların da, fiziksel görüntüleri sebebiyle insanların oburluk kaynaklı soykırımlarına uğramamalarını "çirkin şansı" tabir ettiğimiz kavramla açıklıyorum! Ayrıca bu yaratıkları "Aman nesli tükenmesin, şunlardan da bir çift bulunsun," diye gemiye alan Nuh Peygamber'e de haddim olmayarak dudak büküyorum! Boynuzlu kanatlı mitolojik atlardan almamışsın, ejderhalar su baskınında sizlere ömür ama hamam böceği zarif eşiyle geminin başköşesinde ha? Valla bravo.

Genel olarak konuya bakış açım "Yemeyeceksen öldürme, açsan ve yiyeceksen de insan ol, efendi ol, bir dur, neslini tüketme," şeklindedir.

Dolayısıyla arsız ve şişko bir Cihangir kedisiyle 24 santimden küçük lüfere aynı muameleyi yaparım: Yemem, sırnaşmam, uzaktan öpücük atarım!

Kedilere iyi davranın, küçük balıkları yemeyin ama folik asitinizi de ihmal etmeyin. İyi bayramlar!

ŞEHRİN CİLVELERİNDEN ÜZAKLAŞIN!

Kendinden 3D İstanbul!

Merak kediyi öldürür derler, kedi sağlam, bana bir hal olacak!

Neymiş, İstanbul'un en yüksek binasıymış, gidip o tepedeki terasa çıkarsam başım (gerçek manada) göğe erecekmiş! Bunları kimsenin bana dediği yok, kendi kendime düşünüp, kurtlanıp, arabaya atlayıp gidiyorum.

Ki artık İstanbul'da "Arabaya atlayıp gitmek," pratikte mümkün değil. Bir deyim, bir hayal, bir "rooya" olabiliyor ancak! Çünkü trafik hakikaten Bombay'den daha fena hallere geldi!

Metro filan her yerlere ulaştı geyiği var. En son bir haberde gördüm, bizim havalı metronun içi, bir genç yerde gitar çalıyor, para topluyor filan, nassıl Avrupaii, nassıl Avrupaii. Ama istasyonun adı "Hacı Osman", iyi mi! Şimdi bu şehirde mizah yapmayıp ne iş yapacaksın.

Metro iyi, güzel de, pek popüler değil galiba. Zaten karşı yakaya geçemedikten sonra...

İşyeri Avrupa Yakası'nda olup karşı tarafta oturanlar, benim gözümde ermiş gibi, evliya gibi tipler. İnsan her gün 2-3 saatini arabanın içinde bekleyerek geçirir mi? Bunlar yanlışlıkla hapse filan girseler hiç sıkılmazlar ha. İdmanlılar çünkü. CD'den kitap filan dinliyorlar arabada, telefonla sos-yalleşiyorlar, tanıdığım bir tanesi kasetle şan çalışıyormuş, uydurmuyorum!

Ki ben o gün karşıya geçmeyecektim. Sadece Nişantaşı'ndan Levent'e gidiyordum, masumca ve şuursuzca! Son yılların büyük bölümünü Nişantaşı ev-Taksim set-Cihangir arkadaşlar arasında geçiren, araba yolculukları insana yakışır şekilde 15 dakikayı aşmamış biri olarak, bilmiyordum, bilmiyordum.

Haftanın hangi gününde olduğumuzu, saati, internetten yol ve hava durumunu, yol üzerindeki gökdelenlerin iş çıkışı dakikalarını kollamam gerektiğini bilmiyordum!

Trafikte kaldık bittabi.

İleride sıkışıp kilit olacak gibi görünen trafiğin en karanlık habercileri, o eziyetin ilk uğursuz işaretleri, su ve simit-helva satıcılarıdır bence. Yüz metre ileride, yolun ortasında kâğıt helvacıyı mı gördün, bittin sen. En az yarım saat çilen var o güzergâhta, belli bir şey.Sıkışık trafikte yan yana durup bekleyen arabalar arasında, bir sempati, bir kader birliği olmaz. Zira bu, herkes için bir an önce bitmesi beklenen karanlık bir dönem, sonradan hatırlanmak istenmeyen bir süreçtir ve dolayısıyla kötü bir anıdır. Birlikte bir travma yaşamış, esir alınmış, birlikte suç işlemiş bir grup arkadaş psikolojisi diyelim. Dolayısıyla güzel bir anda, misal bir komedi gösterisine gitmişken, gülerken göz göze gelip sempati hissedeceğin, hatta gülmeni büyüterek selam vereceğin, sana benzeyen, yakın hissettiğin bir kişiyle, sıkışık trafikte gergince kesişebilir, birbirinin yolunu

kesebilir, hatta arabadan inip kavga edebilirsin! Ben arkadaşımı görsem, soğuk davranırım, o denli!

Böylesine keyifli bir 100 dakikalık yolculuk sonrası Sapphire'a vardım.

En tepeye çıkacağım, İstanbul'u 360 derece seyredeceğim, sonra yazlık alışveriş yapıp evime döneceğim.

Ancak o gün anladım ki, kurgu gerçeğe, sentetik doğala her zaman beş basar! O zararlı gofretlerin tadı nasıl elmadan güzelse, renkli lensler orijinal gözlerden etkileyiciyse, 3 boyutlu filmlerin sunduğu görüntü de hakiki hayattan daha gösterişli!

O en üst katta, İstanbul'un on dakikalık bir 3 boyutlu filmini seyredebiliyorsunuz. Güya bir helikopterle İstanbul turu atıyorsunuz ama o nasıl helikopterse, Yerebatan Sarnıcı'na, Topkapı Sarayı'nın içine filan da giriyor! Yağmurlar yağıyor, denizden üzerinize damlalar sıçrıyor, rüzgârlar esiyor, koltuğunuz bir sağa bir sola eğilip bükülüyor, arada helikopter arıza yapıp düşecek gibi oluyor ve ben, orada, kurgu dünyası sanki mesleğim değilmiş gibi, bir heyecanlanıyorum, bir salaklaşıyorum görme! On dakika bildiğin kendimi unuttum! Utanmasam, bittiğinde "Amca, bir daha seyredebilir miyim," diyecektim görevliye! Ama halkla ilişkiler sorumlusu, yakamdan tutup orada bulunma sebebim olan terasa çıkarttı.

Ha, çok yüksek filan işte. Ama vallahi filmin yanında gözyaşları içinde kalır!

Neden sonra, görevli bana başka bir fantezi dünyasını gezdirmeyi teklif etti: Binada bulunan 7 milyon dolarlık bir apartman dairesi! Yok, mok diyorum, ısrar kıyamet. Gezince ne yapacaksam? "Ah bu tuvalet azıcık daha büyük olsıydı, tüüh. Yoksa tam aradığım ev."

Alan olmayacak mı? Sen ne diyorsun? Bu satırları yazdığım dakikalarda muhtemelen satılmıştır o ev! Günün her saatinde 10 kilometrelik yolu 2 saatte aldığın bir kentte, 7 milyon dolara daire satılır mı? Satılıyor arkadaş.

Çünkü bu şehir kendinden üç boyutlu bir fantastik komedi filmi bana kalırsa!

Ya Hacı Osman isimli istasyonda gitarla Radiohead çalınır mı arkadaş ya.

Tophaneli arkadaşlara transfer çağrısı!

Sergi basıp, bazı kanalların yorumcularına göre “Adet ve ananelerini koruma amacıyla gösterdikleri tepkilerini” kırık camlar, kırık kemikler ve morluklar kullanarak ilginç bir “enstalasyon” olarak ifade eden Tophaneli arkadaşlardan bir grubu, Nişantaşı’na transfer etmek istiyorum!

Bizim mahallenin de son günlerde düzeni allak bullak vallahi. Sergi açılışları, moda geceleri filan değil derdimiz, bize sanat olsun neşe olsun amaan. Ancak, yolları değiştirdiler, hangi cadde çift yön, hangisi yaya yolu, şu anda meçhul ve Nişantaşı-Maçka bölgesinde trafik 24 saat kilit. Yetmiyormuş gibi dün sabah sekizde yan apartmanın cephe inşaatı büyük bir gürültüyle başladı. Belediyeye haber verdik, gelen giden olmadı. Mağdur durumdayız.

Hayır bu Nişantaşılılar da bir tuhaf. Mahalleli kuzu gibi. Bir şikâyeti varsa ya belediyeyi, ya polisi arar, sonra evinde oturup camdan takip eder olan biteni. Halbuki O Tophaneli eküriden yedi sekiz kişi, sabah beşte uyumuş ve üç saat sonra çılgın bir balyoz gürültüsüyle uyandırılmış bendenizin arkadaşı olsa, beş dakika sürerdi hepsini toplayıp yan apartmanda enstalasyon yapmam!

Sanmayın ki mahallede ahbabım yok. Eski arkadaşlarımın büyük kısmı, tesadüf eseri benimle aynı semtte ikamet ediyor. Evden çıksam, birer ikişer toplaya toplaya, House Cafe’ye, yani mahalle kıraathanesine gelene kadar sekiz on kişi oluruz! **House Cafe’den de dört beş mahalleli alsak, hayat tarzımıza, trafik sıkışıklığı ve gürültü olarak müdahale eden her kimse, Tophaneliler gibi “demokratik tepkimizi koymak” için aslan gibi bir düzineyi tutturuyuruz. Ama anacım bizimkiler tırsık!** Kimsenin evinde ne bir cop var, ne biber gazı spreyi. Sprey zeytinyağı bulunur bir ihtimal, o da işimize yaramaz. Tophaneli gençlerin hem bu teknik detaylar hem de karakolun ön kapısından girip arka kapısından çıkmanın incelikleri hususunda bir workshop yapmaları gerek bizim mahalleliyle.

Benim de özümde bir yerde, tepem atınca Tophaneli bir bölge ruhsal yönetimi ele geçiriyor! İlkokulda kendi hacmimin iki katı oğlanları, kızlara vuruyorlar diye gözüm dönüp evire çevire dövmüşlüğüm vardır, inanmayan Facebook’ta bulduğum ilkokul arkadaşlarıma sorsun! Yani sarı saçlarıma kanmayın, kabadayı, deli cesaretli, yiğit bir kişiliğimdir ayıptır söylemesi.

Ne yazık ki, belki apolitize kuşak mensubu olduğumdan, bu isyankâr yönümü siyasete katılarak yansıtamadım maalesef. Tam da kabadayılığın siyasette bir trend olduğu yıllarda, görüyor musun başımıza geleni!

Üniversite olarak da siyasete katılımdan yana hiç şansım olmadı. 90’lı yılların Boğaziçi’si her tür siyasi görüşten öğrencinin kardeş kardeş yaşadığı, kimsenin birbirine fiske bile vurmadığı gerçek bir ütopik ortamdı. Bazen başka

üniversitelerden gelip fotoğrafçılık kulübünün sergisiyle bahar bayramında Bodrum'a tur yapanların stantları arasında İsrail bayrağı filan yakarlar, kimseden tepki göremeyince de şeffaf olduklarından şüphelenerek moralleri bozulur, çıkıp giderlerdi.

Nişantaşı da aynı. Bir hoşgörü, bir nezaket, bir medeniyet, bir çelebilik. Yahu insan biraz "demokratik" olur!

İki yıl önce bir reklam filmi için İstanbul'un farklı semtlerinde çekim yaptık. Nişantaşı'nda ahali "Kolay gelsin," dedi, yanlışlıkla kameranın önünden geçenler sırıtarak özür diledi, birkaç dükkân çikolata ve kahve ikram etti. Ardından bu Tophane'ye geçtik. Dükkânının önünde duruyoruz diye servet kaybettiğini iddia ederek para isteyen tabela imalatçısına (!), sadece orada çekim yapıldığı için bizi dövmeye kalkan bitirimlere kadar, farklı maceralar yaşadık ve çekimi bitirmeden kaçarak uzaklaştık!

Dolayısıyla Tophane'den komşu transfer etmek istiyorum. Nişantaşı'nın gözü biraz "demokrasi" görsün!

Hayır çünkü hayat tarzlarında, hatta hayat tarzlarında bile değil, mahallenin günlük hayatında başlayan küçük bir değişimin Tophane'de ne tepkilere yol açtığını görmüş olduk da, Nişantaşı'nın hayat tarzı yarın öbür gün ufaktan değişmeye başlarsa bizim mahalle sokağa ilk kez salıverilmiş terbiyeli ev kedisi gibi pısar kalır, ondan korkuyorum.

Hepsi şaka diyelim de, esas soru şu: Yarın öbür gün Türkiye'de demokrasiyi Nişantaşı gibi mi yaşayacağız Tophane gibi mi?

Alışveriş, ruhu kaç saat mutlu eder?

Amerika'nın son alışveriş trendi: Alışveriş yapmamak! Hatta eldeki mallardan da kurtulup hayatı sadeleştirmek!

Şahsen bir alışveriş merkezinden az önce döndüğüm şu dakikalarda, bu fikir bana fırından yeni çıkmış ekmek kadar sıcak ve çıtır çıtır geliyor!

Yıldım kardeşim!

Mağazalardaki satış elemanlarının:

Yaşam koçu

Oradan tesadüfen geçen ilgisiz kişiden başka çeşidi olmamasından yıldım!

"Bunun 38 bedeni var mı?" sorusuna "Bilmiyorum, orada varsa vardır," veya "Cık, siz 38 değilsiniz, 36'sınız ama zaten ben size başka bir şey göstereceğim," cevaplarını almaktan bıktım! Var mı yok mu hemşerim, onu bir deyiver yahu!

Az önce bir satış elemanı beğendiğim elbisenin benim tarzım olmadığına karar verip asla giymeyeceğim bir etek bluz giydirdi, üzerine de saçma bir bolero verdi! "Bu kıyafetin altına düz bir babet giyip, arkadaşlarımla hafta sonu brunch'ına filan gidebilirmişim."

Brunch yapmam! Babet giymem! Ama kabul etmedi! Boyum zaten çok uzunmuş, hep topuklu giymeme anlam vere-miyormuş! Bu konudaki tercihimi tekrar gözden geçirmem konusunda ısrar etti. "Ama... bn... ayakk... bacağım... çünkü..." gibi bir şeyler geveledim, katiyen kabul etmedi ve konuyu değiştirip saçımı da uzatmam gerektiğini söyledi.

Hayır giyinme kabininde yarı soyunukken fırt diye perdeyi açıp "Nasıl oldu?" diye baktığı için, zaten ezik ve mahcubum, bütün kozlar onun elinde! **Zira giyinik bir kişinin soyunuk bir kişi karşısında elde var bir üstünlüğü kaçınılmazdır!**

Tam "Sizce mesleğimi veya oturduğum semti değiştireyim mi, o konuda ne tavsiye edersiniz," noktasına gelmiştim ki, mağazaya giren başka bir kurban, beni kurtardı. Bildiğiniz sıvıştım oradan!

Kaldı ki zaten bir elbiseye daha kesinlikle ihtiyacım yoktu. Hatta herhangi bir eşyaya da aslında ihtiyacım yoktu. Ve galiba bütün dünyayı yavaş yavaş bu duygu sarmaktaydı!

Kriz sonrası, çalışanlar gelirlerinin daha büyük bir bölümünü harcamayıp biriktirmeye başlayınca, ABD'li üreticilerin etekleri tutuşmuş! Şu ara yapılan çoğu tüketici araştırmaları "Bu adamlar ne satın alırlarsa mutlu olurlar"la ilgili. Ortaya çıkmış ki bir servis almak, mal almaktan daha faydalı insan doğasına. Yani bir ayakkabı yerine kutu oyunu, pahalı bir çanta yerine spor salonu üyeliği, araba yerine seyahat, ruj yerine sinema bileti, insanları daha mutlu ediyor! Bir

tecrübe satın almak, kişiye daha yoğun ve uzun süreli bir tatmin sağlıyor.

Üstelik “Mal edinme”nin mutluluk getirmediğini öğrenen “dünyanın en çok satın alan halkı” kocaman arabalarını, dört oda bir salon evlerini, 48 parçalık yemek takımlarını, doğrayan parçalayan karıştıran onlarca mutfak aletlerini satıp ayrı bir oda haline gelmiş gardıroplar dolusu giysilerini fakirlere bağışlayıp hayatlarını sadeleştiriyorlar. Bazı aileler 40 metrekare bir evde, 4 tabak dört bardakla ve işe bisikletle gidip gelerek yaşamanın onları hiç olmadıkları kadar mesut ettiğini iddia ediyorlar. Bu esnada biriktirdikleri parayı yoga derslerine ve tatillere harcıyorlar.

Bir internet sitesi, tüketicileri sadece ve sadece 100 adet kişisel eşyayla yaşamaya davet ediyor! Yani kıyafet, kozmetik, ayakkabı, kitap, kalem, her şey toplam yüz parça edecek. Sitenin çağrısı büyük ilgi görüyor ve internet kullanıcılarından hatırı sayılır sayıda bir grup, kişisel eşyalarını hayır derneklerine bağışlayıp hayatlarındaki kalabalıktan kurtuluyorlar!

Hikâye, psikologlara göre şu: İnsanlar, iyi ya da berbat, yaşamlarındaki tüm değişikliklere çabucak alışıyorlar ve doğalarında var olan sabit mutluluk seviyesine bir an önce ulaşmaya çalışıyorlar. Ebeveynlerinden birini kaybeden bir insanın bir süre sonra eski mutluluk ve neşesine kavuşması da bu yüzden, yalı alanın birkaç sene sonra yalıda oturmayı kanıksayıp denize arkasını dönüp eskisi kadar “mutsuz” oturması da!

Yani para mutluluk getirmiyor denemez ama parayla satın alınan mallar mutluluk getirmiyor! Şan dersleri, seyahatler, piknikler, tiyatro oyunları filansa başka! Farklı tecrübeler hayatı zenginleştirip memnuniyeti yükseltiyor!

Los Angeles’lı filmci Roko Belic dünyayı dolaşıp *Happy* (Mutlu) isimli bir belgesel üzerinde çalışıyor. *The New York Times* gazetesinin haberine göre San Fransisco’nun kalburüstü semtlerinden birindeki evini bırakıp hayatını tamamen değiştirip Malibu plajında bir karavana taşınmış! Haftada üç dört gün sörf yapabildiği için şu anda ufacık karavanda çok daha mutlu bir hayat yaşadığını anlatmış.

Bittabi, herkes gider Mersin’e, biz.

Şu anda ülkede tam bir AVM patlaması yaşanıyor. Buluşmalar, sosyalleşmeler, hafta sonu aile gezmeleri, her tür eğlence hep alışveriş ve merkezleri etrafında dolanıyor. İndirim dükkânlarının kapısındaki kuyruk ve izdihamlar da cabası. Geçen gün haberlerde, yastıkların birer liraya satıldığı bir indirim dükkânında birbirini ezen kalabalığın arasından bir ev kadını, bağırarak kameralara anlatıyor: “Ben altı tane kapabildim, iki oğlum var, onlar da ikişer tane aldı, keşke on tane daha taşıyabilseydik!” **Muhtemelen 4 kişi olan bu ailenin 20 adet yastıkla ne yapacağı ise meçhul!**

Türkler artık mümkün olduğu kadar çok malı, mümkün olduğu kadar çabuk alıp evlerine götürmek için yaşıyorlar!

Alışveriş niyeti olmayan bile vitrin bakıp hayal kuruyor. Konsere gidip keman çalmayı, müzeye gidip ressam olmayı hayal eden pek az. Hayat amaçlarımız genelde "Bazı ürünleri edinmek" üzerine kurulu.

70'li yıllarda bir siyah beyaz televizyon, bir adet buzdolabı, merdaneli çamaşır makinesi ve salonda üzeri tığ işi örtülü sabit hat telefonu olan her aile kendini son derece zengin ve konforlu hissederdi. Sonra işler yavaş yavaş değişti. Artık cep telefonu bu yılın modeli olmayan vatandaşın devlete isyan edesi var!

Almaya doyup "Hayatı sadeleştirme" aşamasına ne zaman geliriz, o meçhul.

Şahsen "Kesmece karpuz" tabir ettiğimiz pazarlama yöntemi, tüm sektörlere yayılana kadar ben de alışveriş yapmayacağım! Fıstık gibi satış tekniği değil midir ama? Adam gözünün önünde keser, kabağı bırakırsın, kan kırmızıya sardırırsın! Yani kırmızı, olmuş ve bal gibi bir karpuz yeme beklentini yüzde yüz yerine getireceğini taahhüt edinceye dek, malını çöpe atar karpuzcu! Hangi makyaj malzemesinin dudaklarımı Scarlett Johansson kıvamına getireceği kesin? Öyle olsaydı parfümeride dudak parlatıcısı kalmazdı! Hoop, çöpe, yine Scarlett olmadım, hoop çöpe, hoop çöpe! Hangi arabanın istediğiniz kızı tavlamaya yardımcı olacağı garanti? Ha?

Kesmece karpuz kesinliğinde bir satış vaadi olsun, işte o malı alırım ben!

Kahraman Kurukahveci Starbucks'a karşı!

Ünlü bir kahve zinciri ya da amaan, adını da söylerim ne olacak, Starbucks, logosunu değiştireceği için kahve bağımlıları ayağa kalkmış! Logodaki değişiklik de çıplak gözle görülebilen bir şey değil ha, yanlış anlamayın. Denizkızının etrafındaki yazı kalkıyor, hikâye bu!

E ama sen dünyanın bütün şehirlerinde, her köşe başında, aynı dükkânda, aynı dekorla, aynı bardakla, aynı kahveyle kurabiyeyi satar hale gelirsen, minik bir logo değişikliği, zaten kafeinden siniri tepesinde müşterinin beyin kablolarını yakabilir!

Ki esas soruna ve yazının konusuna da gelmiş bulunuyoruz böylece!

Global bir "büyük şirketleşme" içinde, artık seyahat etmenin bile zevki kalmadı! Budapeşte'ye, New York'a, Paris'e,hatta Beyrut'a git, bütün caddeler, sokaklar birbirine benziyor artık. Köşe başında bir Starbucks, ileride bir Mc Donalds, arada bir Gap, bir Banana Republic, bir Nike, Adidas, Zara vesaire, kozmetikse konu ya Mac ya Sephora, alışveriş merkezi gezeyim dediğinde de yine bunların daha ufak şubeleri! Dünyanın bütün caddelerinde aynı logolar, aynı kapılar, aynı renkler, aynı dekorlar, aynı giysiler, aynı sandviçler, aynı kahveler! Küçük dükkânları, yerel markaları, orijinal tatları, desenleri teker teker kaybediyoruz.

Dünyanın yeni salgını bu! Şirketler büyüyüp küçük işletmeleri yok ettikçe ya da bünyesine katıp kendi damgasını bastıkça, tüketici olarak seçim hakkımız da azalıyor!

İstanbul bile dünyanın herhangi bir yerine benzemeye başladı. Starbucks'ın kahvesine bayılıyorum, Zara'nın devamlı müşterisiyim, eyvallah.

Ama mahallede, ne sattığı ya da satmadığı belli olmayan tarihi dükkân Alaaddin'e gözüm gibi bakmak, Tatbak Kebap'a arada girip "Bir sorununuz var mı?" diye sormak, Erol Ayakkabıcısı'na destek vermek, Konak Pastanesi'nin meyve şekerlemelerini öpmek istiyorum! Çünkü son 20-30 yıl içinde, bu semtte, uluslararası büyük şirketlere ait olmadan veya o şirketlerin ürünlerini kendi isimleri altında satmadan ayakta kalabilen ender işletmelerden bunlar!

Hadi giyim kuşam, kahve o kadar da hayati değil diyelim. Ama gıda ve ilaçta da durum aynı! *Food Inc* belgeselindeki gibi, 50 yıl önce Amerika'da yüzden fazla irili ufaklı gıda şirketi, daha fazla rekabet ve üretim merkezi çeşitliliği varken, artık 8-10 büyük şirket piyasanın büyük bölümünü ele geçirmiş durumda. Markalar çoğalmış ama hepsinin sahibi aynı büyük şirketler! Ve bu şirketler bir masanın etrafında bir araya gelip **"Bundan sonra hepimiz gıdalarımıza biraz da arsenik katalım, heyecanlı olur,"** derse, artık "O zaman ben de şu yerel markaya geçerim veya mahalle kasabının yaptığı sucuktan

alırım, “ deme şansınız yok, zira büyük para ve güçle siyasileri de kontrol altında tutup, istedikleri gıda kanununu çıkarıp istemediklerini iptal ettirebiliyor, küçük işletmeleri şu veya bu bahaneyle kapattırabiliyorlar!

Örneğin Türkiye’de bundan sonraki plan, küçük eczanelerin tasfiyesi ve Amerika’daki Duane Reade gibi büyük şirketlere ait dev eczane zincirlerinin yapılması! **Ondan sonra fiyatına, etkisine göre ilaç seç bakalım sıkıysa!** 2-3 büyük zincir mağazada ne varsa, onlar neyi satmayı uygun gör-düyse onu alacaksın!

Tehlikenin farkında mısınız?

Büyük şirketler siyasi bağlantılarının ve lobi faaliyetlerinin de yardımıyla, daha ufak firmaları satın alıp durduğundan, tekel haline gelip hammadde satanlara da istedikleri şartları diretebildiğinden, dünyadaki Kahraman Bakkal Sü-permarkete Karşı durumu, artık ilaçtan içeceklere, tekstilden otomobile kadar bütün sektörlerde baş döndürücü bir hızla büyüyor. Kapitalizmin en şahane yönü olan “rekabet” yok olmak üzere, hem de dünya çapında!

Bir gün tüm dünya aynı kıyafetleri giyen, aynı yiyecekleri tüketen, aynı ilaçları alan, aynı kahveleri içip, aynı inşaat şirketlerinin yaptığı bir örnek evlerde oturan, aynı sokaklarda yürüyen, seçeneksiz, mutsuz ve sıkıcı insanlardan mı oluşacak, bilmiyorum. 80’li yıllarda Taksim’e Türkiye’nin ilk fast food zinciri açıldığında, arkadaşlarımla birlikte koşa koşa gidip dünyanın en zararlı yiyeceğini büyük bir heyecan ve mutlulukla mideye indiren salaklardanım çünkü!

O zaman mahalledeki köfte ekmekçinin değerini bilemiyorduk. Ama şimdi köşedeki eczanemden, bakkalımdan, börekçimden ve özellikle de kahvehanemden vazgeçmeyeceğim!

Protest bir yazı!

Toplumsal tavır ve protestolara yakın duran biri oldum. Tipim olsun, yetiştirilme tarzım olsun, tuzu kuru ve konvansiyonel görünsem de ruhum solcu, en azından sosyal demokrattır billahi. Babam gençliğinde üniversitede öğrenci derneği başkanıymış, belki o genler yoluyla geçmiş. Şeker gibi bir "gizli isyankârlık!" Onun kadar aktivist kişiliğim olmasa da, belki son zamanlardaki iklimin ve "Adalet bitti, özgürlük bitti, hayatımız yolsuzluk oldu," genel duygusunun tetiklemesiyle, maddi imkânsızlıklarla boğuşmayan, Türkiye'de Türk ve Sünni çoğunluğa mensup bir vatandaş olarak otoriteyi bir kaşık suda boğasım var!

Yani "Hadi gel, belediyenin çöp arabalarının sabah erken gürültü yapmasını protesto ediyoruz," deseler, gaza gelip sokağa çıkacak kıvama ulaştım!

Onun için, geçen gün İstiklal Caddesi'nde yürürken, yeni açılan AVM, hiç güzel duygular uyandırmadı en başında bende!

Hikâye şu: Tamam, kendi çaplarında genel doku ve mimariye uyumlu bir bina yapmaya çalışmışlar. Art nouveau bir cephe çabası hissediliyor. Caddeye bakan balkonları kafe yapmışlar, filan. **Bir nevi "Biz sizin bildiğiniz o AVM'lerden katiyen değiliz, biz aslen Peralıyız, dedemiz ütülü pantolonsuz ve şapkasız bu caddeye çıkmazmış, zaten babaannemizle de Markiz'de tanışmışlar," gibi bir mırıltı!**

Ancak bu hormonlu aşırı yüksek durum ve kaçak katları ne yapacağız, ayıp değil mi kardeşim? Ayrıca neden İstiklal Caddesi'nde de illa bir AVM açılıyor ve neden içindeki marka ve mağazalar yine Türkiye ve hatta Ortadoğu ve Balkanlar'dakilerin aynı?

Ben aynı zincir mağazanın logolu tişörtünü, aynı kozmetik markasının ürünlerini Türkiye'nin her köşesinde, her AVM'de görmeye mecbur muyum? Ha Virgin Megastore'u ayrı tutuyorum bakın. Londra, New York kadar seçenek olmasa da, İstanbul'daki kitap, CD, DVD vesaire mağazalarının garibanlığı yanında Virgin, derdimize bir nebze çare olacak ve Beyoğlu'na da cuk oturmuş bir fikir.

Ve zaten bu Virgin yüzünden isyankâr Beyoğlu tayfası büyük ikilem içinde!

Gidip plak alası, kitap seçesi, başka yerde bulamadığı CD'leri koleksiyonuna katası var ama "siyaseten yanlışçı"

(Ki bu da "politically incorrect"in hiç anlamını vermeyen rezalet bir çeviri ama n'apalım!) AVM'ye girerken tanıdık tarafından görülmek, ölümden beter!

Derinlerdeki isyankâr ruhumla, Beyoğlu'nun yeni AVM'sine kılım, peki.

Ama İstiklal Caddesi'nde mantar gibi çirkin mi çirkin fast food'cular,

bakımsız büfeler açılırken bu protest güruh neredeydi diye de sormadan geçemiyorum!

Şahsen 11 yaşından beri Beyoğlu'nu ister istemez takipteyim. Ortaokul ve lise yıllarında eğitim, üniversite ve sonrası yıllarda gezi ve eğlence amaçlı İstiklal Caddesi'nde bol vakit geçirmiş bir İstanbullu olarak, 80'lerin mermer muhallebicilerinin zevksiz fast food zincirlerine dönüşmesini seyrettik.

Ahşap zeminli, yüksek tavanlı, kartonpiyerli, birer sanat eseri sayılabilecek şıklıkta eski model tabelalı kumaşçıların, kırtasiyelerin, pastanelerin, marley döşemeli basit kot dükkânlarına, soğan kokulu, fayans duvarlı kebapçılara dönüşmesini seyrettik. Dolayısıyla eğri oturup doğru konuşmak zorundayım, şu anki mimari kakofoni içinde yeni AVM nispeten iyi binalar arasında bile sayılabilir!

Burada esas sorulması gereken soru, o iki kaçak kat dışında, doğru dürüst opera binası, kültür merkezi, tiyatro salonu, hatta meydanı bile olmayan dünyanın en harika şehirlerinden birinde, niye Dubai'den daha fazla AVM olduğudur!

Yeryüzünün son “pacman”leri!

Bizden önceki nesiller böyle değildi...

Globalleşme yoktu, yollardan kırk yılda bir otomobil geçerdi, fast food kavramı bilinmezdi. Evler elektrikli aletlerle dolu değildi ve insanlar bir yerden bir yere atla, eşekle, bisikletle, trenle gitmeye alışıktı. Savaşlar tutumlu olmayı, gıdanın, kıyafetin, bir dikiş iğnesinin bile kıymetini bilmeyi öğretmişti.

Atmaz tamir ettirir, sökükleri diker, abinin giysisini, oyuncağını kardeşe verir, birkaç patatesle bütün aileyi doyurur, şeker yoksa çayı üzümle içerlerdi.

Sonra bizler doğduk!

Dünya tarihinin en savurgan nesli!

Reklamlar bütün medyadan bombardıman gibi geliyor, dünya gittikçe endüstrileşiyor, çokuluslu şirketler delice büyüyor, fast food yaygınlaşıyordu. “Yenisini alma”, “Kullanıp atma”, “Fazla fazla tüketme” dönemi başlamış, porsiyonlar büyümüş, klimasız, arabasız insan kalmamış, uçak yolculukları artmıştı ve hayat harikaydı!

Savura savura, satın ala ala, aynı bu çılgınlığın zirveye çıktığı 80’lerde popüler olan bilgisayar oyunu “pacman” gibi önüne ne gelirse yuta yuta yaşayıp gitti bizim nesil.

Aşağı yukarı 1950’lerle bugün arasında doğup yaşayan bizler, galiba yeryüzünün ilk ve son savurganlarıydık!

Sonra, “Biz büyüdük ve kirlendi dünya.” Ya da daha gerçekçi ve kaba biçimde ifade etmek gerekirse “Yeryüzünün içine ettik!”

Son elli yılda insanoğlunun tüketimi altı kat arttı! Bazı hayvan ve bitkilerin nesli tükendi, tarım alanları azaldı, ormanlar yok oldu, su kalmadı. Daha fazla fosil yakıt, mineral ve maden çıkarıldı mecburen ve n’oldu?

Deniz bitti!

Dünyayı kirletmekle, ısıtmakla, doğasının dengesini bozmakla kalmadık, gezegenin doğal kaynaklarını tükettik!

“Dünyanın Durumu 2010” isimli Worldwatch Enstitü-sü’nün yayınladığı çarpıcı kitapta şimdiye kadar olanlar ve bundan sonra yaşamın devam etmesi için olması gerekenler yazıyor.

Şu andaki tüketim alışkanlıklarının sürdürülemeyeceği malum.

Bundan sonraki nesiller, hayatta kalmak istiyorlarsa, bizim yaptıklarımızı yapmayacaklar!

Onların şehirlerinde yüzde yüz yenilenebilir enerji kullanılacak. Ulaşımın büyük kısmı elektrikli tramvayla, bisikletle ve yürüyerek yapılacak. Üretim ve ofisler için güneş ve rüzgâr enerjisi kullanılacak. Yerel çiftçi pazarında taze ve

bölgesel ürünler satılacak, yani Güney Amerika'dan litre-lerce mazot yakarak çevreyi kirlete kirlete uçan uçaklarda mango gelmeyecek. Toplu taşıma yaygınlaşacak, otomobiller azalacak. Fast food bitecek. Sağlıklı ve taze gıdalar, daha küçük porsiyonlarda tüketilecek, dolayısıyla son 50 yılın hastalığı obezite bitecek. Çalışma saatleri azaltılacak! Boş vakitsiz, günde on saat çalışan insanların mecburen başvurduğu fast food, çamaşır kurutma makinesi gibi yöntemlere ilgi düşecek!

İnsanlar yemek yapacak, aileleri ve arkadaşlarıyla daha çok görüşecek, çamaşırlarını ipe serip kurumalarını bekleyebilecek! İhtiyacın olmayan ürünü çöpe atıp, başka şeyler satın almak yerine, takas yöntemleri kullanılacak. Büyümüş bebeğinin kıyafetlerini hamile yan komşuya verip, karşılığında onun kullanmadığı bisikletini alacaksın mesela.

Daha sade, daha basit, daha tokgözlü hayatlar yaşayacak bir sonraki nesil!

Hızlı hayata, işkolikliğe, strese bağlı çağımızın hastalıkları azalacak, gezegen kurtulacak.

Gelecek nesiller bizim "Satın al, tüket, mutlu ol," felse-feli hayatlarımız ve bu "pacman" yılları hakkında ne düşünecekler bilmiyorum...

Ama jenerasyonumuzun "Dünya tarihinin son savurganları" olarak anılacağı kesin!

İŞİ GÜCÜ BİR YANA BIRAKIN!

Ofis halk için midir, sanat için mi?

Yıllardır toplantı özürlü biriyim.

Hayır iş toplantılarında pısırıklık yapıp konuşamadığım ya da “beyin fırtınası”, “sinerji”, “Hadi sesli düşünelim” gibi kavramları beyhude bulduğumdan değil.

Toplantı yapacak yerim yok!

Diyelim ki bir yapım şirketinden aradılar, teklifleri var, kibarlık yapıp “Biz size gelelim konuşalım,” diyorlar.

“Biz” diye bir şey yok ki! Olsa olsa bizim ev var. Adamların beklentisiyse ciddi bir ofis, hatta belki bir şirket. Vatandaş beni kurumsallaşmış sanıyor, hâlbuki benim evdeki çalışma odamda oturacak yer bile yok!

Birkaç ay önce ünlü bir yazar-komedyen arkadaşım iş konuşmak için davet etti. Etiler’de koskocaman harika bir daireye gittim. Nefis döşenmiş, duvarda sağlam tablolar, dev ekran plazma ve salonda 12 kişilik bir yemek masası. “Yemeğe çok gelen giden misafir oluyor mu?” gibi bir soru sorunca, anladım ki o daire evi değil ofisi, masa da yemek değil toplantı masası!

Şimdi iade-i ziyareti mümkün olduğunca ertelemeye çalışıyorum! Bir gün emrivaki yapıp “işyerime” gelmeye kalkarsa benim evin salonundaki aile resimlerini alelacele kaldırıp orayı ofisim gibi tanıtacağım, başka çare yok!

Bazen toplantıları kafelerde yapmayı teklif ediyorum. **Ancak bu kafe buluşmaları da Nişantaşı ve Cihangir civarında gerçekleşirse, ertesi gün toplantı notlarını sektördeki arkadaşlardan bire bir dinliyorum, zira yerin ve yan masaların kulağı var!** Alışveriş merkezlerinin kafeleri desen, hepsinin birer paparazzisi var, çat diye toplantı anını çekip ertesi gün basıyorlar.

Velhasıl bu “Sizin orada toplantı yapalım” hikâyeleri yeni proje talepleriyle çoğaldıkça, kendime hesaplı bir ofis edinmeye karar verdim.

Aradığımı kısa sürede buldum. Bir yapım şirketinin binaları içinde, kısmi deniz manzaralı kaloriferli güvenlikli bir mekân.

Nohut oda bakla sofa desem o bile değil, sadece nohut oda! 21 metrekareye yayılmış bir iş kompleksi!

Demirbaş listesi şöyle: İki adet ikili deri kanepe, bir çalışma masası, bir toplantı masası ve sandalyeleri, bir adet tüplü televizyon. Bir de oraya ne zaman ve nasıl geldiği bilinmeyen, ağırlık dolayısıyla yerinden oynatılamayan dev bir kasa! Kasa, evet. Bir ilkokul çocuğu boyunda, büyük anahtarlı, eski, paslı bir kasa!

Önce mızmızlandım, sonra ev sahibinin kasanın mizahi bir obje olduğu, hatta neden olmasın belki bereket getireceği yönündeki telkinleriyle sakinleştim!

Bilgisayarımı, yazıcımı yerleştirdim. Büro tipi bir buzdolabı ve şık bardaklar aldım. Böylece sektörün değerli temsilcileri bana toplantıya geldiğinde, “Bir kahve çay içer misiniz?”in yanında, mevsimine göre bir leblebili boza, buz gibi bir karpuz suyu, tek viski, bir bardak sütlü Malibu gibilerinden ikram şanslarım da olacak.

Her şeyim tamamdı yani.

Ancak yerleştikten kısa süre sonra kombinin bozuk olduğu, bacanın “Şeyin şeyi şey olduğunda iptal edilmiş,” bulunduğu ve ofisin ısınmadığı ortaya çıktı!

Bu yeni ofisimde çalışmamı engelleyecek miydi? Asla! Ancak tabii ortaya komedyen arkadaşımın lüks dairesinin aksine şöyle bir görüntü çıktı: Masada soğuktan mütevellit üzerimde paltomla oturuyorum, hemen yanı başımda eski bir kasa! **Yani ünlü senarist-oyuncudan ziyade her an kapıya “Namaza gittim gelicem,” diye kâğıt asabilecek bir esnaf görüntüsü!** Sanat mı yapıyorum, lületaşından kül tablası ticareti mi belli değil! Zaten arayana da “Ofisteyim,” değil, gayri ihtiyari “Dükkândayım,” diyorum!

Geçen gün yeni iPad’in tanıtımlarını gördüğümde teknolojiyle ilgili bir yazı yazayım diye düşündüm. Sonra “dükkânda” yaşadıklarım aklıma geldi. 21 metrekarelik iş kompleksime kablosuz internet ve uydu bağlatarak dünyanın her yerindeki tüm bilgi ve yayınlara anında ulaşmak 3 saat sürdü, sadece ısı enerjisi üretecek kombinin tamiri ise bir hafta!

Önümdeki gayet gelişmiş dizüstü bilgisayardan istersem Japonya’yla saatlerce görüntülü konuşabilirim ama ayaklarım donuyor! Ayrıca yanı başımda bırakın internet şubesini, henüz banka denen kurum icat edilmemiş gibi görünen dev bir kasa var ve dün itibarıyla de tavan akmaya ve yazıcıya su damlatmaya başladı! Onun hallolması zormuş diyorlar, yani ofiste çalışmak için kuru havaları tercih edeceğim!

Zengin komedyen arkadaşımı ya evde ya da sakin bir ka-fede ağırlarım artık.

Bu ofisi ise “Son teknolojiyle ortaçağın aynı çatı altında buluşması-günümüzden tezatlar” konulu bir enstalasyon olarak sanatseverlere açacağım.

Giriş biletinden kazandıklarımı da kasaya doldururum artık!

Üşenme, erteleme, vazgeçme...

“Bütün gün ofisteydim, hiç işi halledemedim”, “Saatlerdir bilgisayar başındaydım ne yaptığımı bilmiyorum”, “Çalış çalış bir arpa boyu yol gidemiyorum,” diye inleyenler! Üretken olamayanlar, bugünün işini yarına bırakıp yarın da harekete geçemeyenler, üşenenler, erteleyenler, vazgeçenler! Yaptığı tatilden bir şey anlamayanlar, “Otelin geceliğine 100 Euro verdim bir gıdım uyuyamadım”, “Tibet’e gittim huzuru bulamadım,” diyenler! Dostlarım, kardeşlerim! Bana kulak verin!

Çağımızın hastalığının domuz gribi olmadığı ortaya çıktı. AIDS ilaçlarla büyük ölçüde yıldırıldı. Depresyon desen hapını yuttun mu bir ay sonra sokağa çıkıp hoppidi hoppidi papatya toplayacak kıvama geliyorsun.

O zaman size çağımızın gerçek hastalığını açıklıyorum: İşle eğlencenin birbirine karışması.

Bir zamanlar insanlar sabah kalkıp ofislerine, tarlalarına, bahçelerine, fabrikalarına gidip gerçekten de yemek ve çay molası hariç çatır çatır çalışırlar, akşamüstü evlerine dönüp keyif çatarlardı.

Mesai saatleri uzadı, ofis çalışanları çoğaldı, bilgisayarlar çıktı, internet çıktı, sonra da bilgisayarsız hayat, hayat olmaktan çıktı!

İlk haliyle, iş halletmeye, üretimi arttırmaya, az zamanda çok ve büyük işler yapmaya yönelik icat edilmiş bilgisayar, artık üretkenliğin en büyük düşmanlarından biri. Gittikçe uzayan saatler, rahat çalışma koltukları, telefonla yemek siparişi seçenekleri ve saksı orkideli, turuncu eşyalı ofisler ev hayatının işyerlerine, ev-ofis modasıyla iş hayatının eve taşınması, günümüz insanının kafasını çorba etti!

Ne zaman çalışıyoruz, ne zaman dinlenip eğleniyoruz, kimse emin değil.

Evinde, kanepesine yayılmış televizyon seyreden işadamı aslında elinde blackberry’siyle iş mail’lerine cevap veriyor. Sabah erkenden ofisine gelmiş kahvesini içmiş bilgisayarının başına geçmiş memur, internet üzerinden komik videolara bakıyor!

İş toplantılarında ünlülerin estetik ameliyatları üzerine geyik muhabbetleri dönüyor, önemli kararlar şirketlerin Antalya spa otellerindeki iki masaj arası hafta sonu seminerlerinde alınıyor.

“Özel hayat kalmadı,” diye şunu bunu suçlamayın, özel hayatla iş hayatı arasında sınır çizgisi kalmadı asıl!

O zaman da ne oldu? Ne işin verimi kaldı, ne tatilin eğlencesi.

Kısmen kendi, kısmen arkadaşlarımın tecrübeleri ve uzman tavsiyeleri ışığında işleri daha çabuk halledip gerçek tatillere çıkmanız için birkaç âcizane verimlilik önerim olacak:

Konsantre olun arkadaş! **“Twitter’a dün akşam gittiğim filmle ilgili değerli izlenimlerimi koyayım”, “Facebook’ta bir arkadaşa bakıp çıkacağım,” derken, akşam olur!** Eğer çalışmaya gerçekten niyetliyseniz, televizyonu, radyoyu, bilgisayar oyunlarını, chat pencerenizi kapatın. Beş dakika ara vereceksenız sanal bir ara olmasın, zira internette ofiste yapılacak kültürfizik hareketlerinden girer, diyet yemek tariflerine takılır, bir saat sonra kendinizi Demet Akalın mı Hande Yener mi anketine oy verirken bulabilirsiniz! Beş dakikalık molanızda bilgisayar başından kalkın, en yakın pencereye (chat penceresi değil) veya balkona gidin, gerekirse sokağa çıkın ve temiz hava alın!

Kendinizi programlayın dostum! Her sabah önce bir yapılacak işler listesi hazırlayın. Günlük iş yükünüzü görmek ve unutmamak için faydalı olur, bitirip üstlerini çizdikçe kendinizi dünyayı kurtarmış gibi hissetmek de cabası!

Motivasyonunuzu kaybetmeyin kardeşlerim! Dünyanın en bayıcı mesleğini, en boğucu işyerinde yapıyor olabilirsiniz. İşi tamamladığınızda hissedeceğiniz rahatlığı hayal edin. Her bitirişten sonra kendinize güzel bir kahve, çikolata gibi ödüller koyun. Bu işte başarıdan başarıya koştuğunuz için yükselip, transfer olacağınız farklı harikulade (en azından daha iyi) şirketleri, daha yüksek pozisyonları, alacağınız daha yüksek maaşlarla yapacaklarınızı düşünün. En azından yıllık izninizi tahayyül edin!

Tatillerde, hafta sonlarında, hatta mesai saatleri dışında işle ilgili mail’leri açmayın, iş arkadaşlarınızla konuşmayın, internette dolaşacaksanız mesleğiniz dışındaki konulara takılın. İş dışı saatlerin kalitesini yükseltin. Bütçeye-zevke göre masaj yaptırın, halı sahada futbol oynayın, yürüyüş yapın, küveti doldurup gevşeyin, çay bahçesine gidin, konu komşu ziyareti yapın. Eve, mecburiyet değilse veya mesleğinizin çok eğlenceli olduğunu düşünmüyorsanız iş getirmeyin.

Bu yazıyı yazmaya başlamam bir moda dergisi, iki arkadaş telefonu, televizyonda Ermeni tasarısı tartışmaları takibi ve internette bir restoran araştırması sayesinde olması gereken zamanın üç saat sonrasına denk geldi!

Yani dediğimi yapın, yaptığımı yapmayın.

Davetsiz mesajcılara veda mektubum!

Allah dualarımı kabul etti!

Siyasi içerikli veya doğrudan pazarlama vesairenin yapıldığı e-posta ve SMS mesajları artık kullanıcının önceden iznine tabi olacak. İzinsiz yollayana sağlam para cezası kesilecek!

O ne hayırlı kanun tasarısıdır ki, artık en yakın arkadaşımın ameliyat sonrası sağlığı ile ilgili mesaj beklerken biip biip'in ardından penis büyütme aleti konulu SMS geldiğinde gönderenin çatır çatır 100 bin TL para cezası ödeyeceğini bileceğim!

O ne aklıyla bin yaşayası milletvekilidir ki, artık bir Cumartesi gecesi evde senaryolarla cebelleşirken "Cıstık Bar'da bu gece canlı müzik ve sabaha kadar fidayda," mesajına "Benim gece hayatım yok olum ya, bi daha da bana bu mesajları yollamayın, çalışıyorum, kafamdan dumanlar çıkarken elâlem eğleniyormuş bana ne, asabım bozuk, yakarım," diye cevap verecek ve karşı tarafın kanunen mesajları sonsuza kadar kesmek zorunda olduğunu bilerek kendi kendime sırıtabileceğim!

İzinsiz gönderilen SMS ve e-postalar, terbiyesiz, pişkin ve de kulakları az işiten bir davetsiz misafir gibi! En olmadık zamanda gelip saçma sapan bir şeyler anlatıp vaktini alıyor ama sen "Bu söylediklerin beni zerre kadar ilgilendirmiyor, işim gücüm var, ayrıca ben seni çağırmadım ki, ya gitsene kardeşim," diyemiyorsun çünkü öyle umursamaz ve sırıtarak bakıyor suratına. Sen bir gün ona ulaşıp "Ya bir şey diyeceğim, düşündüm taşındım ben artık seninle görüşmek, senden haber almak istemiyorum," demek istediğinde de kapı duvar!

Onlar size istedikleri gün ve saatte ulaşabiliyorlar, siz onlara asla!

Ama artık öyle değil işte!

Bittabi uygulama başlayınca büyük bir zevkle bütün izinsiz mesajcıları teker teker kanun önünde hayatımdan sileceğim.

Ancak şu an için yıllardır beni yazılı ve elektronik olarak taciz eden bazı mesajcı taraflara cevaplarımı açıkça bu sayfalardan iletmek isterim. Bunu zaten hiçbir zaman istemediğim bir ilişkinin veda notu olarak da alabilirler! Şşşşt bana bak, korkmayın, isimler ve unvanlar ticari ve siyasi kimliklerinize zarar vermemek için değiştirilmiş, sembolik hale getirilmiştir. Neden? Çünkü ben sizin gibi değilim, saygılı bir insanım!

Bereketli ve Güzel Günler Partisi Bilmemnere İlçe Başkanlığı'na: Kardeşim, sizin filanca milletvekili veya belediye başkanınızın bu gece hangi kanalda konuşacağı beni hiç ilgilendirmedi. Ben o akşamlar ya çalışıyordum ya

sinemadaydım! Ayrıca ben yüksek lisans yapmış insanım ya! Sizin bir mesajınızla siyasi görüşümü mü değiştireceğimi sanıyorsunuz! Gidin bir çay koyun hemşerim! Beni de kanun namına rahat bırakın, hayat boyu size oy vermeyeceğim!

“Bu gece Sifon Bar’da DJ Yıldıray sizi yıldırana kadar müzik yapacak,” diye mesaj atan Sifon Bar yetkililerine:

20’li yaşlarda başlamış gece hayatı tarihimde sizin barınıza bir kere bile gelmedim, gelmem! Dolayısıyla bu gece DJ Yıldıray’ın hangi telden çalacağı, pistte hangi yaratıcı figürlerini yapılacağı, kaç içki içene kaçıncısının bedava olduğu beni ancak Çin’in Bayangolin Moğol Özerk bölgesi folklo-rundaki adım sayıları kadar ilgilendiriyor. Yok yok vazgeçtim, daha da az ilgilendiriyor! Yani Yıldıray Bey yetmiş yaşında hâlâ DJ’lik yapıyor bile olsa, ben sizin barınıza uğramamış, uğrama niyeti olanları uyarmış olacağım! Bu karşılıksız aşktan vazgeçin, biz ayrı müzik türleri ve BPM’lerin insanlarıyız!

“Safiye Pizza’da fırsat, iki büyük boy sucuklu-mısırlı pizza alana bir orta boy pizza ve 4 kişilik gazlı içecek bedava!” şeklinde SMS atan şuursuza: Arkadaşım seni sağlığımla oynamaktan mahkemeye vereceğim! Valla. Deli miyim? Olabilir! Hangi sanatçı biraz değil ki? Gazlı içecek içmem, içeni de sevmem! Şeker deposudur, üstelik mısır nişastasından yapılan şeker! GDO’lu mısırı filan duymadınız mı yahu? Bir de üstüne mısırlı pizza ha?! Bu resmen cinayete teşebbüs.

Hak etmek için ne yaptığımı bilmeden bedava check-up kazandığım Lokman Hekim Hastanesi’ne: Siz kendinize yapın o check-up’ı! Bir şöyle baştan sona bakın durumunuza ve deyin ki “Bir dakka ya, promosyon olarak bedava check-up’la birilerinin peşinde koşup hasta toplamaya çalışan bir hastaneye insanlar sağlıklarını emanet ederler mi?!” Sonra da titreyin ve kendinize gelin! Hastane dediğin yer gururlu, onurlu, ciddi bir kurumdur. Gidersin, iyi bir sağlık hizmeti verir, testlerini, muayeneni, ameliyatını yapar. Ancak test sonuçlarını vermek, ne bileyim zorunlu kontrol zamanlarını hatırlatmak için sana ulaşır, uyarır. Durup dururken “Gel bir kanını alayım hacı, he, hadi be gülüm n’olcak,” diye peşinde koşturmaz! Bu da kulağınıza küpe olsun!

Hepinizle ilişkimi sonsuza kadar bitiriyorum.

Ben aramadan siz sakın bir daha eşi dostu filan araya sokup bana ulaşmayın, sizi Türk yargısına emanet ederim!

Zenginin vergisi, züğürdün çenesi...

Vergi rekortmenlerinin listesi açıklandı.

Biz Türkiye'nin ilk 100 zengini arasına girmeyen sıradan faniler için çene yoran bir dönem, şahane bir muhabbet konusudur.

"Kim kimi geçmiş?", "İsmini açıklamak istemeyenler acaba kimler?", "Bu kira kazancıyla listeye giren hanımın aciba kaç evi var?", "Vay be adam avukat ama amma kazanmış?" konulu beyhude sohbetler bitmek bilmez!

Maalesef gerek bu sohbetlerde, gerekse rekortmenlerle ilgili yapılan haberlerin internetteki okuyucu yorumlarında, çoğu zaman aynı tuhaf önyargı vardır: **"Vay be, amma para cukka-lamışlar!"** Dolayısıyla çatır çatır vergisini vermiş, normal şartlarda o levhayı göğsüne takıp şehirde şeref turu atması gereken insanlardan bazıları, isimlerini gizlemeyi tercih etmektedirler.

Hâlbuki "cukka" söz konusuysa bu listelerde olanlara değil, olmayanlara gıcık kapmak daha yerindedir.

Çünkü listedeki adam, çalışıp, kazanıp, sizin evin sokağının asfaltını, su borusunu yaptıran, güvenliğinizi sağlayan polisin maaşını veren, çocuğunuzun okulunda kaloriferin yanmasını sağlayan adamdır ve takdirname filan değil, bana kalırsa basbayağı madalya, hatta taç filan hak etmektedir bu ülkede.

Geleneksel alışkanlığımız, "Rekortmen Sanatçılar İlk 100" listesinde olmayan ünlülere de "Bak o kadar iş yaptı, demek vergi vermemiş," diye sinirlenmektir öteden beri. Oysa bazı sanatçılar, örneğin tiyatrosu, şirketi vs'si olanlar, serbest meslek makbuzu değil, kurumlarından fatura keserler ve aynı vergiyi ödedikleri halde, bu gelir değil kurumlar vergisi olduğundan, başka kategoride "yarışıp" söz konusu listelere girmezler. Bazen de aynı zamanda yazarlık yapan sanatçılar, aldıkları ücretten stopaj otomatik kesildiği için, vergiyi peşin verirler ve bu, "stopaj" adı altında olduğu için listede yer almaz!

Sanatçıysanız kaçar yolunuz yoktur. Diğer işadamı vs'nin denetlenmesi için şart olan ihbar mekanizması, sanatçılar için gerekli değildir. Bir magazin haberinde kafadan uydurulmuş "Şu reklamdan şu kadar almış," cümlesi bile hesaplarınızın didik didik edilmesine hatta sözleşmelerinizin istenmesine yeter. Sürekli denetime tabi tutulursunuz, yaptığınız her iş için elbette makbuz kesersiniz.

Duyduğum kadarıyla, bazı sanatçıların masraf olarak gösterdiği, 100-200 TL'lik faturaları olan ayakkabı, kostüm ve-saireyi bile bizzat görmek ister vergi denetmenleri! Peki. Doğrudur, iyidir, güzeldir.

De, o zaman ufak bir ülkenin bütçesi olabilecek 7.1 milyon TL'yi yurtdışına götüren adam, bu kadar parayı kazanıp da nasıl vergisiyle

yıllarca rekortmenler rekortmeni olmamıştır?

Zira Acun Ilıcalı'nın çılgınlar gibi vergi vermiş ve Türkiye'deki o kadar kuyumcunun, inşaatçının şunun bunun arasından sıyrılıp ilk 100'e girmiş olması, Türkiye'ye hop diye 7.1 milyar TL getiren arkadaşın ise kim olduğunu bilmememiz ve yıllardır rekortmen listelerinde gördüğümüz insanlar arasında olmaması enteresandır!

Hayatımda bir kez, geçen sene, ödediğim miktar değerlendirildiğinde, sanatçılar listesinin ilk 100'üne son sıralardan girebildim. Ne var ki maliye, hakkımı ve 80 küsurunculuğu-mu yiyerek beni listede yayınlamadı! Arayıp sorduğumda "Aa Gülse Hanım, siz bilmem kaç kod numarası kategorisinde, yani yazarlar arasında sayılıyorsunuz, verginizi makbuz kesip sanatçılar yüzdesiyle verdiğiniz halde sanatçılar grubuna girmediğinizi sanıp atlamışız," dediler!

Yani "sanatçı değil", "yazar" sayılıyorum ki kendi içinde çelişen bir cümledir! **Yoksa eşe dosta, aileye "Köprüler yaptırdım gelip geçmeye, çeşmeler yaptırdım suyun içmeye," diye çok fena hava basacaktım.**

Neyse ki geçen gün 2008 vergimle ilgili maliyeden bir takdirname en sonunda elime ulaştı. Onu çerçeveletip salona asacağım!

Ama o 7.1 milyar TL'yi kazanıp yurtdışına götürmüş arkadaş neresine ne asar, artık onu bilemem.

Yalnız kendisine de benim takdirnamenin aynısından verirlerse, barış marış dinlemem, dünya ahiret iki elim yakalarında olur, şimdiden söyleyeyim!

SİYASETE BULAŞMAYIN!

Nükleer santrale ilişkin soru yörüngem!

Önergem değil, zira mecliste değilim, soru önergesi verme yetkim yok! Ancak yakın çevrem, eş dost ve akrabalarım adına, Türkiye'de yapılması düşünülen nükleer santralle ilgili aramızda sorduğumuz sorular ne yörüngede, onu paylaşmak istiyorum bu hafta!

Örneğin...

• Mis gibi güneş ve rüzgâr enerjisi seçeneği varken, üstelik uzmanların çoğuna göre aynı maliyette, aynı verimlilikte ve hatta birkaç yıl daha çabuk sonuç verecek bu alternatifler neden değerlendirilmemektedir? **Yasayla güneş enerjisinden elektrik üreten tertemiz tesislere, bakanlar kurulu tarafından 600 megavat sınır getirilmesinin nedeni, güneşin ciltte kırışıklara sebep olması mıdır yoksa gariban petrolcü, doğalgazcı, nükleer enerjici arkadaşların fakru zaruret içine düşmesinin önlenmesi midir?**

Allahın güneşi varken, bu güneşten aylarca faydalana-bilen iklim kuşağındaki bir ülke, neden hem kurulumunu, hem uranyum hammaddesini, hem işletimini Rusya'nın tedarik edeceği bir enerjiye bu kadar heveslidir? **Bu özel tercihin sebebi Dostoyevski-matruşka bebek-borç çorbası sevgisi midir, yoksa bu karar alınırken "Pis enerji yoktur, az votka vardır," gibi bir bakış açısından mı yola çıkılmıştır?**

Ruslar kalkıp taa buralara gelmeseler de, elleri değmişken santrali Moskova'da yapıp buraya bir boruyla elektriği verseler, biz de onlara karşılığında Akdeniz'de 5 yıldızlı tatil imkânı versek, hakkımızda daha hayırlısı olmaz mı?

Ülkenin en büyük şehri İstanbul'un en güzide semti Nişantaşı'nın bir haftadır günde birkaç saat elektriğini kesen ve arayınca da "Arıza var yine, arıza," şeklinde konuşan teknolojik beceri ve zihniyet, yarın nükleer santralde sızıntı olduğunda, orayı silikon tabancasıyla mı kapatacaktır yoksa bez mi tıkayacaktır?

"Yahu bu santraller bir yavru kedi kadar tehlikesiz, yani kedidir kedi," diyen arkadaşlar, 1986'da Çernobil'de, 2011'de Fukuşima'da patlayıp yüzlerce kilometrekarelik çevresinde, gelecek onlarca neslin sağlığına mal olan şey:

Elektrik prizine patisini sokmuş kedidir

Aygaz tüpüdür

Çiklettir

Ben onu duymadım.

Diyelim her şey yolunda gitti, santral mis gibi oldu, deprem olmadı, tsunami na mevcut.

Santralin atıklarına ve kaçınılmaz yüksek radyasyona maruz kalmam

sonucunda sırtımdan üçüncü bir kol çıkarsa, sigorta estetik ameliyat masrafını karşılayacak mıdır, yoksa eve gelen aile hekimi ağrı kesici mi yazacaktır?

Eğer konu “aile imamımıza” havale edilecekse, kendisi kâh “Sabır ve tevekkül,” tavsiye ederek, kâh “Hükümetimiz ne eylerse güzel eyler, vardır bir bildikleri,” diyerek radyasyonun etkilerini bir nebze olsun hafifletmeye mi çalışacaktır? Hatta aile imamı projesi, zaten nükleer santralin getireceği ölümler karşısında daha pratik cenaze organizasyonları amacıyla vatandaşa bir hizmet olarak mı düşünülmüştür?!

Akdeniz kıyımızda nükleer santral yapılma haberi karşısında “Türkiye’de turizm bitecek, biz köşeyi döndük,” diye sirtaki yapan Yunanlı arkadaşların, hangi ada ve kıyılarında yazlık evler kaça satılıktır, tanıdığınız Yunanlı emlakçı var mıdır?

Nükleer santrali Mersin Akkuyu’da değil de Ankara’da TBMM’ye yakın bir alanda veya şu anda milletvekilleri ve TBMM personeli için özel konutlar inşa edilen İncek mevkiinde yapsak, vekillerimizin bir itirazı olur mu? Bence olmaz!

Evlerinde muhtemelen Aygaz tüpü bulundurduklarını da göz önüne alırsak, nükleerin o kadarcık riski nedir ki?!

Sorularımız bu yörüngede, hükümetten cevapları bekliyoruz. Ya da biz 12 Haziran için onlara başka güzel cevaplar hazırladık!

Ebeveyn İzleme Kurulu potansiyel üyelerine!

“Ebeveyn İzleme Kurulu” fikrinin hastasıyım, en başından söyleyeyim.

Bir grup sorumlu uzman, televizyonda yayınlanacak dizileri, program ve filmleri yayından önce seyredip, hangilerinin toplumumuz için faydalı, hangilerinin zararlı olduğuna karar verecek ve bu kurulun kararlarına göre yayın politikaları belirlenecek.

Sansürün hiç bu kadar şık ve böyle ebeveyn filan diyerek “ailevi” ifade edildiğini duymamıştım. Vallahi neredeyse ben bile yiyordum.

Çok değerli biri olduğuna eminim ama bir gün Sel-ma Aliye Kavaf’ı dizi karakteri olarak yazmak istiyorum. Hatta onu Binnur Kaya oynasın istiyorum. Çok kıyak hikâyeler var kafamda. Bir sanatçıya ilham kaynağı olmak hoş bir şeydir de, bir mizahçının ağzını bu kadar sulandırıyorsanız biraz huzursuz olup “Acaba bir şeyleri yanlış mı yapıyorum?” diye düşünmenizde yarar var! İnsanın fiziği “Ben Finlandiya Yeşiller Partisi milletvekili ve Avrupa Parlamentosu üyesi Sonja Grüngen’im,” der ama fikirleri böyle olabilir mi yahu? Biz “Mecliste daha çok kadın olsun istiyoruz,” derken bunu kast etmemiştik aslında. **Yani “Mecliste daha çok kadın, her ailede en az üç çocuk, dünyada eser miktarda eşcinsel, dizilerde mümkünse sıfır öpüşme sahnesi,” gibi bir bakış açımız yoktu, galiba yanlış anlaşıldı!**

Aniden “Muhafazakâr aile yapımızın çok kötü bozulmuş ve koruyup kollanması gereken” bir şey olduğunu ve değerler sistemimizin “fena halde erozyona uğradığını” öğrendik. Aile yapımızın ne kadar ve kime/neye göre muhafazakâr olduğu, hangi konularda ne tür bir muhafazakârlıktan bahsedildiğinin öznelliği, bak yine mizahçı olarak ağzımın suyunu akıtıyor. İmam nikâhlı üç eşli ama zinhar alkol kullanmayan bir adamla çocuklarını konu ediyorsak senaryoda, aile yapımıza zarar vermiş oluyor muyuz? Birbiriyle çok iyi anlaşan, haram yemeyen, saygılı sevgili bir ailenin kızı bikini giyiyor ve sevgili ediniyorsa, bu durum muhafazakâr aile yapımıza ters mi? Tam olarak nasıl bir aile ve yaşam tarzı isteniyor senaryoda, bence detaylı bir kitapçık olarak hazırlanıp sanatçılara dağıtılırsa, kafa karışıklıklarını önler, biz de ona göre yazarçizer oynarız!

Ya da şöyle yapalım, ben aklımdaki soruları şimdiden sorayım, yarın öbür gün bir dizi, film, tiyatro filan bir şey yaparken kurula takılmasın!

Varsayalım Ebeveyn İzleme Kurulu oluşturuldu. O gün mesela *Avrupa Yakası’nın* ilk başladığı gün olsa, şöyle sorular aklıma geliyor:

Aslı Cem’le flört edebilecek, mini etek giyebilecek mi?

Aslı’nın Volkan’a çaktığı laflar olduğu gibi kalacak mı yoksa “Muhafazakâr aile yapımızda abiye bir karış dil çıkmaz” diye sansüre mi uğrayacak?

Tanrıverdi-Fatoş aşkı kanuna aykırı bir durum olmadığı halde yaş farkı yüzünden gelenek-göreneklere aykırılık gerekçesiyle makas yiyecek mi? Dizinin yayına devam etmesi açısından mecburen nikâhlandılar diyelim, Fatoş'un yaşı itibarıyla 3 çocuk yapamayacak olmaları bizi bozar mı?

Dilber Hala'nın eski sevgilisi Azim'le erotik anları dizinin kaldırılmasına sebep olacak mı?

Bülent Onaran karakteri, "Şarap ve çapkınlığı bırakıp tövbe etmesi şartıyla" mı dizide var olmaya devam edebilecek?

Akraba evliliği, beşik kertmesi, berdel, kumalık gibi muhafazakâr yapımızda maalesef yeri olan korkunç durumlar, kurulun ahlaki skalasında nereye düşüyor? Onları da olduğu gibi "muhafaza" etmeli miyiz? Örneğin Volkan'ın hala kızı Makbule ablasıy-la nişanlanması benim için sapıkça bir ihtimalken, acaba söz konusu kurul buna mı sinir olur, yoksa Makbule'nin yan komşu Sayın Altıntop'la nikâhsız aşk yaşamasına mı?

Herhangi bir ahlaki erozyon varsa bunun sebebi televizyon dizileri değil de, yoksulluk, işsizlik, göç filan olabilir mi, aniden aklıma geldi?

Dünyada eşi benzeri görülmemiş bu öznel kural, kurul ve sansür durumlarından sonra mizah yapmanın artık zor değil imkânsız olacağı korkusu içindeyim. Bir noktadan sonra acaba mizah eserlerine değil, ağlanacak halimize mi güleceğiz, bu konudaki plan ne?

Saygıyla arz ederim!

Sanatçı açılımını açıyorum!

Gittik, gördük, yedik!

Sanki çok gizli şeyler konuşulmuş gibi medya büyük ilgiyle yakından takip etti. Madem bu kadar merak edilen bir konu, bu hafta, başbakanın kahvaltılı davetindeki izlenimlerimi yazıp köşeyi kurtarma niyetindeyim.

Her şeyden önce bundan sonraki tüm sanatçı davetleri için bir tavsiyem var: Kahvaltıyı değil, akşam yemeği organizasyonunu tercih edin! Sanatçı, sinemacı, komedyen tayfası, bendeniz de dâhil, bir cumartesi günü sabah 10:00'da, ancak başbakanın zoruyla bir yerde olur! Ondan sonra "Cem Yılmaz, Ata Demirer, Şahan Gökbakar oradaydı ama hiç şaka yapmadılar, sus pus oturdular," diye şikâyet edersiniz. Adamlar uykularının REM bölümüne geçemeden kalkıp, takım elbiseleri çakıp gelmişler, ruhları değil, bedenleri orada sadece, ne şakası?

Dolayısıyla Dolmabahçe'ye vardığımda, bahçede, suratı çarşamba pazarı gibi, hepsi siyah kıyafetli, güneş gözlüklü bir sürü sanatçı gördüm ve "Aramızdan biri ölmüş de cenazesine gelmişiz gibi," diye düşünerek ürperdim. "Kahvaltıdan notlar" diye gayet magazinel girip yaşananları anlatmak istiyorum:

Tayyip Erdoğan içeri girip herkesin elini sıkıp hatır sorduktan sonra, tüm sanatçıları kürsüden tahmin edileceği gibi "en kalbi duygularıyla" selamladı. Bense daha çok beyni duygularımla oradaydım ve İclal Aydın'la not alıp durduk. Hülya Avşar herhalde bize çalışkan öğrenci şakası filan yapmak için "Siz niye not alıyorsunuz ki?" şeklinde bıyık altından sırıtan bir soru yöneltti, "Gazeteye yazmak için," cevabını alınca hazırladığı espri muhtemelen güme

gitti.

Başbakanın prompter numarasını, filmleri ve yönetmenleri seri halde arka arkaya sıraladığı an şüphelenip, uyku sersemi olmama rağmen, ayıptır söylemesi üçüncü dakikada çözdüm! Zira şeffaf prompter'lardan bir değil iki adet vardı ve aynı metnin basılı hali başbakanın önündeydi.

Bir saat süren konuşma esnasında bittabi kimse önündeki kahvaltıya dokunamadı. Aç gelenler muhtemelen zor anlar yaşadı.

Kahvaltının mönüsü, bütün gazetelerde çıktı, detaya girmeyeceğim. Bu toplantılarda niye uzun uzun mönü yazılır bilmiyorum ama ben de hep zevkle okurum. Galetaya sarılı pastırmalar, koku yönünden toplantı süresince ağırlığını koydu diyebilirim. Alfabetik soyadı sırasıyla oturduğumuz masada sol yanımda gelmeyen Oya Başar ve sağ yanımda Ekrem Bora'nın bal-kaymaklarını da yedim, itiraf ediyorum.

Yine aydınlatıcı bir bilgi vereyim, davete icabet edip çay içtik diye ne Ak

Parti'li olduk, ne de ampul rozeti dağıtıldı! Canı istemediği veya iktidarın icraatlarına gıcık olduğu için hiç gelmeyenler de vardı, tam da bu sebeplerden gelip üstelik asabi tavırlarla bunu pat pat söyleyen, eleştiri yapan da. Davet edildiği için müteşekkir olan da vardı, bunu bir emrivaki gibi gören de.

Kendi hesabıma ülkenin başbakanı, kim olursa olsun, kahvaltıya davet ederse, gitmeyi gitmemeye tercih ederim. Hem yazmak için haber çıkar, hem soru sorarsın, hem de eleştiri yapacaksan, yüz yüze yapacak ortamını bulmuş olursun. İletişim her zaman iyidir.

Her soru-cevaplı ortamda olduğu gibi, en başta söz isteyen tek kişi bile olmadı. Herkes birbirine baktı. Nimet Çubukçu'nun sessizliği kırıcı "Hanımlar başlasın o zaman" fikrini müteakip herkes bizim tarafa, sonra da nedense bana baktı ve elime mikrofon tutuşturuldu! Allah tarafından, gazetecilik yanımı hatırlayıp "Eee şimdi bu açılımı bir açalım bakalım, madde madde, çünkü ismi var ama kimse aslında tam olarak neden bahsettiğinizi bilmiyor," gibilerinden bir soru sordum. Başbakan sonuçta tecrübeli bir siyasetçi ve soru ne olursa olsun, cevap olarak kendi anlatmak istediğini anlatıyor! Bir miktar demokratik açılımdan bahsetti. (Dikkatimi çeken, bu konunun Kürtlere özel olmadığının, Türkiye'de yaşayan herkesi kapsadığının altını çizmesi, Türkçenin dışında resmi dil kabul etmediklerini ısrarla söylemesi, bol bol Romanlardan, Alevi çalıştayından, azınlıklardan bahsetmesi, Güneydoğu ile ilgili, daha çok "ihmal edilmişliğin ortadan kaldırılması" üzerinde durması oldu. Zannediyorum Habur skandalın-dan sonra, iktidar, Güneydoğu konusuna biraz yoğurdu üfleyerek yaklaşmaya başlamış.) Ama laf nasıl olduysa Erzincan depreminde yapılan yardım ve götürülen hizmetlere kadar geldi.

Toplantıda söz alıp, taş atan çocukların hapiste olmasının yeni bir Diyarbakır Cezaevi etkisi yaratabileceğini söyleyen de oldu, "Ben artık Türküm demekten korkmaya başladım," diyen de.

Mesleki sorunlar, Türk sinemasının dünyaya açılması konuları dile getirildi, kültür bakanı bol bol not aldı.

Çıkarken başbakan bana "Sadece sahne ve sinemada değil, köşede de destek bekliyorum," dedi, ben de "Tabii, notlarımı aldım," diye cevap verdim. Destekten kast ettiği "Demokratik açılım"a destek tabii. Onu zaten her zaman veririz. Tutup da "Valla insanlar birbirini öldürmeye devam etsin, çok heyecanlı oluyor," diyecek bir psikopat sanatçı tanımıyorum.

Ama ben de mizahçılara, eleştiri yapanlara, bu ülkede dini ve geleneksel hassasiyetlerinin yanında laiklik gibi, Atatürkçülük gibi, başka manevi değerleri de olan kendim de dâhil, tüm vatandaşlara destek ve hoşgörü bekliyorum. Her şey karşılıklı!

Trajedi ve komedi

Amerika'nın yeni bir Temsilciler Meclisi Sözcüsü var: John Boehner. Cumhuriyetçi ve Ohio'lu olması dışında ikide bir halk ve kameralar önünde hıçkıra hıçkıra ağlamasıyla tanınıyor! Televizyon röportajlarında, Irak Savaşı'na bütçe ayrılması konusunu mecliste savunurken, şurada burada, arkadaş gözyaşlarına boğuluyor!

Son zamanlarda Amerika'da en çok okunan makale, Boehner'ın ağlama huyuna bıyık altından gülen bir yazıydı. "Erkekler ağlamaz" kuralını yıkması takdir konusuydu gerçi. Ama "Okullara, oyun parklarına, o çocuklara ağlamadan bakamıyorum," deyip, acaba çocukların hangi sorunu içini yakıyor diye merak edilirken "Çünkü benim gibi bu çocukların da Amerikan Rüyası'na ulaşma şansları olmasını sağlamalıyız," şeklinde gözyaşlarıyla devam etmesi, *New York Times* yazarında trajediden çok komedi duygusu uyandırmıştı! Aynı gönül insanı Boehner'ın, 11 Eylül'de kurtarma çalışmalarına katılıp kaza veya asbestos sonucu sağlıklarını kaybeden insanlara para yardımı yapılmasına iki defa hayır oyu vermesi ise trajiktir!

Ağlamakta bir şey yok, hepimiz ağlıyoruz. Bir animasyon film sırasında sinemada böğüre böğüre ağlamışlığım, en acıklı dramda, salon sel olup akarken, sıkılıp cep mesajlarımı kontrol etmişliğim vardır gününe göre.

Babam mesela, en sert trajedilerden etkilenmez, savaş filmlerinde, kitaplarında, gözünü kırpmaz. Ancak bir komedide bile, diyelim tatilden dönen küçük bir çocuk "Baba, seni çok özledim," demeye görsün, filmin devamını seyredemeyecek noktalara gelebilir! **Hatta karşısına geçip en ruhsuz sesle, mimiksiz, jestsiz, "Baba, babacığıım, oğluuum, kızıım, yavruuum," diyerek bile gözlerinin dolmasını sağlayabileceğimiz konusunda yıllara dayanan bir iddiamız vardır ağabeyim ve ablamla!** Saygımızdan denemedik bugüne kadar!

Bir yönetmen arkadaşım, kadınlara hitap eden bir dram seyretmiş. Filmin finaline doğru anne hastalanıyor ve çocuğuyla anneanne eşliğinde dokunaklı bir konuşma yapıyor. Film, arkadaşıma o kadar dokunmuş ki, sadece seyrederken hüngür hüngür ağlamakla kalmamış, sonraki günler, aklına o sahne geldiğinde de gözleri dolmuş. Birkaç ay sonra aynı filmi televizyonda seyrettiğinde, benzer performans göstererek ertesi gün işe kızarmış gözlerle gidip alerji olduğunu söylemiş! Arkadaşımın erkek olduğunu ifade etmek isterim!

Bu harika filmi ailesindeki kadınların görmesini istediğinden, DVD'sini alıp annesi, teyzesi, eşi ve kayınvalidesinden oluşan bir hanım grubuna gösterim yapmaya karar vermiş! Üçüncü seyredişinde güvende olacağını tahmin ediyormuş ama yine de hanımları öndeki koltuk takımına oturtup ne olur ne olmaz diye salonun en arkasında bir sandalyeye geçip eline de kitap almış.

Öndeki hanımların hepsinin ağladığından emin olduğu ve filmi seyretmemeye çalışarak kitaba odaklandığı bir an, can alıcı sahne başladığında, ister istemez gözü televizyona kaymış ve birkaç dakika sonra sessizliği yırtan boğuk bir "Boağğhhk" sesiyle irkilmiş!

Ne yazık ki ses, kendisinden geliyormuş!

Ağlayıp hanımlara rezil olmamak için kendini o kadar sıkmış ki, o sahnede yine duygulanınca, istemeden değişik bir vokal performans sergilemiş! Bütün hanımlar dönüp şaşkınlıkla boğuk sesin geldiği yöne bakınca da fark etmiş ki, hiçbirinin gözünde bir damla bile yaş yok!

Trajik bir anmış arkadaşım için ama anlatırken çok güldük biz! **Tanımlarından birinde dendiği gibi, komedi, üzerinden yeterince zaman geçmiş trajedidir!**

Son yıllarda bizde bir hitabet şekli olarak trajediyi kullanan ender siyasetçilerden Halide İncekara. Geçen gün "Bunlar ruh hastası," dediği senaristler (ki sanıyorum aynı dizide oynayan başrol oyuncusu için de "Ruhsal ve fiziksel yönden bozuk," ifadesini kullanmıştı) kendisine tazminat davası açtığı için hassaslaşıp gözyaşı döktü kameralar önünde. Halide Hanım'ın trajik anlarının üzerinden yeterince zaman geçtiğini düşünerek, diyorum ki, kendisinin ince ruhlu, nazik bir insan olduğu her halinden belli, biz senaristler işte böyle kırıcı oluyoruz bazen!

Siyasette son günlerde komedi, gözyaşından daha sık kullanılıyor, özellikle de yumurta konulu şakalar. Önce iyi başladı: "Yumurtaları atmayın, sucuklu yumurta yapıp karşılıklı yiyip sorunlarınızı konuşalım," filan tatlıydı, hoşgörülüydü. Sonra işin rengi değişti. "Zenginseniz omlet yapın, önüme düşen çift sarılısını da gördüm, yazık oldu," şakaları, biber gazları, dayaklar ve tutuklamalar eşlik edince, kaka oldu!

Trajedi ve komedi konusunda bir şahane tespit daha vardır, tam yeri geldi, söylemeden geçemeyeceğim: "Trajedinin kötü yapılanı komedi, komedinin kötü yapılanı ise trajedi olur," derler!

Silah varsa, patlar!

Bir seri katillerimiz eksikti, o da tamam oldu.

Büyük şehirlerimiz, gelişmekte olan ülke metropollerinin makûs talihini yaşamaya başlıyor. Yakında seri katil filmleri, dizileri de başlar, görürsünüz.

Sanki Pandora'nın kutusu açıldı. Göç ve fakirlik, cinsel/ psikolojik sorunlarla el ele verip akla hayale gelmedik çirkinlikte suçlar üretiyor. Öte yandan "kendi aramızda hallettiğimiz" facialar, töre cinayetleri, bu coğrafyada tek sorunun göç olmadığını, alışkanlıklar, gelenekler, ataerkillik ve umursamazlık sayesinde de pekâlâ vahşetin hayatın bir parçası haline gelebildiğini gösteriyor.

Evine giren hırsızın ayağının kırılmasına sebep olduğunda parmaklıklar arkasına giden sen oluyorsun da, onlarca gasp ve yaralamanın başrol oyuncusu, sabıkasız şekilde etrafta dolaşıp ardı ardına kadınları öldürebiliyor.

Liseliler çatır çatır birbirini vuruyor.

Toplumun ruhu sağlıklı değil. Sokaktan gelişigüzel seçilmiş üç insandan biri fena halde öfkeli!

İşsizlik deyin, popüler kültürde şiddetin yüceltilmesi deyin, ne isterseniz deyin. Ama ortalık barut gibi insanlarla dolu.

Bu durumda şiddeti bir ölçüde önlemenin en basit, en pratik yolu, suça teşvik edecek, suçu kolaylaştırabilecek silahların edinilmesinin zorlaştırılması.

Seri katil, eğer o silahı bulup çalamasaydı, o üç insan muhtemelen şu anda yaşıyor olurdu.

Hikâye bu kadar basit aslında. Ortada bir kitap duruyorsa birileri okur, yiyecek varsa birileri tırtıklar ve ortada bir silah varsa eninde sonunda illa ki patlar!

En aklı başında, en mülayim insanlar bile bulundukları ortamda, süs için dahi bir tabanca, bir av tüfeği bulunmasından hoşlanmazlar, çünkü suç ihtimali kadar kaza ihtimali de kuvvetlidir. Silah, tehdit etmek, yaralamak, öldürmek için vardır ve sadece güvenlik güçlerinde bulunmalıdır.

Bu sebepten, ruhsat edinilmesini kolaylaştıran ve silah taşıyabilme yaşını indiren yeni Silah Kanunu gerçek bir faciadır!

Bana sorarsanız bu ülkede döner bıçağı satışının bile çok kontrollü ve ruhsatla yapılması gerekirken, ateşli silahlarla ilgili bu **"Bırakınız çeksinler, bırakınız vursunlar,"** zihniyetinin silah tüccarlarından başka kime ne faydası olacak anlamış değilim.

Malumunuz bu toprakların gelenekleri ya da alışkanlıkları itibarıyla, nispeten masum ve sıradan vatandaşların arasında bile "düğünde dernekte neşeden tabanca atıp adam öldürme", "tuttuğu takım gol atınca balkondan

havaya saydırma”, “komşunun oğluyla mektupla-şan kızını vurma”, “kendisine yamuk yapanın dizine sıkma”, “trafik kavgasında silah çekme” gibi kavramlar vardır.

Artık hırsızı, uğursuzu, mafyası, seri katili, gaspçısı, teröristi filan, onlardan hiç bahsetmiyorum bile dikkat ederseniz!

Hal böyleyken, bir de silah alımı kolaylaşmışsa, bundan sonra seyreyleyin gümbürtüyü!

Ben ortalığın daha da şenlenmesi için el bombası ve bazukaların satışının da zincir marketlerde serbest bırakılmasından yanayım!

Apartman komşusuna, sitede yan eve gıcık olan vatandaş direkt sinirini boşaltsın, içi şişmesin!

Lise kantinlerinde çakı ve döner bıçaklarının çok talep göreceğini düşünüyorum.

Eğlence mekânlarında sigara migara satan kızlar şık 45’likler satabilir kanımca.

Gençler için moda renklerde, şık hanımlar için Swarovski taşlı ufak silahlar yaygınlaştırılabilir. Anneler Günü’nde neden annenize şık bir 6.35 milimetrelik almıyorsunuz?

Ne var? Ne gocundunuz?

Türkiye’de her on kişiden birinde, her üç evden birinde ateşli silah var. Yeni kanunla bu daha da çoğalacak, yaygınlaşacak.

Evimizde rahat uyumak istiyoruz.

Herkeste bir silah varken bizim elimiz armut mu toplasın?!

Eeeeeh, yetti beee!

Geçen gün kuaförde yanımda oturan iki teyze içinde “yargı bağımsızlığı”, “demokraside denetim”, “rejim sorunu” gibi terimler geçen bir muhabbeti uzattıkça uzattıklarında, bir an ülkeye yabancılaştım!

Bir süredir memleketin köy kahvehanelerinden lüks ka-felerine, konken masalarından okul kantinlerine, erkek berberlerinden altın günlerine, bankalarından nargilecilerine, siyaset, muhabbetlerin yüzde doksanını kaplıyor.

Haberler o kadar taze, hızlı ve flaş ki, heyecanlı bir diziyi takip eder gibi seyrediyoruz. “Kılıçdaroğlu ne demiş?”, “Aç aç, Tayyip konuşuyor”, “Kıuz, altyazı geçiyor, komutanları serbest bırakmışlar”, “Belge bulunmuş yine ayol, belge”, “Ay dur bakalım yarınki görüşmede ne olacak, bize gelin, ana haberi birlikte seyrederiz,” gibi, arkası yarın merakıyla yaşıyoruz bu günleri.

Üç beş kişinin bir araya geldiği her sohbet ortamı “Siyasal Bilgiler tartışma kulübü aylık toplantısı” tadında. Sohbet yargı reformundan giriyor, seçimden çıkıyor.

İlkokul çocukları “sivil dikta”nın ne demek olduğunu biliyor, mahalle teyzeleri HSYK hakkında görüş bildiriyor, Danıştay başkanı Fatmagül’den daha popüler!

Daha da beteri milletin hayal gücü o kadar gelişti ki, herkesin iyi kötü bir komplo teorisi var asker-siyasiler-cemaatler-sivil toplum örgütleri vs hakkında. Yakında herkes senarist olacak, mesleğim elden gidecek, ona yanarım!

Hayır, bir şey çözeceğimiz filan yok da, herkes geleceğe karanlık bir tünel gibi bakıp “Titrerim mücrim gibi baktıkça istikbalime,” havasında olduğundan çenemize vurdu, okulda, evde, kahvede, televizyonda çaresizce tartışıp duruyoruz!

En son dün, bir arkadaşımın evinde evi temizleyen ve okuma yazma bilmediği için toz alırken kitapları kütüphaneye ters türs dizen yardımcı hanım “Anayasa deeşme-den düzelmez bu ülke ha,” deyince, siyasi muhabbetler konusunda bir doyma noktasına geldiğimi hissettim!

Yangın var diye bağırmak istiyorum!

Şu anda Norveç’te hangi kafede ülkenin yasama-yürütme-yargı üçlüsü arasındaki ilişki tartışılıyordur çok merak ediyorum. Belki parlamentonun kafesinde olabilir.

Norveçli balıkçılar ellerine sürmek için krem icat ediyorlar, İstanbullu balıkçılar balyoz planı gerçek mi değil mi diye tartışıyor, böyle iş mi olur yahu?

Artık balıkçıların balıktan, bankacıların döviz kurlarından, üniversite hocalarının bilimden, oyuncuların sinemadan, ev kadınlarının yemek

tariflerinden, genç kızların pop müzik starlarından, üniversite öğrencilerinin sevgililerinden, kuafördeki kadınların saç köpüğünden, emeklilerin tatil planlarından bahsettiği bir ülkede yaşamak istiyorum.

İnsanlar rejimin geleceğinden değil, evlerinin damının akmasından endişe etsinler.

Teyzelere "Seçim hakkında ne düşünüyorsun?" dendiğinde sırıtarak kocalarını işaret edip "Beni seçen zamanında seçmiş beğenmiş anacım," filan diye cevap versinler.

Kahvelerde kasketli amcalar "ıslak imza" tamlamasını, muhtarın elindeki belgelere çay damlayınca kullansınlar, ne bileyim. Tekel işçileri alamadıkları hakları için değil "Sigara sağlığa zararlıdır, biz bile içmiyoruz," diye sembolik gösteri yapsınlar.

"Balyoz" kelimesi, Kenan İmirzalıoğlu'nun oynadığı kabadayı bir popüler dizi karakterinin takma adı olduğu için iki cümlenin birinde geçsin.

Depolitize olalım demiyorum asla.

Ama en azından bir süre için, ne bileyim bir hafta için, tatlı, sorunsuz, kavgasız, güvenli bir ülkede yaşadığımız, vatandaş olarak sadece kendi hayatlarımız, günlük bireysel dertlerimiz, kişisel heyecanlarımız, işimiz gücümüz, aşklarımızla uğraştığımız illüzyonuna kapılmak istiyorum.

Norveçlilerden ne eksiğimiz var ki?

GÜZELLİĞİ, ŞIKLIĞI BOŞ VERİN, KENDİNİZİ SALIN!

Yatak giysilerinde bir devrim!

Kütahya depreminde yüreğiniz ağzınıza geldi mi sevgili İstanbullular? Yaa. Bir an için unutmuştuk sanki değil mi? Oysa bir iki sene öncesine kadar başucumuzda çorap, tişört, el feneri, düdük, gofret ve sudan mütevellit deprem çantası duruyordu...

Çorabın ehemmiyetini ‘99 depreminden beri çözebilmiş değilim esasen.

Enkazın altından çıkarılmışsın, çoraplarının kirli veya temiz olması hayatında neyi değiştirecek? Bilakis üç gündür giydiğin çorap, ekiplerin seni kokuyu takip ederek bulması için bir avantaj bile olabilir. Iyyy kötü espri evet ama bu konu beni geriyor ne yapayım?

O gece deprem olunca da gerildim işte. İnsanın ilk düşündüklerinden biri, iyi ihtimalde, yani binanın sağlam kaldığı, kapının önüne çıkıp “Ay amma sallandık kardiş,” diye mahalleliyle muhabbet ettiğin bir durumda, üzerinde ne bulunduğu oluyor!

Şahsen “ev hali” ve “yatak kıyafeti” alanlarında çocukluğumdan beri bir başarı, istikrarlı bir stil sağlayamadım.

Yalandan “ev hali” giysilerim var. Kendimi çok bakımlı hissettiğim günlerde veya çok yakın bir arkadaşım gelecekse, “Ay ben de öyle evde yayılmıştım,” ayağına yattığım kapri pantolon üstü Çin gömleği takımlarım mevcut. Altına da uygun renkte bir çift babet, valla görseniz etkilenirsiniz! “Vay be, işte starın ev hali de anca böyle olur,” dersiniz. İşin aslı hiç öyle değil ve bu ipek takımlar hiç ama hiç rahat değil.

Şimdiye kadar kadınlar için hazırlanmış herhangi bir pijama takımla da rahat ettiğimi hatırlamam. Genellikle pantolonun paçası kısa gelir, üstün de omuzları dar. Dolayısıyla, özellikle kış aylarında, bilhassa geç saatlere kadar yazdığım dönemlerde, klasik takımım, bir erkek pijamasının altı ve üzerine, uykulu halde gelişigüzel giydiğim, genel olarak rengi uymayan bir tişörttür!

Tişörtler malumunuz ikiye ayrılır: Dışarıda giyilen fıstık gibi, parlak, çıtır tişörtler ve evde giyilen, yumuşacık, ipeksi, yıllar tarafından yıpratılarak ikinci bir ten haline gelmiş, emekli tişörtler. Emeklilik, lafın gelişidir, yoksa gece vardiyasında iş hayatlarına gayet aktif devam ederler. Sadece prezantabl değildirler. Başta yaka kayması tabir ettiğimiz durum, etek yamulması, renk atması, yer yer şeffaflaşma, hatta zaman zaman minik delikler ortaya çıkması vuku bulur ki, amaan uyurken ne gam!

Ancak, ya deprem olursa! Ya “Niye üzerimde efendi gibi bir pijama takım yoktu da, emekli tişörtü mahalleye reklam ettik,” dersem! Hayır mahalle de Nişantaşı, görüyor musun başımıza geleni!

Aslında pijama denen kıyafetin, en başta deprem ihtimal-li geceler için

yaratılıp yaratılmadığını da düşünüyorum. Yakalı, manşetli ve önü cepli bir pantolon ceket takımı hangi insan, başka hangi sebeple gece yatarken giysin? Ki benim normal hayatta sahip oldukları tek pantolon ceket takım, pijamaları olan tanıdıklarım da var! Bir de, o cebe ne koyulacak ki? Onu bırak, yakalar niye vardır? Rüzgâr eserse kaldırıp ıssız sokakta yürümeye devam etmek için mi? Yaa bırak yaa.

Gecelik desen, o daha büyük rezalet.

Kadıncağız yatarken niye uzun etekli bir gece elbisesi giyecek yahu, yazık değil mi? Bacaklar üşümesin diyeyse dev bir tasarım hatasıdır. Birkaç kere özenip denedim, sabaha karşı uyandığımda, kendi etrafımda kaç kere döndüysem, gecelik boynumda bir rulo atkı halini almıştı!

Ama şaşırmıyorum. Vallahi. Giyim sanayi, dünyadaki en zeki sanayi değil. **Çoraplara minik askılar yapan bir sektör bu!** Ne yapacağım çorap askısıyla kardeşim? Bir de satın alırken "Askıyı istiyor musunuz" diyorlar ya, ona bayılıyorum! **"Evet, evde el kadar cücelerim var, onların giysi dolaplarında kullanacağım!"**

Sonuçta gece kıyafetlerimi bir standarda sokamadım arkadaş.

Eğer Allah korusun bir sallantı daha olursa, çaresiz, bir terzi bulup çeşit çeşit takımlar diktireceğim. Ama pijama tarzında değil. Tiril tiril koton pijama kumaşından blucin üzeri beyaz gömlek baskılı, ne bileyim siyah döpiyes süsü verilmiş, kapri pantolon-boğazlı kazak görünümlü, karanlıkta gündüz giyilen asıllarından ayrılmayacak takımlar olacak bunlar!

Şu anda modada bir devrim yapmış olabilirim, fikrim çalınmadan bir şirkete satmaya koşuyorum, eyvallah!

Bronzlaş ey insanoğlu!

Biliyordum. İnsanı bu kadar güzelleştirip mutlu eden bir şeyin zararlı değil, faydalı olduğunu biliyordum! Plajda kitap okurken, denizde voleybol oynarken, iliğimin kemiğimin ısınmasından hissediyordum! **“Aman güneşe çıkmayın, zinhar bronzlaşmayın, 70 koruma faktörsüz şuradan şuraya gitmeyin, Ocak ayında şapkasız pencere önünde durmayın, Güneş isimli kişilere selam vermeyin...” Bu ne be?!**

Ne oldu? Gelişmiş ülke insanlarının yüzde 90’ından fazlasında D vitamini eksikliği çıktı, iyi mi?

Son zamanların en çok konuşulan vitamini D, sadece kemiklere iyi gelip kırıkları engellemiyormuş. Meğer her derde devaymış. Meğer beyinden kalbe, kaslardan bağışıklık sistemine; vücudun her dokusu, adam gibi çalışmak için ümitsizce D vitaminine ihtiyaç duyuyormuş. D vitamininin, yani “Güneşte kendini sala sala dolaşma zamanlarının” eksikliği, kolon, göğüs ve prostat kanseri, yüksek tansiyon, bağışıklık sistemi sorunları, enfeksiyonlar, diyabet ve kalp romatizması riskini artırıyormuş!

Hikâye şu aslında: İnsanoğlu kapalı kutular içinde güneşsiz yaşamak için tasarlanmadı! Atalarımız ekvatora yakın yerlerde ortaya çıkıp yaşadı ve göç ettikten sonra da yüzyıllarca, dağda bayırda, bahçede ovada, açık saçık kıyafetlerle dolaşıp durdu! O zaman hayat evden ofise, ofisten eve değildi ve insanlar sabah kalkınca yüzlerine 50 güneş korumalı ürünler sürüp dışarı çıkmıyordu! Güneşsiz bölgelerde yaşayanların tenleri daha çok güneş ışığı emebilmek için açıldı, Afrikalılarınki ise yaşadıkları yerde zaten yeterli güneş aldıkları için koyu kaldı. Dolayısıyla D vitamini eksikliği diye bir sorun yoktu!

Ne yazık ki şu anda, örneğin ABD’de, başta koyu tenli vatandaşlar olmak üzere, herkeste belli oranlarda D vitamini eksikliği ve bundan kaynaklandığı anlaşılan hastalıklar var! Bu yazının çıkış noktası olan “Neyiniz eksik? Muhtemelen D vitamininiz!” başlıklı makalenin *The New York Times’ın* günlerdir e-postayla en çok yollanan haberi olması boşuna değil. Özellikle son 20-30 yıldır cilt kanserinden ve yaşlanmaktan korkan Batılılar güneşi azaltıp kimi zaman tamamen bıraktı. Kadın dergileri, şehirde bir yerden bir yere 100 metre yürürken bile her yanınıza korumalı kremler sürmenizi, aksi halde buruşuk eriğe benzeyeceğinizi söyledi. Ve gerçekler ortaya çıktı! Ne yazık ki bazı gıdalarda kısmen bulunsa da D vitamininin esas kaynağı güneş ışığı! Hapını yutmakla aynı şey olmuyor işte.

Eğer yazın yeterince güneş ışığı alırsanız, vücut bir yıllık ihtiyacı depoluyor. Ne kadarın “yeterli” olacağı ten rengine, vücudun güneş ışığı alıp D vitamini yapma hızına, yaşa bağlı. Ne kadar koyu tenli ve yaşlıysanız, o kadar güneşte

yatıp bronzlaşmaya ihtiyacınız var! **“Bronzlaşma”dan kasıt “yoğurt sürüp gece ağlayacak hale dönüşme”, “Çağla Şıkel rengine varma” kıvamı değil tabii.** Ama ortalama bir tavsiye olarak, yaz aylarında, diyelim üç ay boyunca, yüzünüzü koruyarak, kolların ve bacakların büyük bölümü açıkta kalacak şekilde, haftada iki üç kez, sabah 10.00’la 15.00 arasında, 5-10 dakika boyunca, güneş ışığına bedeni bırakmak lazım! Bu formül hafif, tatlı bir bronzlaşma sağlayacaktır muhtemelen, kast ettiğim bu!

Eda Taşpınar’ın, Allah korusun ciltle ilgili bir hastalığa yakalanmazsa, hepimizi gömeceğini bu haberden anlamış bulunuyoruz ama o kadar güneşe, en azından D vitamini için gerek yok!

Kendi hesabıma yukarıdaki formülü çocukluğumdan beri farkında olmayarak yapıyorum. Güzel havaya dayanamaz, deniz görünce girer yüzer, öte yandan saat dörtten önce güneşe 15 dakikadan fazla tahammül edemem! Bir zararını görmedim. Aksine bronz tenin aynaya bakıldığında bir yalancı güzellik-gençlik sağlayarak psikolojik faydası olduğunu da tespit ettim! Ancak senede bir dermatolog kontrollerimi de aksatmam, canım tatlıdır ha!

Bu arada *The New York Times’da* bahsedilmemiş olsa da, bronz tenin psikolojik faydaları da saymakla bitmez! **Son on yıldır Haziran ayı civarında aynı illüzyonu yaşıyorum. Yeni bronzlaşmış tenimle aynaya bakıp diyorum ki, “Ne yaşlanması yahu, gittikçe gençleşip güzelleşiyorum ne acayip, demek ki sadece yeterince bronz değildim!”**

Woody Allen, 60’lı yılların başyapıtı *Annie Hall* filminde “Daha önce bize yararlı dedikleri her şey zararlı çıktı: Güneş, kırmızı et, üniversite eğitimi...” der.

2011 itibarıyla tam tersini söyleyebiliriz: “Daha önce bize zararlı dedikleri her şey faydalı çıktı: Güneş, kırmızı et, üniversite eğitimi!”

Onun için yaz aylarında çıkın, karpuz gibi güneşin altında yatın, abartmadan bronzlaşın, kışın da bana dua edin.

Gençlik ve güzelliğin sırrını veriyorum bak!

Erkeklerin botoks sırasına girdiği bir semtte oturuyor olmanın dezavantajıdır herhalde diyorum. Ama içinde bulunduğumuz dönemin genç görünme baskısı baş edilecek gibi değil!

Annelerimizin bizim yaşlardaki resimlerine bakıyoruz kızlarla, döpiyes, inci kolye ve robadan göbek bir mecburiyet gibi!

Bizlerinse o resimlere bakılan andaki çabası, sıfır selülitle 34 beden mini kot eteğin içine girmek ve günışığında makyajsız mükemmel görünmek ki en son 13 yaşında başarmışız bunu!

Bir önceki neslin kadınları, *Sex and the City* yıldızlarının yaşlarına geldiklerinde köşelerine oturup, başlarına beyaz tülbent örtmeye başlarlardı! Peki biz niye ağız tadıyla yaş alamıyoruz arkadaş, bizim suçumuz nedir?

Eğri oturup doğru konuşayım, hayatımın hiçbir döneminde aynaya baktığımda bunalıma girmiş biri değilim. Hem pek bir şikâyetim olmadı, hem de mankenlik filan yapmadığım için geçer notla idare ettiğimi düşündüm, kafaya takmadım.

Fakat bu yeni genç görünme rüzgârına illa ki takılıyor insan.

Örneğin son zamanlarda, yıllardır bir özellik olarak gördüğüm uzun boyun lüzumsuzluğunun farkına vardım. Podyuma çıkmıyorsan, basket oynamıyorsan, üst raflardan tencere alabilmek dışında kime ne yararı var? Yanıma jön bulunamıyor, yönetmen orta boylu oyuncularla yakın plan ikili kadraja sokamıyor (Benim üst gövdemle karşıdakinin yüzü denk geliyor ancak) , küçük dekorlarda Güliver gibi duruyorum, ee ne anladım ben bu vasıftan?! Akraba hanımların “Bir yere girince herkes bakıyor,” övgüsünün, esasen mahcup mizaçlı birine ne kadar faydalı olduğu tartışılır, ayrıca bir biçimde ünlü olduk, uzun kısa, zaten bakıyorlar! Üstelik bodur tavuk her zaman piliç değil midir?

Bedia Akartürk’ün torununun çocuğu olmuş, kadın benden beş yaş büyük görünüyor! Hayır ben ana sınıfındaydım, yine böyle görünüyordu!

1.60’lık ablam da Bediagillerden! Benden 13 yaş büyük, geçen gün bir mağazada kardeş olduğumuzu öğrenip “Hanginiz büyüksünüz,” diye sordular, fena oldum!

Gençlik furyasının gereklerinden biri estetik müdahalelere başvurmak. Göz kaleminden bile korkan bir insan olarak bir türlü şu işlere girişemedim. 27-28 yaşında arkadaşlarım var, hepsi botoksun, dolgunun, daha adını hatırlayamadığım nelerin kitabını yazmışlar! Onların tavsiyesiyle mezolifting’e başladım. Aklıma yattı, cilde iğnelerle vitamin şu bu takviyesi yapılıyor, sağlık desteği gibi geldi kulağıma.

Yüzünüze bir krem sürüp uyuşturuyorlar, sonra belki 20 yerden iğne yapıyorlar. **Acısını bıraktım, çıkışta Mike Tyson'la bar kavgası yapmış gibiydim! Morluklar 10 günde geçti!** Hâlbuki bir sürü isim vermişlerdi bana, falanca her hafta yaptırıyor, fişmanca hiç aksatmaz diye.

Mezolifting'in mecburi 10 seansından sadece birine gitmiş oldum böylece! Ve gençliğin ne olduğunu anladım! Aynaya bakınca değil ama. Konsept olarak!

Derler ya, "Gençlik sağlıklı cilttir", "Gençlik bir enerjidir," filan. **Gençlik azimmiş arkadaş!** O da bende yok! Ben dünyanın hiçbir ödülü, hiçbir parası, kimsenin hatırı için 10 defa o iğneleri yemem! Oturur 5 tane film senaryosu yazarım daha kolay.

Bazen kadın dergilerinden filan arayıp "Güzellik sırlarınız nedir, kullandığınız ürünler," filan diye fikir soruyorlar! Bir kere, ekrana çıkıp hâlâ Osmanlı'nın burunsal mirasını taşıyan tek kadın ben kalmışım, insan şüphelenip **"Sormayalım kız, boş ver, bilmez o yelken burun be,"** demez mi?

Ama kırmıyorum, diyorum ki "Gül suyu!" "Ama doğal gülsuyu olacak, yapayı değil," diye de önemle ekliyorum! Not filan alıyorlar yazık.

Gül suyu kullanmıyor muyum? Aa kullanıyorum. Bir zamanlar eve koliyle hediye gelmiş Gülbirlik'den, sağ olsunlar. Tonik olarak sürüyorum ki, tonik kozmetik ürünlerinin arasında en gereksizidir. Olsa da olur olmasa da. Gülsuyunun da bir zararını görmedim, dolayısıyla içim rahat tavsiye edebilirim. Muhallebinin üzerine döküp yiyebiliyorsan, yüzüne de sürebilirsin gibi bir mantığım var. Ayrıca "Cildime ne güzel bakıyorum, doğal gülsuyu her derde deva, şimdiden on yaş gençleştim," durumunun psikolojik yararı saymakla bitmez. Benden en kral güzellik öğüdü bu kadar.

Konuya daha ciddi yaklaşan ve illa ki genç görünme derdinde olan arkadaşlar için de "azim" tavsiye ediyorum ve Ajda'yı bkz. olarak veriyorum!

ÜGG: Uymasa da giyer gezinirim

Bazen kendimi çok takdir ediyor, çok kişilikli buluyorum!

Son birkaç yıldır sebepsizce modayı istila eden UGG botları, almadım, giymedim mesela. Bir iki sene daha direnir-sem bu furyayı atlatacağız diye düşünüyorum.

Gerçi zamanında Crocs terlik, Burlington baklavalı çorap, Harley Davidson motosiklet çizmesi ve Barbour yeşil parka akımlarına takılmışlığım vardır, itiraf ediyorum. Ne o kaba Crocs'ların estetik olarak hastası oldum, ne İstanbul Burlington çorap giyecek kadar soğuktu, ne motosiklet kullanıyordum ne de Barbour parkamla ava çıkmışlığım var. Ama nasıl bir pazarlama stratejisi, nasıl bir sürü psikolojisi idiyse alıp giydim. Neyse ki hepsi kullanımı kolay, işe yarayan, pratik tasarımlardı, bir şikâyetim olmadı.

Oysa dünyadaki bazı trendleri mantıklı sebeplerle açıklamak zor. Örneğin kola. Asitli, insanın ağzını yakan, aromasız, kahverengi bir su. Normalde içer misin? İlaç olsa içmezsin. Ama sudan sonra en çok tüketilen soğuk sıvı.

UGG'u da anlamış değilim. **Bir pazarlamacı, bir kadına plajda içi miflonlu çizme giydirebiliyorsa, o adamın alnından öpmek lazım.**

Ayağında UGG gördüğüm her kadınla ilgili benim aklıma ilk olarak şu geliyor: "Terli ayak!"

Oysa UGG'un arkasında uzuun bir hikâye, o zevksiz yamuk suratlı pufidik çizmelerin benimkinden heyecanlı bir özgeçmişleri var: Kanguru derisiymiş de sörfçüler için yapılmış da yazları serin ve kurak, kışları sıcacık tutuyormuş da filan.

Kırmızı yüksek topuklu ayakkabının özgeçmişi var mı? Yok. Çünkü ihtiyacı yok. Fiziğiyle kurtarıyor zaten!

Yine de, bakın yemin ediyorum, ilk çıktığında, karda kışta giyerim niyetiyle topuklusu mevcut mu diye araştırmışlığım var. Ne yazık ki bunun trendy olanı da yerle bir olan mode-liymiş. İşte zaten o noktada benim için Türkiye'deki UGG merakını anlamak iyice imkânsızlaştı: **Kate Moss ve Sienna Miller'ın kalçalarını bile yere yakın gösteren ayakkabının, benim mantığıma göre, dünyada hedef kitlesi, üreticinin karısı ve akrabaları dâhil 20-30 kadını geçmemeliyken, İstanbul sokakları Kızılay vatandaşa UGG dağıtmış gibi!**

Irkımızın ufak tefek, geniş kalçalı, bacak boyu Heidi Klum'un kol boyu kadar kızlarının topunun ayağında bir UGG. Hele bazen bir de streç kotların altına giyiyorlar ki, şapken şeker oluyorlar! Yahu bırakın gerçeğini, sahtelerinin satışından Çin ihya oldu, ABD'ye kafa tutuyor farkında değilsiniz! Hayır, bekledim bekledim, modası da geçmiyor, dedim bari bir yazı yazayım. Belki

UGG’lar tarihe karışır, yerine kadınları güzelleştiren “Balık pulundan platform topuklu Mugg,” gibi bir furya başlar, moda dünyasına faydam dokunur.

Hemen ardından lostra salonlarında “UGG bakımı yapılır,” tabelaları okumaya başlayınca da yazı konusunda kesin kararımı verdim. **Zira söz konusu zevksiz çizme, sadece çirkin değildi, bir de talepkâr ve kaprisliydi.** Kendime bakım yaptırmıyorum, botla mı uğraşacağım yahu?

İşte tam da UGG’lara çakmayı düşünürken, kundura dünyasının bu en tipsiz ve huysuz üyesinin bir de sağlığa zararlı olduğu ortaya çıkmasın mı?! Efenim, Britanya Kemik Hastalıkları Tıp Okulu açıklamış, bu tür botlar, iç destek yeterli olmadığı için ayakların yanı sıra bilek, diz, kalça ve belde problemlere yol açabiliyormuş! UGG’ların kemikleri henüz gelişmekte ve esnek olan genç kızlarda sorunlara yol açtığı belirtilmiş. Ayak sağlığı uzmanı Mike O’Neill da bu botların içinde ayakların sağa sola kaydığını ve bu yüzden eklem yerlerinde aşınma olabildiğini, ayak bileğinin yanlış pozisyonda durduğunu, uyluk kemiğinin pozisyon değiştirdiğini ve pelvisteki anormal hareketlerin belde sorunlara yol açtığını söylemiş!

Bakın solaryumlu Nişantaşı hanımları, tiki genç kızlar, liseliler, ilköğretim okullular, akıntıya kapılıp Ugg giyenler, “Karda kışta ayağımı sıcak tutar,” diye kananlar, hatta trendy delikanlılar... Moda otoritesi değilim, ukalalık yapmıyorum. Ama “Ev kirası gibi bir fiyat ödemek, bacakların olduğundan kısa görünmesi, popoda yere yakınlık, ayakların terlemesi, ayda bir bakıma götürme mecburiyeti, bu esnada uyluk kemiğinin yer değiştirmesi ve kemik gelişimiyle ilgili problemler benim için hiç sorun değil, ben Ugg’umu giyer, uymasa da giyer, paytak paytak gezinirim,” diyorsanız, siz bilirsiniz!

Değilse, bunun babeti vaar, stilettosu vaar, mokaseni vaar, sandaleti vaaar.

Modanın sokağa pörtlediği gece!

Yani nedir, İngilizce “Fashion’s Night Out” tabir edilen, sezonun bir günü dükkânların gece yarısına kadar açık olduğu fanfinfon etkinlik. Başlık benim kişisel çevirim, dolayısıyla çevirmen yorumu var bittabi. Bizzat yaşayıp gördüğüm için “pörtleme” anlarını, o bakımdan.

Bir kere hadisenin fikrini sonsuz takdir ediyorum, söyleyeyim. Milletçe şık giyinmeye her zamankinden daha çok ihtiyacımız olan şu günlerde, inanın memlekette başka bir sorun göremiyorum! Büyüme hızı harika, IMF’e olan borç bizim için baş göz sadakası, demokrasi şahane, özgürlükler fevkalbeşer! Hehehehe. **Yok kız yok, gülün diye söyledim!**

Ama işte bu ahval ve şerait içinde dahi vazifesi modayı kurtarmak olan “Fashion’s Night Out” katılımcılarını gözleme fırsatı buldum.

Bir iktisat mezunu olarak her zaman bilimsel konuşurum. Referandum zamanı tahminlerim sorulduğunda “Yüzde elli beş filan ‘evet’ çıkacak hacı, ben size söyleyeyim ha,” şeklinde konuşmuştum misal. Ve istatistik bilimine göre sapma olarak yüzde üçe beşe bakılmaz, doğru kabul edilir. Tarhan Erdem’den sonra ben diyebilirim. Ve bu sayısal isabetliliğim ışığında analizim şu:

Sokakta “akan” ahalinin yüzde otuzu “Nümayiş mi var?”, “Evime gidiyorum ne bu kalabalık kardişim?”, “Manken ne arar la bizim sokakta?” tarzında olaya katılmış mahalleli.

Yüzde on, çoluğunu çocuğunu toplayıp uzak semtlerden gelmiş “Eğlenceli gülünçlü bir şey varmış, neymiş anlamadık da, çekirdeemizi alıp bakarak olmaya geldik,” çizgisinde.

Benim de içinde olduğum diğer bir yüzde on “Bir ayakkabıya bakıp çıkacaktık” sazanlığıyla alışverişe çıkıp sonradan uyanmış duruma. Başka bir yüzde on, “şöhretli” kategorisine giren sosyetik, artiz, manken-çanken tayfası, cool ve şık, kafelerde oturan moda gazetecileri, telaşlı ve terli, koşuşturan magazin gazetecileri.

Kalan yüzde kırk ise dilimizdeki ince seslileri telaffuz edemeyen genç kızlardan müteşekkil. “Saat sakız oldu, ban acıktaam”, “Malıs’lar galmış mıı” diye vızıldıyorlar, hep mızmızlanarak bir yere yürüyorlar, sürekli bir telefonla konuşma, buluşma, buluşamama hali, mütemadiyen bir devinim!

Ve yine kendi çapımda girip çıktığım dükkânlarda yaptığım istatistiklerde, kalabalığın yüzde doksan “kuru kalabalık” olduğu, “Bir çöp almadıkları,” sonucu çıktı!

Kalan yüzde on kalkındırmaya yetmiş midir dükkânları, bilmem. Fakat kuru muru, kalabalıktı. Dükkânların önü birer canlı müzikli, ikramlı, şans çekilişli, fotoğraf çekilişli partiye dönüşmüş, satış elemanları işi bırakmış kapının

önündeler, garsonu, stant mankeni, konu mankeni filan, hepsini ekle. **Özetle halk sokakları doldurmuştu ve vatandaş alışveriş yapamıyordu!** Ya da, evet, moda sokaklara "pörtlemişti" hakikaten.

Her dükkânda ısrar kıyamet bir ikram yapılıyor, genellikle içki yanı buzlu badem, kanepe, fındık fıstık cinsinden.

Yedi sekiz dükkân sonra mecburen kafam güzelleşin-ce kendimi nostaljiye vurdum. Ben bu caddenin silme konut olduğu günleri bilirim. Köşede Derishow açılmıştı da, "Anaa, yeri ne ters, kim alışveriş yapar anacım burada," demiştik billahi! Kafe olarak bir Cafein vardı. Sonraki yıllarda küçük küçük butiklerin açılmasını, krizden sonra güzelim kıyafetleri yok pahasına satıp hepsinin kapanmasını, bir bir hatırlıyorum. Kim derdi ki dergilerde gördüğümüz markaların hepsi burada şube açacak daa, gece yarılarına kadar canlı müziklerle vur patlasın çal oynasın alışveriş yapılacak daa, pee.

Çok şey değişti Nişantaşı'nda ve değişmeyen tek şey. Hayır, değişim değil, inşaat! Ben bu kadar çok yıkılıp yapılan bir semt görmedim arkadaş. O açık hava partisinin göbeğinde işçiler kaldırıma yeni döşenmiş taşları cilalıyorlardı, kulak parçalayıcı bir gürültü ve toz dumanla.

"Türkiye'de güzel şeyler de oluyor," diye ekonomiyi canlandırma amaçlı avuç içi kadar neşeli etkinlikten zorlama sonuç çıkarayım diyeceğim, yemeyeceksiniz. O zaman madem konumuz moda, **"Türkiye'de şık şeyler de oluyor,"** diyeyim, gideyim ben.

Moda insana yakışandır, amaan sabahlar olmasın ve maksat gönüller bir olsun!

SPORÜNÜZÜ YAPIN, SAĞLIĞINIZA DİKKAT EDİN!

Büyükdere geçilmez!

Midemden ufak bir rahatsızlık geçirdim geçen hafta. Stres kaynaklı olabilir dendi. Teorim kahve içip sabahlayarak yazmaların hediyesini sonunda aldığım yönünde. Ama “Vah vah yahu, hâlbuki sen hep neşeli görünen birisindir, demek içine atıyorsun,” nazlandırmaları karşısında, “Evet, aslında ağlayan palyaçoyum,” diye duygu sömürüsü yapmak da fena olmadı. Sanatçı kısmısı her tür ilgi alakayı sever, malumunuz!

Ancak gastroskopi yaptırma mecburiyeti ortaya çıkınca, bana Maslak Acıbadem yolu göründü. Söz konusu hastaneye bu gastroskopi gününden 3 gün önce İbrahim Tatlıses’in kaldırıldığı malum gerçeği, yazının omurgasını oluşturuyor!

Ne bu gastroskopi diyenler için, ağzınızdan kameralı bir boru sokup, mideye kadar inip, hasarı inceliyorlar ve ne mutlu ki bu esnada sizi bayıltmış oluyorlar deyip geçeyim!

Ne var ki o sabah hastaneye giderken yaşadığım endişe, gastroskopinin bizatihi kendisinden değil, kapıdaki gazeteci ordusundan kaynaklanmaktaydı. Zira bu tür işlemler ne hikmetse sabah saatlerinde yapılmakta ve ben de o saatlerde, henüz birkaç saat önce uyumuş olduğumdan, “picture per-fect” tabir ettiğimiz, “kamera için şaheser” görünümde olmuyorum! Ancak “sanaatımı icra ederken” pek de “bu eşsiz surat ve hokka gibi burun sayesinde” para kazanmadığım için, çok umurumda değil, zaten galiba “kamera için şaheser” bir günüm ömrümde olmadı! **Daha ziyade Tatlıses’in sağlığıyla ilgili bir dizi soru karşısında çuvallayıp “Ben onun için gelmedim, bana ne,” kabalığıyla “Aileden bilgi aldım, Allah Tatlıses’i başımızdan eksik etmesin,” yalancılığı arasında gri alanlar bulma “kem kümü” korkutuyordu beni!**

Aynı hastanenin doktoru olan ağabeyim “Geldiğinde bizim ekip seni direkt bana yönlendirecek, oradan yukarı çıkarırlar,” gibi hamhumşarolop bir ifade kullandığı için (ki doktorların el yazıları kadar konuşmaları da böyle flu oluyor bazen, fazla bilgili oldukları için ve galiba tıp biliminde yüzde yüz kesin konuşulmadığı için) hastaneye bir sazan tavrıyla girip, bana “Gülse Hanım buradan buyurun,” diyen ilk takım elbiseli beyefendiyi takip ettim! Beni yakamdan tutup götürdüğü yerin Derya Tuna ve Tatlıses’in yakınlarının dinlendiği oda olduğunu elbette bilmeyerek! Kapıda “Gülse Birsel geldi,” şeklinde anons edilip, Derya Tuna’nın gayet nazik biçimde kalkıp bana sarıldığı ana kadar kafamda“Beni bayıltırlarken narkozla mı, iğneyle mi acaba?” sorusu vardı, itiraf edeyim! Takdir edersiniz ki aslında ziyarete gelmediğiniz bir hasta yakınıyla muhabbet etmek zor bir durumdur! Dolayısıyla, beni öpen bu ilk kez tanıştığım acılı hasta yakınına önce “Şey ben onun için gelmedim de...” ka-

balığıyla başlayıp “Ama çok iyi oldu sizi gördüğüm, geçmiş olsun, haberler iyiymiş değil mi?” gibilerinden bir geveleme sunabildim ancak! **Sonra durumun tuhaflığına bir de galiba içeridekilere el sallayarak eşsiz bir final yaptım!**

Gastroskopi basitmiş. Ama işlemin bitiminde saatler öğle vaktini gösterdiği ve bu da gazeteci taifesinin hastane nöbetinin başlama vakti olduğundan, çıkışım kolay olmadı. Önce şu resmi fark ettim: Hastanenin önünde süper lüks bir araba durdu, içinden kürklü, sarışın bir kadın indi ve tüm kameralar koşarak kadının etrafını çevirdi! Ne var ki kadıncağız ünlü ve/veya sosyetik olmadığı gibi Türk de değildi ve muhtemelen hastaneye check-up filan yaptırmaya gelmiş ve gazetecilerin saldırısından ödü patlamış sıradan bir kişiydi! Tatlıses’le bir tanışıklığı ya da sağlık durumuyla ilgili bir bilgisi olmadığı anlaşılınca, bir sincap gibi sessiz ve derinden, arabasına binmekte olan bendeniz fark edildim ve bana doğru koşu başladı! **Hastanenin bulunduğu Büyükdere Caddesi magazin basınının Çanakkale’si gibiydi ve röportaj yapmadan geçilmiyordu!**

Soru seli karşısında elimdeki hastane dosyamı gösterip “Ben başka bir şey için geldim,” dediğimde, 2. soru olarak “İbrahim Bey ne zaman sahneye dönecekmiş?” cümlesini

duyunca “Daha iyiymiş, evet evet, iyiye gidiyormuş,” gibi bir şeyler geveleyip kendimi arabaya attım!

Oysa elimde kapı gibi dosyam vardı, kan testleri, şeker ölçümü, neler neler! O gizli dosyaların hepsini atladı bizim basın! Yoksa midemin iç mukozasının daha önce hiçbir yerde yayınlanmamış fotoğraflarıyla “Gülse Birsel en çıplak haliyle” gibi bir bomba patlatılabilirdi!

Ertesi gün bütün gazetelerde Tatlıses’i ziyaret eden sanatçılar listesinde ismim ve resmim çıktı! Elimde dosyamla!

Ben de kendime göre değerli bir sanatçıyım ama elâlem vurulunca haber, benim gastritimle ilgili tek satır yok!

Magazin basınını esefle kınıyor, protesto ediyorum!

Saten sabahlıklı prima donna

Pis bir öksürükten yeni kurtuldum. Bir buçuk ay benimle tek taraflı bir aşk yaşadı! Hasta değilim, ateşim yok, sigara kullanmam, günde üç paket içermiş gibi öksürüp tıksı-rıyordum (Bkz. “Tıksırmak” kelimesinin doğru kullanımı!). Yapışkan ve öksürtmekten başka numarası da bulunmayan bir virüsmüş ama bir ara zatürree olduğumu bile düşündüm. Malumunuz son elli yıldır zatürree, verem, bronşit gibi hastalıkların çaresini bulmuş durumdayız ama ondan önceki dönemlerin çoğu edebiyat kahramanı bu dertlerden muzdaripti. **Kendim de yazar olduğum ve edebi eserler sayılmasalar da kitaplarım bulunduğundan, Allah korusun sektörel olarak yakıştırdım herhalde kendime!**

O yılların, yani 19. yüzyıl sonu 20. yüzyıl başı dönemin en gıcık iç organı akciğer. O dönemde şifa niyetine çıkartılan bitkisel ilaçların, sağlık tatillerinin, önlem tedavilerin ve hatta kocakarı reçetelerinin çoğu akciğer sağlığıyla ilgili. **Eksik olmasın penisilinden sonra akciğerin bu şımarık, kendini bilmez dönemi kapanmış.**

Günümüzün nazlı organı ise hiç şüphesiz sinir sistemi! Hayat hızlandı, dünya daha sert ve 21. yüzyıl insanının sinirleri laçka! Tıp, mideyi, akciğeri sallamış, sinir sistemini toparlamaya çalışıyor. Spa’lar, Uzakdoğu öğretileri, nefes alma terapileri, bitkisel destekler, psikologlar, terapi grupları, herkes “Milletin aklını başına toplaması için” çalışıyor! Barları, komedi filmlerini filan saymıyorum, direkt olarak tıp sektörüne çalışmadıkları için!

İşin kötüsü sinir sistemi de tıbbın dediğine bakılırsa, en hassas organ!

Mide sen tutup asit içmedikçe çatır çatır görevini yapıyor misal.

İki ay önce midemde ufak bir kanama yaşadım, herif bir haftada topladı kendini. Arada abartınca aç karnına acılı çiğ-köfte, üzerine kola, üzerine limonlu votka içtiğim bir akşam azıcık hatırlattı kendini o kadar. “Hahah, sonra da şöyle oldu, böyle oldu, ne güldük.” filan diye anlatırken, biri mini-minnacık bir elle içeriden karnıma küçük, şakacı bir yumruk atmış gibi oldu aniden! Dınk! Hop, sustum! Sanki aşağıdan “Oha! Bi dakka ya! Artık o limonlu votkayı da, yani. Bırak ya, asit bu ya, yarım bırak, bitirme bari. Tamam, neyse, iç. O zıkkımı da iç, onu da halledeceğiz, yok bir şey muhabbete dön sen, ya, tamaam.” diye konuştu. Sonra da bir daha sesini çıkarmadı yazık. Bazen acıyorum.

Ancaak, sinir sistemi denen arkadaş, öyle hassas ki kapının önünden sirenli itfaiye arabası geçtiğinde bile hop oturup hop kalkıyor! Üstelik o kadar da baskın bir karakter, amaan illalah. Kendisinin keyfi kaçınca bütün sistemi bozuyor. O kapı gibi, aslan gibi güçlü kuvvetli, alttan alan mide mesela, bu kaprisli sinir sistemi aksayınca allak bullak oluyor! **Muhteşem bir müzikal gösterinin manyak prima donnası gibi sinir sistemi.** Işıkçıdan orkestraya, yan

oyunculardan tiyatro yönetimine herkes canını dişine takıp çalışıyor, bu nevrotik kadının portakal suyu geciktiyse perde kapanıyor iyi mi?!

Bu benzetme bendenize ait. Allah için hiçbir organımdan şikâyet edemem. Hepsi fazla mesai dönemlerinde bile iş etiğini bir yana bırakmazlar. Uykusuzluk, yorgunluk, kapasite zorlamaları kusursuz performanslarını etkilemez. Ta ki, bünyemde yaşayan saten sabahlıklı, sürekli elinde martiniyle dolaşan manik-depresif eski zaman Hollywood aktristi kadının dengesi bozulana kadar! Kadın ben değilim bittabi, sinir sistemim. Ben pijama ruhunda iddiasız biriyim! Ama bünyedeki "prima donna sinir sistemi", üzüntüden, aşırı stresten, açlıktan, susuzluktan, uykusuzluktan etkilendiyse, şak diye şovu durduruyor kardeşim!

Ki tıbbın dediğine göre, bu bana özel bir durum değil. Az gıda almak, diyet yapmak ya da farkında olmadan yeterince karbonhidrat almamak veya fazla karbonhidrat almak ya da hiçbirini yapmayıp yeterince B vitamini tüketmemek, sebzeden kısmak, meyveden kısmak ya da bunları yiyip kırmızı etten kısmak, hepsi sinir sistemini bozuyor! Fazla çay, fazla kahve, fazla kola, fazla içki, prima donnayı delirtiyor! Az spor, az uyku, az dinlenme, az insan görmek aktristi depresyona sokuyor, çok gürültü, çok stres, çok heyecan, dengesini bozuyor! **Ve bizimki, bütün gün sabahlığıyla, elinin tersini alnına yapıştırıp, kâh gülme, kâh ağlama krizi geçirerek, kâh küsüp odasına kapanarak zavallı bağışıklık sisteminden, boyun kaslarına, mideden zamanın şımarığı akciğere kadar, herkesi duman ediyor!**

Bu sabahlıklı prima donnanın kaprisinin sonu yoktur, bir ay spa'ya gider kuş sesi dinler, İstanbul'a döndüğü gün trafikte yine kendini bozar! Ama ekrana mekrana çıkan biriyim, eleştirisi, reytingi şusu busu, bazen çelik gibi sinir gerekiyor. O zaman içimdeki sabahlıklı aktris ağlasa da gülse de, kös kös de olsa sahneye çıkacak kardeşim, meslek böyle. Ha belki senin sinir sistemin daha zayıftır, o zaman da "Benim doğam böyle, gerilimlerim oluyor," filan demeyle olmaz. Mesela aynı şekilde, siyasetçiysen. Prima donnayı kontrol edemiyorsan o formayı giymeyeceksin arkadaş!

Hoop, yine geldik mi yazının başındaki "tıksırma"ya! Bak şimdi, bıyık altından müstehzi gülmeler filan, a aa, siz var ya siz!

Beden eğitimi müfredatın temel taşıdır!

Bunu yapamazsınız! Beden eğitimi dersini müfredattan kaldıramazsınız!

Birincisi, hamburger ve bol GDO'lu hazır tatlılar dışında bir şey takınmadıkları, karnabaharı çiçek, pırasayı ışın kılıcı zannettikleri için, obeziteyi sivilcelerden daha yaygın bir sorun olarak yaşayan günümüz gençliğine yapılan en büyük kötülüktür!

İkincisi, benim ve birçok arkadaşımın, ömrümüzde, haftada bir de olsa düzenli bir spor hayatımız olan, bungee jum-ping dışında aşağı yukarı her sporu mecburen denediğimiz yegâne dönemi, bir kalemde silip atamazsınız! **Biz o eziyeti çektik, şimdiki lapacılar da çekecek arkadaş!** Değil mi ki ben bir yılda 15 santim boy atmış halimle, elini kolunu kontrol edemeyen, düz yolda yürürken takılıp düşen bir ergen olarak denge tahtasına çıkıp, "zaarif" hareketlerle performans sergilemek durumunda kaldım, onlar da yapacak! O denge tahtasından kaç kere kafamın üstüne düştüm ve nasıl sersem olmadım Allahın bir hikmetidir. Bugün o beyin hasarına rağmen senaryo yazabiliyor ve yardımsız yemek yiyebi-liyorsam, muhtemelen kafatasımdaki birkaç "yaratıcılık" ve "koordinasyon" merkezini, spor salonunun zeminine "küüt" diye çarpmamış olmamdandır! **Yoksa beynimin hasarsız orijinal haliyle, belki bugün kansere çare bulmuştum!**

Eğitim hayatım boyunca matematiği beden eğitimine tercih eden yüzde üçlük öğrenci dilimindeydim. Basket yoruyordu, jimnastik bana göre değildi, takla atmak "ters" geliyordu, halata tırmanmak "Bu yetiyi bir daha hayatımda nerede kullanacağım acaba," diye düşünmeme sebep oluyordu, denge tahtası gerçek bir kâbustu ve dünyanın en lokum öğretmeni Recebiye Güzelocak'a rağmen, beden eğitimi derslerine hiç ısınamadım!

Yine de hakkını teslim etmeliyim, haftada bir mir, düzenli spor yapıyordum kendime göre! Sonraki yıllarda ailemin de teşvikiyle, hep seveceğim bir spor aradım. Spor yapmayıp gardırobunda bu kadar farklı dalın giysi ve aksesuvarı olan kimse tanımıyorum. Tenisten kayağa, yogadan aerobiğe, trekking'den pinpona, her şeyi denedim, inanın. Çoğunu sadece bir kez! Bir tek dansı sevdim ve hayatımın geri kalanında, daha çok gece geç saatlerde, çeşitli lokallerde arkadaşlarımla bu sporu yapmaya disiplinle devam ettim!

Bedensel aktiviteye olan bu mesafeme rağmen, şu anda hâlâ "Yahu spora başlasam keşki," diye çabalamamın nedeni ne zayıflama arzusudur, ne dinç olma. Birincisi bu boyla şişman sayılmam için en az 10-15 kilo almam lazım ki, ancak şimdinin beden dersinden yırtan ergenlerinin tarzında beslenmemle mümkün! İkincisi, spor beni dinçleştirmiyor, tersine yoruyor! Gün içinde aldığın kalori belli kardeşim, bunun bir kısmını spora harcayınca, diğer işlere daha az

takat kalıyor, yalan mı? Matematiksel bir şey. (Hoop geldik mi yine matematiğe!)

Hâlâ spora iyi niyetle bakmamın ve birkaç ay önce yüzmeye başlamamın tek sebebi, o geçmiş beden derslerinin verdiği kahrolası vicdan azabıdır! O sayededir ki bugün, düzenli bir spor hayatım var ve on on beş günde bir yüzüyorum! Ancak dalgaların sultanı olarak ne kadar kalori yaktığımı maalesef hesaplayamıyorum zira internet üzerinde benim yüzme hızımla yapılmış bir hesaplama bulunmuyor! **Benimkini yüzme değil de, daha ziyade havuzun arıtması tarafından yaratılan dalgalara kendini bırakarak, akıntıyla gelişigüzel sürüklenmek olarak nitelendirebiliriz esasında.**

Olsun. Ben sporun mayasını beden eğitimi dersinde almışım arkadaş. Esas beden eğitimi yerine bundan böyle “Spor, kültür ve sanat” okuyacak ergenler düşünsün. Ki ne menem bir ders olduğunu merak ediyorum çünkü “Spor, kültür ve sanat” deyince aklıma Anna Kournikova-Enrique Iglesias ve David-Victoria Beckham çiftleri dışında birşey gelmiyor.

Su sporlarındaki başarımı kanıksadığım için, tatmin olmayıp son olarak, şu eğimli tabanlı yeni icat ayakkabılardan aldım bir çift. Hani söylenenlere göre boyun ve bele iyi gelen, bacakları çalıştıran, kilo verdiren, selülitleri yok eden spor ayakkabılardan. Pabucumun tabanına büyükçe bir taş sıkışmış gibi bir his dışında etkileyici bir durum yaşamadım! “Spor yaptıran mucizevî ayakkabı” deniyor ama yürüyecek olan sonuçta yine sensin!

Otururken kilo verdiren, selülitleri yok eden ayakkabı bulun bana, esas icat diye ona derim! İşte o zaman kaldırın beden derslerini!

Doktor benim neyim var?

Bir 14 Şubat Sevgililer Günü'nü yazmak istiyordum ama okuyacağınız yazının bu konuyla hiç ilgisi yok! Bugün Sevgililer Günü'nden, kırmızı kalpçiklerden, yalnızlık mızmızlanmalarından, restoranlarda sanki Sevgililer Günü değil Dünya Gastronomi Günü imişçesine iki lokma bir şey yemek için yer bulamamaktan, kebapçılarda dahi krepon kâğıtlı süsler, özel mönüler bulunmasından, ayrıca bırakın âşıkları, yalnız ve azgın bekârlara yönelik alternatif "Yalnız Kalpler Birbiriyle Tanışsın", "Yalnız Kalpler Ümidini Yitirmesin", "Yalnız Kalpler Kanki Kankiye Eğlensin", "Yalnız Kalpleri Bırakın Dağınık Kalsın" temalı partilerden bile içi bunalanlar için alakasız bir konuya değinecek, illa günün anlam ve öneminde ısrar edenler için ise sonunu yine Sevgililer Günü temasına bağlayacağım!

Bu arada görüldüğü gibi üstte 81 kelimeden oluşan bir cümle kurdum ve tümce düşüklüğü bile olmadı. Yani mevsimsel depresyonda olabilirim ama hâlâ yazı konusuna hâkimim!

Ve evveeet, uyanık okuyucular hemen yazı konusunu yakaladılar: İngilizcesi Seasonal Affective Disorder diye anılan, hatta baş harfleri kullanılıp SAD (İngilizcede üzgün anlamında) gibi bir de söz sanatına konu olan, yazın zıp-laya zıplaya yürüyüp, yüzünden gülücük eksik olmayan adamı soğuk ve karanlık kış günlerinde ezik muşmulaya döndüren psikolojik bozukluktan söz ediyorum. Benim neyim eksik, 81 kelimelik cümleyi şıp diye kurabilen bir Türk, niye bu hafif depresyon türüne kendi diliyle söz sanatı ya-pamasın? Buyurun bakın şöyle diyelim: **"Bunalımdayım, İstesem de Takatsizlikten, İsteksizlikten Kurtulamıyorum." Ne etti? BİTİK!** BİTİK olduğunuzu, yani mevsimsel psikolojik bozukluğa yakalandığınızı anlamanın yolları şunlar:

Hüzün: Melankolik mi hissediyorsunuz? *Öyle bir Geçer Zaman ki* sizi derinden mi etkiliyor? Hürrem'e bile gözyaşı dökmeye mi başladınız? Haberleri seyretmeyi zaten çoktan bıraktınız mı? Sabah yağmur yağması içinizi mi karartıyor? BİTİK'liğin ilk belirtisi bu!

Uyku ve halsizlik: "Aman sabahlar olmasın" sizin için gece hayatı değil, daha çok uyku arzusu belirten bir kalıp mı? 10 saat uyuyup kahvaltıdan sonra hâlâ ufak bir şekerleme peşinde misiniz? Bu da ikinci belirti.

Hassaslık ve sinirlilik: Komşunun üst katta gürültü yapmasını, sıkışık trafikte arkadaki arabanın tampona dokunmasını polisiye olaylar haline getiriyor ve etkisinden günlerce çıkamıyorsanız, halsizliğe rağmen en küçük gerginlikte ses telleri ful performans sergiliyorsa, ahan da bu önemli bir belirti.

İştah artışı: İki saatte bir acıkıyor, hayalinizde mantıdan kebaba türlü yemekler canlandırmaktan işe güce konsantre olamıyorsanız, bu mevsimsel

BİTİK’likten olabilir.

Karbonhidrat merakı: Özellikle makarnaya pilava, tatlıya düştüyseniz, sevgilinizi bile ekmek arası hayal ediyorsanız, mevsimsel hafif depresyonun önemli belirtilerinden birini yaşıyor olabilirsiniz. İştah ve özellikle karbonhidrat arzusunda artış, soğuk ve karanlık kış mevsiminde beynin daha çok serotonine ihtiyacı olup, bunu başka kaynaklarda araması yüzünden ortaya çıkıyormuş.

Konsantrasyon düşüklüğü: İsimleri, numaraları unutmaya, iş toplantılarında hayal kurmaya, gazetelerin kendilerini bırakıp eklerini okumaya, hatta onların dilini de ağır bulmaya mı başladınız? “Kafam bu aralar hiç çalışmıyor” mu diyorsunuz? İlkbaharda kısmetse düzeleceksiniz!

Yukarıdaki belirtilerin hepsi ya da çoğu sizde varsa, “Havadandır,” deyip geçenlere kafa atmayın! Güneşsiz, soğuk mevsimlerde beynin kimyası değişip sizi, Amerikalıların yüzde 20’sinde olduğu gibi, ilkbahara göre daha halsiz, pasif ve mutsuz, yani “BİTİK” yapabilirmiş. Dolayısıyla sevgiliniz özel gününüzde program yapmak, kırmızı kalpli iç çamaşırı giymek, sizi hediyelere boğmak için can atmıyorsa, hemen ilişkide bir problem olduğunu düşünmeyin. Oncağızım belki BİTİK’tir!

Yaa, demiştim, sonunu da böyle temaya bağlarım işte!

Vitamine inanma, vitaminsiz de kalma!

Ablama “kansızlık” teşhisi koyuldu. Kan sayımı normalin biraz altındaymış. Bu yüzden nabzı normalin biraz üzerindeymiş, çabuk yoruluyormuş, filan falan. Demir iğnelerine başlandı.

Bu kansızlık illetinin daha ileri aşamalarında vücutta ne oluyorsa artık, kişi, önlenemez bir toprak ve kâğıt yeme arzusu içine giriyormuş!

Kendisine taktığım “Kansız” lakabı dışında, yaptığım “Eve çiçek dikmek için bol toprak aldık, bir kâse de size yolluyorum, afiyet olsun”, “Akşam yemeğe bize gel, güzel kâğıt havlum var” gibi seviyesiz şakaların modası kısa sürede geçti.

Bunlar yerlerini bünyemde ortaya çıkan muhtelif korkulara bıraktı!

Benim de nabzım genellikle 90 civarıydı ve ben de muhtemelen benzer bir gen haritasına sahiptim, bende niye kansızlık olmasındı? Geceleri bunu kafaya takıp takıp, kalkıp, çiçek saksısını, kâğıt mendil kutusunu burnuma yaklaştırıp, canım istiyor mu istemiyor mu diye kontrol etmeye başlayınca, dedim demir hapı alayım yahu, ne olur ne olmaz.

Takdir edersiniz ki, yabancı dil bilen, eli kalem tutan bir karakterden, daha bilimsel bir tavır beklenir. Mesela önce gidip bir zahmet kan sayımı yaptırıp demir eksikliği var mı yok mu anlamak. Ancak içimde nasıl kök saldığını bilmediğim bir alaturka ve cahil varoş kadını yaşıyor ki, bıraksam bütün gün pijamayla “Yemekteyiz” seyredip sucuk ekmek yiyebilir ve hiç sıkılmaz! Bu kadın genellikle hastalıkları internetten araştırıp kendine teşhis koyup, kâh maydanoz, kâh ısırgan otu, kâh zerdeçallı pekmezle şifa bulmaya çalışır!

Kendisi yine ortaya çıkarıp benliğimi ele geçirince eczaneden demir hapı alıp kendi inisiyatifimle kullanmaya başladım! Yanında kan yapsın diye bol bol da ciğer yiyerek, dikkatinizi çekerim! Ne var ki, demir hapları hassas bir konu. Sütle almamak lazım, demir hapını aldıktan sonra süt içmek için biraz zaman geçmesi gerekiyor falan filan. Bense beslenmesinin temelini süt, yoğurt, tereyağı ve peynir üzerine kurmuş biriyim. **Hatta herkes bir organik bostan hayal eder, benim bir organik mandıra rüyam var gelecek için!**

Sadece tavuğun organiği konusunda şüphelerim var. Malumunuz, rahatça eşelenip dolanan, koşup oynayan, horozla aşk yaşayabilen tavukları yememiz öneriliyor. Tavuk çiftliklerinde dar alanda kısa paslaşmalarla yaşayıp durdukları yerde semiren cinsler, tavsiye edilmiyor. Ne var ki, mutlu, güzel, özgür bir hayat yaşayan tavuğu yemek de benim vicdanıma uymuyor! Dolaşan, gezen, horozla kesişen, gelecek için planları, hayalleri olan tavuğa yazık değil mi? **Ötekisinin hayatı zaten hayat değil, hücre hapsi gibi bir şey. Onu yemek bir tür ötenazi sayılır kanımca.**

Neyse, konuya dönelim...

Demir hapları yüzünden azalttığım süt ürünü miktarının vücudumda yarattığı kalsiyum eksikliğine taktım kafayı. Kalsiyum hapları kullanmaya başladım gün aşırı. Bir makyöz arkadaşıma bunları anlattığımda, esas kendisinin geçen gün bir cilt doktoruna gittiğini, doktorun cilt güzelliği için "Bol bol CQ10 ve balık yağı" tavsiye ettiğini, başlayıp çok "faydasını gördüğünü" söyledi! Eczaneye CQ10 almaya gittim, eczacı "Yalnız yanında lipoik asit almazsanız vücutta emilmez," tavsiyesini verince, eksik mi kalacağım, onu da aldım!

Arada A, C ve E vitaminlerinin kombinasyonundan oluşan bir antioksidan hap alırdım. İnternet araştırmalarımda, B vitamininin en az bunlar kadar önemli olduğu ortaya çıktı. Ne var ki B vitamini B1, B2, B6, B12 gibi türlü türlü olduğundan, bari dedim hepsinin olduğu bir karışım yutayım her gün!

Hikâyemi anlattığım babam "Sen kafayı bozmuşsun, spor filan yap, dikkatini dağıt," tavsiyesinde bulundu! **Yüzmeye yazıldım ve iki gün üst üste birer saat yüzünce bünyem deki cahil kadının deyimiyle "Kolum bacağım kesildi!"**

Dansçı bir arkadaşım kas acısı için magnezyum tavsiye etti, onu da aldım!

Havuz sonrası, muhtemelen ıslak saçla 5 derecelik havaya çıkmaktan mütevellit hafif bir öksürük ortaya çıkınca, "Echi-nacea," dedier, "Bir de çinko, soğukalgınlığına birebir!"

Her soğukalgınlığında "Hastayım, yemem lazım, gücümü toplamalıyım," yalanıyla, baklava börek ve ballı çaylara kendimi vurduğumdan, baktım yarım kilo almışım. **Hemen vücutta "Yağı enerjiye çevirerek zayıflattığı iddia edilen," açai berry haplarından lüpletmeye başladım, kaymaklı ayva tatlısıyla birlikte!**

O arada acaba bu kadar hap yutmak karaciğeri yoruyor mudur diye tırsıp, eczacıma danışarak karaciğer detoksu yapan "Milk thistle" haplarından aldım! Aynı gün, alternatif kanser tedavisinde elma ve havuç suyunun kullanıldığı bir belgesel seyredip dört büyük bardak elma-havuç suyu içtim! Herhalde havuç ve elmanın bünyeye kattığı ani ve yüksek şeker sebebiyle kendimi halsiz hissedince, bende diyabet olduğuna karar verdim. "Ne olur ne olmaz," diye bir şeker ölçüm cihazı alıp, her gün açlık ve tokluk şekerimi ölçüp kaydetmeye başlamıştım ki, baktım parmaklarım iğneyle delip şeker ölçmekten kevgire dönmüş!

O noktada bir şeylerin yanlış gittiğini hissettim!

Çalışkan metabolizma boş kalınca kendine sarıyor. Resmi olarak "Rölantide çalışma," dönemimi kapatıyorum. Şimdi ye kadarki tedavilerin arasında en iyi bu geldi! İlaçları kestim, bir tek C vitamini alıyorum!

İşleyen demir ışıldarmış! Herkese, iş güçle dolu, yoğunluktan şikâyet edilen,

ruh ve beden sağlığı yerinde günler dilerim!

İYİ BİR TATİL PLANI YAPIN!

Issız adaya düşseniz, yanınıza alacağınız en lezzetli üç arkadaşınız kimlerdir?!

Her uçağa bindiğimde aynı şeyi düşünüyorum.

Neden bu kadar yıldır konforla ilgili bir gelişme olmuyor!

Uçak yolculuklarındaki yemek tepsileri, beni intihara sürüklüyor misal.

Endüstri tasarımı bu kadar gelişmiş. Masaj yapan koltuklar, yemeği sıcak tutan tabaklar, her şey portatif, akıllı, iPad'ler filan çıkmış, cep telefonu bütün elektronik aletleri bünyesinde toplamak üzere. Ama uçak yemeği, hem tasarım, hem içerik olarak herhalde 1900'lerin başından beri aynı!

Bir kere her şey küçük: Mini şişeler, mini çatal bıçak, mini dikdörtgen tabak, mini fincan. E ben maksiyim, ne yapacoğuk?

Zaten en başta o tepsiye her şeyi sığdıran, eminim kendiyle gurur duymuştur ama bir kere o mükemmel ahengi bozdun mu, bir daha hiçbir şey yerine oturmuyor kardeşim. Yapboz gibi!

Çatal bıçağı naylondan çıkarttın, naylonu ne yapacaksın? Ekmeği fincanın içine sokmuşlar, çıkarttın, elinde mi kalacak? O oraya, bu buraya, değiştir, değiştir, hep bir parça artıyor! Delireceğim, zekâ testi gibi.

Belki de insanlar yolculukta oyalansın diye yapıyorlar, bilmiyorum. Ama hostes, dağınık bir tepsi geri veriyorsan, bir kıl bakış atar, o kesin!

Tut ki zekâ testini çözemedin ve bardaklar tabaklar, naylonlar, çatal bıçak, buruşuk peçete, karmakarışık üst üste tepsiye yığılmış. Hostes surat asar! Zira onun da o tepsilere sığdırması gereken kat kat yapboz arabası vardır ve senin tepsi yukarı doğru şiştiğinden, bir kata sığmaz! Gel o hostesten ekstra çay iste sıkıysa!

Ayrıca, diyelim ki koridor tarafında değil, cam tarafında oturdun ve yemekler dağıtıldı. Sakın tuvalete gitmeye yeltenme arkadaşım! Zamanında yapacaktın. Artık tepsiyi alıp, masayı kapatıp, yanındakinden izin alıp, onun tepsisini almasını bekleyip, masasını kapatmasına izin verip, birlikte kalkmak, tepsini eğilerek kendi masana koymak ve nihayet özgür olmak için, tatilin bütün enerjisini harcaman gerekiyor!

Uçaklar aslında bilinmeyen bir ırka ait, daha minik insanlar için yapılmıştır. Her şey gerekenin yüzde altmışı boyuttadır. Koltuklar, masa, yemek tepsisi, çantaların konduğu "baş üstü bölmeler!"

O uçak yanlardan acık, şöyle 50'şer santim geniş olsaydı uçmayacak mıydı? Yapsaydınız ya şunu azıcık daha ferah, efendi gibi otursaydık!

Allah tarafından uçak korkum yoktur.

Uçağın düşme ihtimalinde, nedense kafamda hep iyimser bir ıssız ada

senaryosu olur. Uçak mecburi iniş yapmış, Sur-vivor adası gibi bir yerdesin mesela!

Dolayısıyla “Issız bir adaya düşseniz yanınıza alacağınız üç şey,” geyiğine hep hazırlıklı cevap veririm: “Deniz motoru, su, kıtalararası cep telefonu!” Bitti. Rasyonel insanım. Ne o öyle “Oyuncak ayım, sevgilim ve gümüş Çin çubuklarım.” Sevgilinle oturur oyuncak ayıyı çubuklarla yemekle başlarsınız artık tatile! Ayı bitince de birbirinizi! Allah açlıkla terbiye etmesin.

Gelmiş geçmiş en kral magazin gazetecisi sorusunu birkaç yıl önce duydum: **“Issız bir adada aç kalsanız arkadaşınızı yer miydiniz”?**

Bir kere bu sorunun cevabı, başka bir sorudur: **Arkadaşlarımdan hangisini?**

Çünkü burada bazı kriterler var: Kilo durumu, yaş, cinsiyet, aramızdaki manevi ilişkinin boyutu, onun bu işe ne kadar gönüllü olduğu.

Mesela bazı tipler vardır, arkadaşlık ilişkisinde illa her şeyin karşılığı olsun isterler. Her şey illa sırayla olacak: “Geçen sefer ben seni aldım evden, bu sefer sen beni al. Ben seni iki defa aradım, sen beni bir defa aradın. Son öğle yemeğini ben ısmarladım, bunu sen ısmarla,” gibi. İşte bu son verdiğim örnek var ya, o örnek, ıssız adada, birbirimizi yemek üzereyken benim işime gelmez! Bugün benim kolumu yiyelim, yarın seninkini yeriz, olmaz! Her zaman bir tarafın ötekine göre daha fedakâr, daha verici, daha alttan alıcı olması gerekir ki, ilişkiler yürüsün değil mi efendim? Benim dostluktan anladığım budur!

Bu vesileyle pilotlara sesleniyorum, türbülansa girmeyin, çocuklar çığlık atıyor, sinirim oynuyor!

Yazlıkçı kimdir, tatilci kime denir...

Her yaz, yazlıkçı olma hayalleriyle yanıp tutuşup, “Ay bir kitap çıkarsam”, “Yav dizi erken başlıyor”, “Amanın reklam çekimi çıktı”, “Evin tadilatını yaza sıkıştırsak,” gibi sebeplerden, tatilci olduğumla kalıyorum arkadaş!

Yazlıkçılıkla tatilcilik aynı şey değildir. Tatilci acele eder, yazlıkçı gevşektir. Tatilci sabahtan akşama kadar güneş kremi, beta karoten hapları, zeytinyağı, koka kola, kakao yağı gibi hızlandırıcılarla başka bir ırka aitmiş gibi görünmeye çabalar, yazlıkçı gölgede kitap okur!

Tatilci sabahtan akşama kadar mayoyla dolaşır, geceleri gezer tozar. Tatilci sabahtan tişörtünü, şortunu giyer, sallana sallana kahve içer, gazetesini okur. Akşam televizyon seyreder, sessiz film oynar, uyur...

Tatilci bulunduğu sıcak iklim beldesinin bütün özelliklerini sınırlı zamanda yaşayabilmek için plan program yapar. Bütün plajlara gider, yeni açılan yerlere takılır, yerel yemeklerden tadar, koşturur durur.

Yazlıkçı balkonunda mangal yapıp, esneye esneye salıncakta sallanır!

Tatilci zamana karşı yarışmaktadır, yazlıkçı ise zaman öldürmektedir.

Mesela ev kadınları çok heveslenir tatil zamanı gelsin de yazlığa gidelim diye. Hiç anlamamışımdır. Eğer ev işinden şikâyetçiysen, yazlıkta da aynı düzen sürecek. Üstelik altyapı daha zayıf, fasiliteler daha gariban olduğundan, örneğin mikrodalgan, mutfak robotun, yeni düdüklü tenceren şehirdeki evde kaldığından, işin daha zor!

Ha, zaten ev işi yapmayan tiplerdensen, e zaten hiçbir şey yapmıyorsun, tatil olunca ne değişti?

Bir de her yazlık sitede var olan emekli amcalar çok sever yazlığa gitmeyi. Amca, televizyonu balkona koymuşsun, denize gitmezsin, öğlenleri uyursun, hava 30 derece ama “esiyor” diye üzerinde hırka, ayağında çorap! O zaman kışlık evde otur, ne fark eder?

Kendi hesabıma, en son ortaokul yıllarında yazlıkçı oldum.

Her yaz, üç ayı ailelerimizle sayfiye evlerinde geçirmek zorunda kalan bir avuç ergen olarak, sabahtan akşama kadar şikâyet ediyorduk.

Salıncaklar, bahçe sulama, akşamüstü çayları, mangal partileri, çobansalata, balkondan televizyon seyretme, marketin önündeki duvarda oturan çocuklar, denizde voleybol oynayanlar. Hepsi sinirimize dokunmaya başlamıştı.

Fazla yavaştı, fazla iyimserdi.

Denize gitmeyi reddediyor, odalarımıza kapanıp müzik dinleyerek bu bize göre ölü zamanları protesto ediyorduk!

Kısa bir süre içinde bu uyuşuk yazlıkçılık fırsatını deli gibi arayacağımızın farkında olmadan!

Ama kararım kesin. Bu yaz en az bir ay Bodrum’da bahçe, gölge, kitap, mangal. “Ben bugün denize inmeyeceğim, her gün her gün sıkıldım,” diyebilme lüksü.

Emekli olup hırkamı, çorabımı çekip, balkonda haberleri seyretme dönemine gelmeden önce, bunu bir kere yapmalıyım!

Nerelisin? “Tatil köylü!”

Artık tatil köyü lafı biraz demode olmaya yüz tuttu galiba, “Resort Otel” filan deniyor...

İsmi ne olursa olsun, bilhassa çocuğunuz varsa ve bilhassa yazlık eviniz yoksa, bu dinlence mekanlarının 3-5-7 yıldızlılarından birine yolunuz düşecektir yaz tatilinde.

Zira çocuk butik otel sevmez, pansiyonda sıkılır, tekneden denize düşme ihtimali ya da koşturması, gevezeliği, huysuzluğundan mütevellit denize atılma ihtimali vardır!

Oysa bir tatil köyünde sabiyi çocuk havuzunun kenarına yerleştirip hayatınıza bakabilirsiniz değil mi?

Yanlış! Çocuk havuzları, kanımca boşu boşuna para harcanmış yatırımlardır. Benim tanıdığım, gözlemlediğim bütün çocuklar nedense boğulmayı göze alarak büyük havuzlarında yüzmeyi tercih ederler! Hatta sadece yüzmezler, aynı zamanda tramplenin de en aktif kullanıcılarıdırlar.

Çocuklar esasen yüzmeyi sevmez. Çocukların havuza olan ilgilerinin tek sebebi sürekli çıkıp çıkıp atlama imkânıdır!

Çocuk dediğin yaratık böyle bir şeydir. Durağan veya devamlılığı olan hareketleri değil, hızlı döngüleri, tekrarlayan çabuk aksiyonları sever. Mesela masanın etrafında sürekli dönmek. Veya efendi gibi oturup yemek yemek yerine, gidip koşup, gelip bir lokma almak, yine gidip koşup, yine bir lokma. Hanımlar, çocukkenki kafa yapımızı hiç değiştirme-seydik, hepimiz 34 bedendik vallaha billaha!

Çocuklar oturdukları yerde bacaklarını sallayıp, ritmik olarak koltuğun ayaklarına vurmayı severler. Salıncak, tahterevalli, hep bu garip pedagojik durumdan icat edilmiştir.

Dolayısıyla, hiçbir çocuk tramplenden atlayıp yüzmez.

Düştüğü anda yerçekimine karşı koyan bir hızla geri çıkar ve diğer çocuklarla birlikte, yine atlamak için itiş kakış sıraya girer!

Çocuğun havuz olayı budur!

Ve sadece bu, başlı başına sizin havuz kenarında güneşlenme ve uzun uzun yüzme zevkinizi tamamen mahvetmi-yormuş gibi, çocuk her atlayışında, eş, dost, ebeveyn ve akrabalarını da ısrarla durumdan haberdar eder ve elbette yine çabuk ve ritmik, tekrar eden duyurularla: “Anne! Anne bak! Anne! Anne bak! Anne! Anne bak!”

Ve fakat anne bakmaz! Anne yılmıştır! Anne bitiktir!

On yedi, on sekizinci “Anne bak”a gelindiğinde, tek istediğiniz o anda arkadaşlarıyla çan çan eden annenin boynunu kırarak, trampleni seyreder

pozisyona getirip, çocuğun muradına ermesini sağlamaktır!

Tatil köylerinin havuz kurallarına uymama özgürlüğü çocuklara özeldir!

Kitleler halinde tatil yapmanın belli bir disiplini vardır çünkü! Tatil köylerinde, odadan çıkılır, kapıdaki rahatsız etmeyin yazısını ters çevirmezseniz olmaz, odanız temizlenmez!

Havlu fişi alınır, havlu sırasına girilir, fişsiz havlu yasaktır, beyhudedir.

Havuz kuralları, malumunuz, havuz kenarında tabelaya yazılmıştır ve en az 6-7 şıktan oluşur: Havuza girmeden duş alın, ayaklarınızı dezenfektan içeren küçük ayak havuzunda yıkayın. Havuz saatleri dışına taşmayın. Uygun giysiler giyin. Atlamayın. Gürültü yapmayın. Top oynamayın. Fazla neşeli hareketlerde bulunmayın!

Kahvaltı, yemek saatleri bellidir, odaya yiyecek götürmek yasaktır. Tenis kortu vesaire gibi olanaklardan yararlanacak-sanız, bir gün önceden isminizi yazdırmanız gerekir.

Hatta sadece o otelde geçen, para yerine kullanılan fişler, boncuklar vardır çoğu “Resort Otel”de!

Yani bildiğin, anayasası, yönetim şekli, para birimiyle, özerk, otoriter bir ülke!

Bu otoriter ülkenin toplum mühendisleri de, olsa olsa animatörlerdir! Yaşam tarzına müdahale konusunda bir numaradırlar ve tek tip bir eğlence anlayışı için gerekirse zor kullanırlar!

“Ne yapıyorsunuz bakalım burada? Halat çekip yumurta atma yarışı var, siz de kırmızı takıma seçildiniz. Çabuk kalkın! Kazanırsak ödül çilekli votka!”

“Halat çekmem, omuzum ağrıyor, yumurta sevmem, çileğe alerjim var, gündüz içki içmem, ayrıca ben güzel güzel kitabımı okuyordum.” demeye çalışırken, bir bakmışsınız 35 derece güneşin altında, kumlarda debelenerek, tanımadığınız bir sürü insanla birlikte, öteki ucunun nerede olduğunu bilmediğiniz bir halatı çekip duruyorsunuz ve mavi takımdan biri suratınıza yumurta atıyor!

Bunlar yine Club Med filan gibi alafortanfoni tatil köylerinin animatörleridir. Ben daha alaturka tatil köylerinde, kolundan çekip **“Kız n’olur be, gel, ölümü öp, kimse oynamıyor, müdür bize kızıyor,”** diyeniyle de tanıştım!

Şunun şurasında 2-3 hafta bir tatiliniz var. Söylediklerimi dikkate alın, tatil köyü seçiminizi iyi yapın.

Neticede belli bir süre vatandaşı olacağınız ülkeyi seçiyorsunuz!

“Karşı konulmaz Türk erkeği” dünya televizyonlarında!

İnanamıyorum! Aklım memleketteki genel atmosferin de etkisiyle komplo teorilerine, organize örgütlere gidiyor!

Kanımca yıllardır gazetelerin 2. sayfalarındaki bikinili sarışın turist kız resminin altına “Türk erkekleri çok mükemmel/muhteşem/seksi/güçlü/cazibeli” başlığı attıran bir gizli “Türk erkeği propagandası” örgütü var ve bu örgüt 2011 itibarıyla gelmiş geçmiş en büyük ve uluslararası eylemine imza attı!

Ve bunu deşifre etme gazetecilik başarısına da ben imza atıyorum!

Şöyle ki: Her kadın gibi Jane Austen romanları, bunların uyarlama filmleri ve İngiltere kırsalında geçen uzun etekli, yeşillikli, büyük İngiliz evlerinin başrolde olduğu ve genellikle evin kızının koca bulma sorunsalı üzerine kurulmuş,“entelektüel ve tarihi pembe dizi” diyebileceğimiz eserlere bayılırım! Ki azınlıkta olmadığımı düşünüyorum, çünkü yine, 2011 itibarıyla İngiltere’de üretilip tüm dünyayı kasıp kavuran iki yeni dizi var: Biri kırk yıllık *Yukarıdakiler Aşağıdakiler*’in yenilenmiş versiyonu, ikincisi de, yazımızın konusu *Downton Abbey* dizisi, ki, şu anda sadece anavatanı İngiltere’de değil, Amerika’da da harika reytinglere ve *New York Times* başta olmak üzere önemli basın organlarının övgülerine mazhar olmakta.

Dizinin üçüncü bölümünde, bizi ilgilendiren hikâyeyle karşılaşıyoruz. 1900’lerin başında, zengin ve soylu Crawley ailesinin mal *Downton Abbey* ikanesine, elbette koca arayan en büyük, en akıllı ve en güzel kızları Mary’nin talibi olarak, bir İngiliz asılzadesi gelecek, yanında da misafiri var, haberi geliyor.

Misafir bir Türk diplomat!

Bu snop aile ve kızları “Acaba yabancı misafir ata binmeyi filan biliyor mudur, hayır ava mava çıkılacak, yoksa adamı nerede serip nerede kuruturuz,” diye endişelenirke-en, bir Türk diplomat geliyor ki, amanın aman!

Theo James isimli Yunan asıllı İngiliz aktörün canlandırdığı, nefes kesici yakışıklılıkta, janti mi janti, müthiş ata binen, hanımların ellerini öpen, etkileyici, entelektüel, esprili, malikânenin tüm genjkızlarından, hanım lady’sine, hatta aşçı kadınlara bile iç geçirten bir civan! Adı da Kemal Pamuk. **Muhtemelen yazarlar Mustafa Kemal Atatürk ve Orhan Pamuk dışında ünlü Türk tanımadıkları için!**

Diziyi tüm dünyada tahmini 50-60 milyon kişinin izlediğini kaydedersek, sadece bu bile Turizm Bakanlığı’nın özel ödenek çıkartarak yapamayacağı bir tanıtımdır “Türk erkeklerine bayıldım,” diyecek tüm Helga’lar, Jane’ler, İngrid’ler için diye düşünüyorum. **Ama Türk Erkeği Propagandası Örgütü, esas bu noktada tamamen ipleri eline alıyor!** Zira Kemal Pamuk hemşerim,

Mary hanımkızın, o esnada bir sürü talibi olmasına rağmen, bir gecede kalbini çalmayı başarıyor! Tam da Türk usulü! Önce kızı etkiliyor, sonra uşağı kafa kola alıp Mary'nin yatak odasının yerini öğreniyor. Gece karanlığında da odada bütün cazibesiyle beliriverip, Türk erkekleri bir olup fantezilerini yazmışçasına, azıcık zorlama, azıcık flört, azıcık maçoluk ve emrivakiyle, o ulaşılmaz, burnu büyük, kurallı kızı yatağa atmayı başarıyor, iyi mi?

O andan sonra, Mary, bir Türk magazinci ifadesini alsa, **"Ne olduğunu anlamadım, Kemal hem çok yakışıklı, hem çok güçlü! Türk erkeğinin maçoluğu ve dehşet pazıları beni benden aldı, İngiliz erkeklerine de yuh olsun! Yaz tatilinde İstanbul'dayım!"** diyecek kıvamda!

Benim bile televizyonun karşısında vatandaşlarım adına koltuklarım kabarırken, senaryoda aniden bir sürpriz oluyor. Kemal Pamuk kıza artık neler yaptıysa, bu özel gecenin sonunda kalpten ölüyor! **Gidiyor gencecik çocuk ve neyse ki en azından mutlu gidiyor!**

Sonrası yedinci bölümde hâlâ çözülmemiş bir skandal tabii. Mary ve annesi, ateşli gece anlaşılmasın diye, Kemal'in cesedini kendi odasına taşımış, hizmetçilerden görenler var, skandal, şantajlar, Türk büyükelçiliğine yazılan mektuplar... Mary zaten aşkını kaybetmiş olmaktan dolayı bunalımda ve Londra'nın 1. Dünya Savaşı öncesi en büyük dedikodu kazanı kaynıyor!

Diziyi şiddetle tavsiye ederim, ayrı konu.

Ama rahmetli kurgusal diplomat yakışıklı Kemal Pamuk, 2011 yaz sezonu turizm sektörümüzün en büyük bombası olabilir. Benden söylemesi!

GECELERİ YATIP YILDIZLARI SEYREDİN!

Alpha Centauri Türkçe Olimpiyatlarında!

Kanımca son günlerin en tabloid haber başlığıdır: “Uzaylılar Türkçe konuşuyor!” Ki altındaki haberi okuduğumuzda şunu öğreniyoruz: İspanyol Gizli Servisi’nin hazırladığı (bittabi) çok gizli bir rapor var ve raporda dünyamıza 4.3 ışık yılı uzaklıktaki Alpha Centauri yıldız sisteminde yaşayan uzaylıların Türkçeye benzeyen bir dil kullandığı yazıyor.

Ancak biz Türkler raporun gerisini merak etmeyip bunun üzerinde geyik çevirириz!

Ve ancak Türk medyası “İspanyol Gizli Servisi’nin bir raporuna göre şu yıldız sisteminde iki farklı cinsten meydana gelen uzaylılar yaşıyor ve şu şu özellikleri var,” çarpıcı ve önemli gerçeğinden ziyade, söz konusu yaratıkların Türkçeye benzeyen bir dil konuşma ihtimalini haber yapar! Eğer gerçekten Türkçe konuşan uzaylılar varsa, bunlar muhtemelen Türk’tür.

Zira dilimiz, neredeyse sadece biz ve soydaşlarımız tarafından konuşulan, uluslararası alanda tercih edilmeyen bir dildir, üstelik İngilizceye filan nispetle zordur ve hatta fonetik bir dil gibi görünmesine rağmen bazen pratikte yazıldığı gibi okunmaz, yabancı Türkçe meraklılarını deli eder. Dolayısıyla kâinatsal alanda niye tercih edilsin? Bu teorimle Alpha Centaurililerin medyasının da bizimkine benzer, en azından kafa dengi olduğunu varsayabiliriz. O zaman bizde yer alan haberin yankısı da muhtemelen soydaşlarımızın gezegeninde “Bütün Türkiye bizi konuşuyor, artık kâinatın her köşesinde ismimiz duyuldu, yerküre yerküre duy sesimizi,” şeklinde olmuştur!

Alpha Centaurililerin, tarihi detay veremesem de bir noktada anavatanlarından göç etmiş Türkler olduğuna aşağı yukarı eminim! Her şeyden önce Türkler, tarihin hiçbir döneminde sabit bir yerde sakin sakin oturmamış, genellikle iş ve aş için, uzaklara gitmiştir. Kızılderililerin aslen Türk olması ve Bering Boğazı muhabbetine hakikaten girmek istemiyorum. Ancak birkaç yıl önce Seyşel Adaları’nın en ücra ve turistik olmayan noktasına yaptığım turistik gezide, bir Avrupalı’ya, bir Amerikalı’ya rastlamamış olmam, fakat yerel bir boncuk dükkânında oranın melez yerlilerinden sandığım hanımın beni görünce aniden “Amanıın, ben dün gece *Aliye* dizisindeki Aliye’yi rüyamda gördüm, dedim Allah hayır etsin, demek sizi görecekmişim,” şeklinde bir ifade kullanması, bu tezimi güçlendirmektedir! Türkler dünyanın her yerindedirler ve her yere de kendi

alışkanlıklarını hiç bozmadan götürürler. Aynen bu teyzemin tee Seyşel Adaları’nda, tepemizde yarasalar uçar, mercan dolu denizde dev kaplumbağalar yüzerken, rüyasında göre göre bir Türk dizi kahramanını görmesi ve turistik resim olarak benimle fotoğraf çektirmiş olması gibi! Türkler göç ettikleri yere

inşaat yaparlar! Bakınız gecekondular, bakınız inşaat sektörümüzün dünyadaki başarısı. Türk, önce başını sokacak bir yer bulur, sonra da kültürünü ve başını soktuğu yeri yaymaya başlar! Kaçak kat, kaçak balkon, hazine arazisine yapılmış ev, askeriyeye taşmış tarla, dönerin Almanya'nın bir numaralı fast food'u haline gelmesi, hepsi bu genetik kod yüzündendir. Ve Avrupa, bu genetik kodun gayet farkında olduğundan bizi AB'ye almaktan tırsmaktadır. Alpha Centaurili soydaşlarımızla ilgili habere bakıyoruz: "Sistemde yaşayan varlıkların, yakınında bulunan gezegenleri kolonileştirdiği iddia ediliyor." Aha! Buy-run! O komşu gezegenlerde cami ve döner bulunursa bir gıdım şaşırmam, söyleyeyim.

Belki bir gün şeffaf yeşil, antenli, kel, kocaman gözlü bir yaratığı, üzerinde bindallı, "Yüksek yüksek tepelere..." söylerken de görürüz Türkçe Olimpiyatları'nda, bilemem. Ama son zamanlarda tartışmalarda söz alan üniversite öğrencilerinin kendilerini "Ee yani. hani. şimdi. mesela... yani... bence... şöyle... hani..." şeklinde, toplam 50 kelimeyle ifade etmeye çalışıp, bazen sanki bir yabancı dil konuşuyormuşçasına "Kkk. gak. guk." diye takılıp kalmalarını dehşet içinde seyrediyorum. Türkçe, UNICEF'in

yeryüzünden yok olmakta olan diller kapsamında değil, çünkü bence kimseye çaktırmadan yok oluyor! Dolayısıyla Alpha Centaurililerin Türkçe konuşması, beni, bu yönden de, ziyadesiyle, memnun etti. Yeryüzünden yok olmaya yüz tutan düzgün Türkçe, belki başka bir gezegende yaşamaya devam eder!

O değil de uzaylılarla ilgili bir televizyon haberinde de bir kere *E.T.* filmindeki bisikletle uçma sahnesi olmasın be kardeşim!

Uzaylılar geliyor, paçam tutuştu!

Çin’de gökyüzünü uzaylı bastı diye havaalanı kapatıldı, dünyanın her yerinden Ufo sinyalleri geliyor. Bunlar niyetli arkadaş!

Diyeceksiniz ki geliyorlar da sana mı geliyorlar?

Hayır, niye gelmesinler? Geçen gece Saba Tümer’in programına çıkan gayet sade görünüşlü, orta yaşlı Sixto Jose Paz Wells’i defalarca ziyaret edip, hatta “Vallahi itiraz yok, seni alıp götürüyoruz, bir çayımızı içmeden bırakmayız, bizim oraları gör,” diye uzay gemisine bindirip gezegenlerinde de misafir etmişler. Sixto Bey’in televizyon ekranından algılanabilen bir özel vasfı, sahne ışığı, karizması, hele ki yakışıklılığı filan hiç yok. Muhabbetinden de bir keyif alamadım. Uzaylılar seni alıp ortamlarına götürüp, yedirmiş içirmiş, tuvaletlerine kadar girmişsin, artık bundan daha bomba hikâye evrende yok. **Öyle sıkıcı anlatıyor ki, sanki teyzesi gillere son yaptığı bayram ziyaretini dinliyorsun, mıy mıy mıy.** Beni alıp götürselerdi hem görsel olarak, hem muhabbet açısından dünyayı daha iyi temsil edebilirdim diye düşünüyorum.

Gerçi Sixto Bey’in ikram olarak “Beyaz pırasa püresi gibi bir şey,” verildiğini söylemesi beni biraz yıldırdı ama olsun, önüme koyulanı yiyen insanım, bir tek zeytinyağlı bakla sevmem! Hadi beni bırak, burada resim olarak bir Kıvanç Tatlıtuğ’umuz, Beren Saat’imiz, sohbet olarak bir Cem Yılmaz’ımız varken, gezegenimizin o sinameki Sixto Bey tarafından temsil edilmesini, numune olarak onun seçilmesini dudak bükerek karşılıyorum. Belki batılı fotoğrafçıların, bel-geselcilerin bizim topraklara gelip en fakir, en bakımsız, en tipsiz ne varsa çekmesi gibi önyargılı bir bakış açısı, bir nevi oryantalizm olabilir yaptıkları ki, hiç yakıştıramadım.

Fiziki güzellik ve sohbet kalitesinin öneminde niye bu kadar ısrar ettiğimi merak ediyor olabilirsiniz. **Ama affedersiniz, bu gezegende uzaylılara hava atabileceğimiz başka ne var? Fındık, kuru incir, buldan bezinden nevresim takımı mı götüreceğiz dünyayı temsilen?** “Bakın süper bir şey yaptık” diye iPad’le mi hava atacağız uzay gemisini hologram haline getirmiş, galaksiyi 10 dakikada dolaşan adama?

Gezegende herkes birbirine kurulmuş, kavga edip duruyor, pisliğimiz, özensizliğimiz dillere destan. Adamcağızlar gelip hem burayı, hem Samanyolu’nu kurtarmak için nükleer santrallerdeki radyasyonu temizleyip temizleyip gidiyorlar

mış söylenene göre! E bu ülkeden bahsedersek, onlara “Dişi cinsimize ait canlıların kafa bölgelerinin üzerindeki koruyucu kılların hiçbirini göstermeyen bir tür başlık takarak öğretim kurumlarına gidip gidemeyecekleri,” diye tercüme edebileceğimiz bir sorunu yıllardır tartıştığımızı öğrenirlerse, medeniyetimizden

pek etkilenmezler diye düşünüyorum!

Malumunuz turist olarak Norveç'e denize girmeye, Tibet'e elektronik almaya gidilmez, her bölgenin iddialı olduğu bir alan vardır. Misal Kayseri'nin pastırması meşhurdur, İzmit'in pişmaniyesi! Güneş sisteminin bu cenahında da uzaylılara rakip olabileceğimiz iki konu var: Bir, cinsimizin fiziki güzelliği ki bu konuda uzaylılarla ilgili iddialı iltifatlar yok. Sixto Bey bile "orada" gördüğü dişi uzaylıların bir şeye benzemediğini ifade etti. İkinci istisnai niteliğimiz de "keyifli muhabbetimiz", zira uzaylıların telepatiyle anlaştığını söylüyorlar.

Yani güneş sisteminin dünyadan başka bir yerinde, bir Angelina Jolie, bir Jerry Seinfeld mevcut değil bugünkü bilgilerimiz dâhilinde. **Bu iki alanda, saydığım isimlerin aksine, Sixto Bey'in çok zayıf olduğunu tekrarlayarak, yıllardır buraya bir uzaylı turist akını olmamasının da bu yanlış tanıtıma bağlı olduğu kanaatindeyim.**

Kültür elçileri olarak bu vasıflarda bir ekibi alıp götürüp misafir ederlerse, yeryüzünün tanıtımını çok daha iyi yapmış oluruz kanımca.

Pırasa püresinden iflahı kesilmiş gelen ilk uzaylı kafileyi de ekmek arası dönere alıştırdık mı, ardı arkası kesilmez artık!

Table of Contents

EVLE İLGİLİ SORUMLULUKLARDAN KURTULUN!
Temizlik gününün diktatörü!
Çocukları erken yatırmayın! Ateşle oynamayın!
Büyüklerin ellerinden, küçüklerin gözlerinden!
Kurbağaların sessizliği!
ŞEHRİN CİLVELERİNDEN ÜZAKLAŞIN!
Kendinden 3D İstanbul!
Tophaneli arkadaşlara transfer çağrısı!
Alışveriş, ruhu kaç saat mutlu eder?
Kahraman Kurukahveci Starbucks'a karşı!
Protest bir yazı!
Yeryüzünün son "pacman"leri!
İŞİ GÜCÜ BİR YANA BIRAKIN!
Ofis halk için midir, sanat için mi?
Üşenme, erteleme, vazgeçme...
Davetsiz mesajcılara veda mektubum!
Zenginin vergisi, züğürdün çenesi...
SİYASETE BULAŞMAYIN!
Nükleer santrale ilişkin soru yörüngem!
Ebeveyn İzleme Kurulu potansiyel üyelerine!
Sanatçı açılımını açıyorum!
Trajedi ve komedi
Silah varsa, patlar!
Eeeeeh, yetti beee!
GÜZELLİĞİ, ŞIKLIĞI BOŞ VERİN, KENDİNİZİ SALIN!
Yatak giysilerinde bir devrim!
Bronzlaş ey insanoğlu!
Gençlik ve güzelliğin sırrını veriyorum bak!
ÜGG: Uymasa da giyer gezinirim
Modanın sokağa pörtlediği gece!
SPORÜNÜZÜ YAPIN, SAĞLIĞINIZA DİKKAT EDİN!
Büyükdere geçilmez!
Saten sabahlıklı prima donna
Beden eğitimi müfredatın temel taşıdır!
Doktor benim neyim var?
Vitamine inanma, vitaminsiz de kalma!
İYİ BİR TATİL PLANI YAPIN!

Issız adaya düşseniz, yanınıza alacağınız en lezzetli üç arkadaşınız kimlerdir?!
Yazlıkçı kimdir, tatilci kime denir...
Nerelisin? “Tatil köylü!”
“Karşı konulmaz Türk erkeği” dünya televizyonlarında!
GECELERİ YATIP YILDIZLARI SEYREDİN!
Alpha Centauri Türkçe Olimpiyatlarında!
Uzaylılar geliyor, paçam tutuştu!